

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 30 / Haziran 1984 / 2.-DM

Metris ve Sağmalcılar Cezaevindeki Açlık Grevi Büyüyor!

ÖLÜM ORUCUNDA ÜÇ DEVRİMCİ ŞEHİT DÜŞTÜ!

Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde, Nisan ayı içerisinde başlayan açlık grevi, 55. gününde 18 devrimcinin başlattığı ölüm orucuyla devam etmektedir. Ölüm orucuna başlayan devrimcilerin sağlık durumlarının giderek kötüleştiği ve hayatı tehlike içerisinde bulundukları bildirilmektedir.

Resmi makamlarca, şu ana kadar 3 devrimcinin şehit düştüğü itiraf edilmiştir. Ancak, bu resmi açıklamanın dışında da ölüm olaylarının olduğu gelen haberler arasında yer almaktadır. Açlık grevinde şehit düştükleri belirtilen devrimcilerin isimleri şöyledir: Dev-Sol üyesi Abdullah MARAL, Erdoğan ÇALLI ve TİKB üyesi Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ.

Türkiye ve Kürdistan'daki diğer bazı cezaevlerinde de tutukluların açlık grevine gittikleri, yoğun bir baskı ve işkenceyle karşı karşıya bulunan tutuklulardan da ölü ve yaralıların olduğu haberleri alınmaktadır. Cuntanın başbakanı Turgut Özal'ın 19 Haziran tarihli basın toplantısında yaptığı açıklamadan da anlaşıldığı gibi, tüm cezaevlerini saran eylemler kamuoyundan gizlenmeye çalışılmaktadır. Özal, söz konusu basın toplantısında Elazığ cezaevinde de 1 kişinin hastahaneye kaldırıldığını itiraf etmek zorunda kalmıştır.

15 Haziran günü şehit düştükleri belirtilen Abdullah Maral, Erdoğan Çallı ve Mehmet Fatih Oktülmüş adlı

devrimcilerin, cezaevinde geliştirilmek istenen teslimiyet ve ihanet karşı direnişçiliğin dayatılmasında önemli yerleri olduğu söylenmektedir. Cuntanın, işkence ve baskıların dozunu artırarak bir yanda yılmınlığı ve vaadlerle ise teslimiyet ve ihaneti geliştirmeye çalıştığı günlerde hayatlarını ortaya koyarak, bu oyunları boşa çıkaran devrimcilerin, her an tehditle karşı karşıya oldukları bilinmektedir. Böyle bir dönemde yükselen bu direnişin anlamı, kamuoyu tarafından çok iyi kavranılmak zorundadır.

Faşist cunta, cezaevlerinde teslimiyeti yaygınlaştırarak direnişi boğmak istemektedir. Metris ve Sağmalcılar, bu girişimlerini yoğunlaştırdığı cezaevlerinden ikisidir.

Son aylar içerisinde, her iki cezaevinde de uşaklaştırdığı hainler eliyle sürdürdüğü teslim alma çabalarını yoğunlaştıran cunta, baskı ve işkencelere hız vererek, tutuklular üzerinde yılmınlık yaratmaya çalışmaktadır. Dışında "demokrasiye geçiş" vb. propagandaları hızlandırırken, cezaevlerinde ise baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktadır.

Son olarak çıkarılmak istenen "af" kanunundan da anlaşılacağı gibi, cunta, bu amacına ulaşmak için her yolu mübah saymakta, kendi kanunlarını bile çiğneyerek, ihanet ve teslimiyeti teşvik için çok sinsi planlar geliştirmektedir. Cunta tüm girişim-

Devamı 19. sayfada

Parti Gerçekliğimizi Tüm Yönleriyle Kavrayalım ve Uygulayalım!

"Dönemin gereklerini tümüyle karşılayacak önemli başarıları peş peşe getirecek, örgütlenme, eylem ve çalışma tarzında her ailemizi kazandıracak, her kabile ve aşiretimizi ulusal direniş cephemizin bayrağı altında birleştirecek, bunlardan azami fedakarlığı yaratacak bir biçimde, tüm bu öğelerin kazanılmasını sağlayacak bir öncülüğün gerekleri yerine getirilmelidir. Öyle bir öncü ki, düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarabilmeli, ortaçağdan kalma tüm köhnemiş engelleri bir yumruk darbesiyle yere sermesini bilmeli, bunun gerekli kıldığı teorik-siyasi perspektif ve uyanıklığı göstermeli, dağın, ovanın nasıl kullanılacağına, şehir-köy çalışmasına, her birime nasıl girileceğine, her kâlenin nasıl fethedilebileceğine, tüm

aile, kabile, köy, kent varlıklarımızın tek tek nasıl ele geçirilebileceğinin, bunun hangi plan, örgüt ve yöntemle mümkün olduğunun derin bilinci içinde olmalıdır. Bunun için edinilecek her özellik, bunun sıradan başarısı bile halkımızın acılarını dindirebilir ve özellikle de bugün bizden direniş bekleyen cezaevlerindeki Parti değerlerimizin umutlarını tazeleyebilir. Açık ki dönem devrimle fethedilmeyi gerektiriyor ve bunun için fatihler gerekiyor. Öyleyse fatih militanlar olmalı, büyük komutanlar, büyük siyasi önderler, büyük örgütleyiciler, büyük ajitator ve propagandacılar haline gelmeliyiz."

(YAZISI 10. SAYFADA)

ELAZIĞ ASKERİ CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ!

● Sömürgeciler, faşistler eliyle PKK'lı savaş esirlerini katletmeye hazırlanıyor!

Gazetemize ulaşan haberlere göre, Elazığ askeri cezaevinde tutuklu PKK'lı savaş esirleri Mayıs ayı sonunda açlık grevine girmiş ve eylemi halen sürdürmektedirler. Eylemin hangi gün başladığı ve katılanların sayısı hakkında henüz bir bilgi alınmamıştır. Eylemi kırmak amacıyla baskı ve işkencelerin aklı almaz boyutlara ulaştığı ve önder kadroların faşistlerle aynı hücrelere konularak onlar eliyle katledilmeye çalışıldığı da gelen haberler arasındadır. Sömürgeci-faşist cuntanın teslim aldığı hainler eliyle geliştirmek istediği teslimiyet ve ihanet karşı direnişi dayatan devrimcilerin başlattığı açlık grevinin, son dönemlerde had safhaya ulaşan sömürgeci-faşist baskıları ve tutuklulara cezaevi elbiseleri giydirmek istenmesini protesto amacıyla da taşıdığı bildirilmektedir.

Devrimci tutukluların direnişini kırmak ve ihaneti yaygınlaştırmak amacıyla sömürgeciler özellikle 7 Şubat'tan başlayarak, Elazığ askeri cezaevindeki baskı ve işkence uygulamalarına hız vermişlerdir. Başvurdukları fiziki işkencelerin yanı sıra psikolojik işkenceye de ağırlık vererek devrimcilerin onurlarını ayakları altına almakta, böylece onları ruhsuz, diren-

mez birer piyona çevirmek istemekteydiler. Bu amaçla, kendilerine asker muamelesi yaparak, sömürgeci cellatlara "komutanın" diye hitap etmeye, karşılığında "esas duruş" geçmeye zorlamakta, bunlara karşı direnen devrimcileri tek tek veya toplu olarak sürekli işkencelere maruz bırakmaktaydılar. Ancak, her ne pahasına olursa olsun, inançlarından vazgeçmeyi reddeden PKK'lı savaş esirleri direnişleriyle sömürgecileri yenilgiye uğratarak, siyasi tutuklu olduklarını kabul ettirmişlerdir. İşkenceler altında çoğu sakat bırakılan devrimcilerin bu direnişlerini kırmak amacıyla sömürgeciler, onları açsuz bırakmakta, cezaevi kantininde, dışardaki fiyatların iki katı fiyatına satılan yiyeceklerle üzerlerinde amansız bir vurgun vurmakta, yakınları ve avukatlarıyla görüşmelerini engellemektedirler.

Devrimcilerin direnişçi ruhunu kırmak amacıyla sömürgecilerin başvurdukları bir diğer yöntem de, onlara tek tip cezaevi elbisesi giydirmeye girişimiydi. Ancak, bunun kendilerini kişisizleştirerek teslim almanın bir adımı olduğunu bilen devrimciler şiddetle karşı çıkarak tek tip elbiseleri giymeyi reddetmişlerdir. Bunun üzerine

tümün elbiseleri toplayan sömürgeciler, devrimcileri çınl-çıplak bırakarak soğuk cezaevinde hastalıklara ve ölüme mahkum etmişlerdi.

Devamı 18. sayfada

İÇİNDEKİLER

Haber-Yorum	2-3
Kürdistan Halkının Dilinden Yaşam ve Mücadele	4-5
Provakasyon Çizgisini ve Provakatorları Teşhir Edelim!	6-7
Ortadoğu ve Dünya	8-9
Parti Gerçekliğimizi Tüm Yönleriyle Kavrayalım ve Uygulayalım	10-11-12-13-14
Partizanın Mektubu	15
Abdülaziz Yıldızın Proleter Devrimci Ruhunu Mücadelemizde Yaşatacağız	20

EVREN-ÖZAL "AF"FI SOL'U TASFİYE PLANININ PARÇASIDIR!

TC ve Af;

Türkiye, Kürdistan halkları ve dünya kamuoyu TC'nin sergilediği bir iğrenç oyunla daha karşı karşıya bulunuyor. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde on binlerce insan günlük işkenceler altında ölüme terk edilmiş, yüzlerce işkence tezgahlarında katledilmiş, onlarcası idam sehpalarında asılmış durumda iken, tüm bu cinayetlerini dünyanın gözleri önünde işlemeye devam eden cunta, kendi partilerinden birisinin eliyle verdiği bir yasa önerisiyle, tarihin belirli dönemlerinde sergilediği ve önemli sonuçlar da alabildiği "af" silahını yeniden eline almak istiyor. Son haftalarda giderek artan bir ilgiyle tartışması sürdürülen bu "af" olayının ne olduğunun bütün açıklığıyla kavranması, bu açından da büyük önem taşımaktadır.

Tüm bir toplum üzerinde ve özellikle de devrimci harekete karşı işkence, baskı ve katliamları dünya çapında büyük tepkilere yol açan cuntanın "parlamento"su ve hükümeti eliyle çıkarmak istediği "af", bir sahtekarlık olmanın da ötesinde, devrimci-demokratik harekete yönelik saldırının önemli bir parçası olarak kavranmalıdır. Açıkça bilinmek zorundadır ki, "af"dan kasdedilen şey, cuntanın zindanlarında her gün ölümler pençelenen insanların özgürlüklerine kavuşturulması değildir. Bu konuda bizzat cunta başının ve hükümetin açıklamaları son derece nettir. Türk burjuvazisi bir kez daha ikili oynamakta ve devrimcileri iki alternatif dayatmaktadır: "Ya ihanet edeceksin ya da katledileceksin." Son bir kaç yıllık uygulamalara dahi bakıldığında bu gerçeği görmemek için kör olmak gerekir.

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ne pahasına olursa olsun ezme amacını vazgeçilmez bir görev olarak önüne koymuş olan Türk sömürgeci faşist burjuvazisi, bizzat ordu gücünü devreye sokmaktan, zorla boyun eğdirmeye ve satın alma yollarına kadar her türlü yöntemle mübah saymaktadır. Yani kısaca; faşist cuntanın, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini ve KUKM'ni hangi yolla olursa olsun tümüyle bir tasfiye amacı vardır. En açık biçiminde cezaevlerinde görülen bu durum, ülke içinde ve dış alanlarda da bugün daha çok netleşmiş durumdadır. Devrimci gelişmeye karşı, örgütleri içten köktürme, yılmınlığı ve bozguncululuğu geliştirme, provakasyonu alabildiğine körükleme amaç ve uygulamaları hiç kimsenin dikkatinden kaçamayacak kadar ortada durmaktadır. Cuntanın, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı açık bir savaşa sürdüğü ordusuyla birlikte, sürdürdüğü bu yönlü çabaları bilinir. Ve yine bunun sadece Kürdistan'la sınırlı olmayıp, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi üzerinde de benzeri çabaların olduğu görülmüştür. TC'nin devrimci gelişmeye karşı sürdürdüğü bugünkü faaliyetlerin geçmişin deneyimleri üzerinde yükseldiğini hemen belirtelim. Gerçekten de cunta, Türk burjuvazisinin TC tarihi boyunca uyguladığı bu yönlü politikalarından da çıkardığı dersler ışığında, kendisi bir kez daha ve daha da sistemli bir biçimde yaşamak istiyor. Kendisine geçmişte başarı kazandırmış olan bilinen taktiklerinden, yaşadığımız dönemde de başarı bekliyor. Ama, bu konuda büyük bir yanlışlığı içinde olduğunu belirtmek gerekecektir. Hükümeti ve muhalefet

Devamı 16. sayfada

Sömürgeci-Faşist Mahkemeler Ölüm Kusuyor!

Yıllardır sürmekte olan devrimci örgüt davalarının karar aşamasına ulaşmasıyla birlikte, sömürgeci-faşist mahkemeler üst üste ölüm cezaları yağdırmaya başladılar. Yalnızca son bir ay içerisinde ayrı davalardan yargılanmakta olan 43 devrimci ölüm cezarına çarptırıldılar.

İçinde yeraldığı dönem açısından ele alındığında, bugüne kadar süren cemde bırakılan davaların peş peşe sonuçlanmasının ve onlarca idam cezası verilmesinin bir tesadüf olmadığı, çok yönlü bir plan doğrultusunda hayata geçirilmekte olduğu görülecektir.

İçine girilen yeni dönem, geçmişte ağır darbeler yiyecek ölüm cezasının faaliyetleri önemli ölçüde sınırlan devrimci hareketlerin yeniden örgütlenme ve toparlanma doğrultusunda bazı adımlar atmaya çalıştıkları bir dönemdir. Bu dönem nasıl ki, devrimci hareketler açısından hayati bir önem taşıyorsa; aynı şekilde; her ne pahasına olursa olsun devrimci mücadelesinin Türkiye ve Kürdistan topraklarında yeniden hayat bulmasını engellemek kararında olan sömürgeci-faşist cunta için de büyük öneme sahiptir. Bir kez kök saldıktan sonra artık bir daha devrimci hareketi yoketme gücünü kendisinde bulamayacağını iyi bilen faşist cunta, devrimci mücadeleyi daha başından ezmek amacıyla çeşitli planlar hayata geçirmektedir. Bu nedenle, bir yandan operasyonlarına yeniden hız verip onlarca kişiyi sahte gerekçelerle zindanlara doldururken, diğer yandan da cezaevlerinde ve dışarda mücadeleyi omuzlayan devrimcileri yollarından döndürmeyi hedefleyen çeşitli uygulamalar geliştirmektedir. Bu uygulamaların en önemlilerinden biri, üst üste verilen toplu idam cezalarıdır. Faşist cunta bununla, devrimcilerde korku ve panik yaratarak cezaevlerinde direnen devrimcileri can talaşına düşürüp direnişten vazgeçirmeyi ve teslimiyeti

egemen kılmayı amaçlarken, aynı zamanda da dışarıdaki devrimcileri ve devrime sempati duyan geniş çevrelere, inançlarını dretmeleri ve kendisine karşı mücadeleye etmeleri halinde acımasız davranacağı mesajını iletmeyi hedeflemektedir. Madalyonun bir yüzünde sömürgeci faşist cuntanın bu katliamcı çehresi sürerken, diğer yüzünde de çeşitli "bağışlama" yöntemleriyle devrimcileri davalara ihanet ettirme çabası yer almaktadır. Bu amaçla da cunta, çeşitli karar tasarımları hazırlamakta ve "örgütlerinin çokletilmesinde rol alacak örgüt mensuplarının ölüm cezarlarının 10 yıla, müebbet hapis cezarlarının ise 5 yıla indirileceğini" belirtmektedir. Açık ki, bununla hedeflenen, devrimcileri halka ve inançlarına karşı suç işleyen hainler haline getirme ve düşmanla işbirliğini yaygınlaştırmaktır. Üst üste gelen idam cezarları ile devrimcileri mücadeleden caydırmayı hedefleyen, bir takım karar tasarımların, mücadelesinin yeniden ülke zeminine kaydırıldığı bir dönemde boyvermesi bu nedenle şaşırtıcı değildir.

İdam cezarlarının bu dönemde yoğunlaştırılmasının bir diğer nedeni de, "demokrasiye dönüş" aldatmacasının çeşitli çevrelere kabul edilmiş olmasıdır. Bir süre öncesine kadar, göstermelik de olsa, Türkiye'de "demokrasi"ye dönümlü dönümlü değişim tartışan ve gelişmeleri gözlemleyen Avrupa bazı devletler, emperyalist çıkarları gereği hiçbir zaman gözden çıkarmayacakları ve bu nedenle de bütün uygulamalarına göz yumacakları Türkiye hakkında, çeşitli temsilcilerinin ağızdan olumlu demeceler veriyordu. "Türkiye'nin demokrasiye döndüğü"nü ifade etmeye başlamışlardı. Böylece, Avrupa ilercileri kamuoyundan gelen baskılar karşısında geçmişte açıkça ifade edemedikleri bu düşüncelerini, Türkiye'deki sahte "seçimleri" dayanak yaparak açığa

vurmuş ve Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nde kalmaması karar altına almışlardır. Avrupa Konseyi'nde kalışı kesinleştikten sonra da Türkiye'ye göre kadar "demokrasiye geçtiğini" göstermek (!) amacıyla sürece emme biraktığı davalara sonuçlandırmaya ve peş peşe ölüm cezaları yağdırmaya başlamıştır. Bu açıdan denilebilir ki; sömürgeci-faşist cunta, "oyununu" daha da ustaca oynaması" yolda efen-dilerinden gelen buyruklara bir ölçüde uymuş olmaktadır.

İçinde bulunduğumuz dönemde hız kazanan bir operasyonlardı. Yeniden örgütlenme çabalarını daha başından ezmeyi hedefleyen faşist cunta, dört bir tarafa geliştirdiği geniş çaplı operasyonlarda yüzlerce kişiyi göz altına alarak zindanlara doldurmuş, bu arada faşist kolluk kuvvetlerine karşı silahlı direnmeyle karşılık veren bazı devrimciler de alçakça katledilmişlerdir. Bu durum da açıkça göstermektedir ki; faşist cunta hangi uygulamaya başvurursa vursun devrimci direniş mücadelesini bastırmaya ve devrimcileri yitirdikleri şerefli yoldan alıkoymaya gücü yetmeyecektir.

Devrimciler karşısında düştüğü acizlik sonucu faşist cunta, son dönemlerde ajan faaliyetleri artırma yolunda çabalarına da hız vermiştir. Sömürgeci yetkililer tarafından bu doğrultuda yapılan sürekliliği yanı sıra basın-yayın kuruluşları da halkı devrimcileri ihtar etmeye çalışmakta; "devletin kutsallığı, vatanın bölünmezliği" üzerine bayatlamış teranelere çokça yer vermektedirler. Ancak bu aciz çağrılarının bitip-tiklenmeden tekrarlanması da göstermektedir ki; halk hiçbir şekilde bunlara itibar etmemekte, umudunu bağladığı tek değerleri olarak devrimcileri bağrına basmaktadır.

Son bir ay içerisinde, başına yansın diye kadavralı, mahkemeler ve operasyonların bilançosu şöyledir:

4 Dev-Yol Militanı Direnerek Şehit Düştü

Son bir ay içinde Denizli ve Ünye'de yapılan operasyonlar sırasında teslim olmayı reddederken faşist kolluk kuvvetleriyle çatışma içerisinde giren Devrimci Yol mensubu 4 devrimci şehit düştü.

Denizli ve ilçelerinde yapılan seri operasyonlar sırasında 1 devrimci şehit olur ve 1'i de yaralanırken ayrıca 33 devrimci de yakalandı.

Ünye'nin Çiğdem Köyü'nde 21 Haziran günü meydana gelen ikinci çatışmada ise, Habi İrgül, Necmettin Karagülle ve İbrahim Levent direnerek şehit düştüler. Ayrıca Sevim Öktem (yaralı), Harun Korkmaz ve Erdoğan Kesimci isimli devrimciler de aynı çatışmada yakalandılar.

Diğer taraftan İstanbul'da yapılan operasyonlarda da Devrimci Yol'dan 11 kişi yakalandı.

Bir Devrimcinin İdam Cezası Askeri Yargıtayca Onaylandı

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nce ölüm cezasına çarptırılan Dev-Sol üyesi Aziz Özgüç hakkındaki kararın bozarak müebbet hapse dönüştürmesi Askeri Yargıtay Daireleri Kurulu, Sezi Sanatçı hakkındaki ölüm cezası kararını onaylamıştır.

SVP Üyesi 9 Kişi Hakkında 36 Yıla Kadar Hapis Cezası İsteniyor!

1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde süren Sosyalist Vatan Partisi davasında, Merkez Yönetim Kurulu ve İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi 12 devrimciden 9'u için 10 yıldan 36 yıla kadar değişen hapis cezaları istendi. Bu devrimcilerin isimleri şöyle: Mustafa Öztürk, Mustafa Güler, Niyazi Yıldırım, Haydar Tuncer, Munzur Pekgüleç, Adnan Altun, Zafer Emir, Hüseyin Fuat Özenir ve Oğuz Kayserioğlu.

Aslan.

Aynı davada, Mehmet Emin Tüysüz ile İsmail Çaldır ömür boyu, Fahri Bahçeci ve Haydar Söylemez ise 24'er yıl hapis cezarlarına çarptırıldılar.

Ayrıca 11 kişiye 8-16; 71 kişiye 3-8 ve 9 kişiye de 3 ay ile 1 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. 33 kişi ise beraat etti.

Doğan, Ömer Gündoğan, Orhan Özbilen, Şükrü Gündoğan, Sabahattin Yalçınkaya, Yaşar Erkoç, Dursun Yıldırım, Hasan Kaya, Muzaffer Önkol, Selahattin Diril, Cevat Şentürk, Ekrem Altıntaş, Hacı Osman Altıntaş, Hacı Uygun, Kadir Karayün, Selahattin Ekinci, Selahattin Yaman, Temel Gümüş, Temel Durumlu, Cemal İsmarici ve Selçuk Müspet Haznedar.

Müebbet hapis cezası alanlar da, Hasan Çekli, Sait Özdemir, Şaban Kaval, Sırrı Zambal, Ahmet İkiz, Selahattin Ete, Yaşar Karakuş'tur.

Demircioğlu, Zabit İltimur ile Müslüm Çelik ise müebbet hapis cezasına çarptırıldılar. Ayrıca 11 kişiye de 1 yıl 3 ay ile 15 yıl arasında değişen hapis cezarlarına çarptırıldılar.

görülen davada Temur Taşdemir ile Mustafa Baki Genç ölüm cezasına çarptırıldılar. Haydar Yurtsever'e ise müebbet hapis cezası verildi. Ayrıca 14 kişi 3 ay ile 15 yıl arasında değişen hapis cezarlarına mahkum edildiler.

Mahmut Bulca'ya 6 yıl 8 ay hapis; Hüsnü Pehlivan, Seyfi Biranger, Mustafa Türk, Ahmet Kantarcı, Kemal Vural ve Bekir Gün adlı devrimcilere 5 yıl, Fethi Zorlukolun'a 4 yıl ve Yaşar Gildir (Bıldı) a ise 3 yıl ağır hapis cezarları verildi.

Ayrıca, yakalanamayan 3 devrimcinin dosyalarının tefrikine ve 4 kişinin de beraatine karar verildi.

sonuçlandı. 2 kişiye idam cezası verilen davada 25 kişiye de toplam 206 yıl ağır hapis cezası verildi.

● Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan 154 kişilik TKP-ML/TIKKO davası sonuçlandı. Yargılanan devrimcilerden 10'una ölüm cezası verildi. Ölüme çarptırılan devrimciler şunlar: Serdar Can, Müslüm Erman, Ramazan Kılavuz, İbrahim İkinci, Engin Vurur, Mahmut Karacalı, Ayhan Toprak, Mustafa Kaya, Mehmet Özgül ve Hasan Hayri

● Üçüncü Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan Aybastı Devrimci-Yol, Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş Örgütleri davalara sonuçlandı. Mahkeme sonucunda 27 devrimci ölüm, 7 devrimci de ömür boyu hapis cezarlarına çarptırıldılar, 125 kişiye de 8 ile 24 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları verildi.

İdam çarptırılan 27 devrimcinin isimleri şöyle: Adnan Keskin, Alaattin Altıntaş, Celal Altıntaş, Faruk Yaşar, Hacı Bayram Aksu, Hikmet Yılmaz, Kemal

● İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde sonuçlanan 37 kişilik TKP-ML Yeniden İnşa Örgütü davasında İrfan Ördök, Baki İşçi ve Şinasi Korkusuz idam; Hüseyin

● Örgütlerini yeniden canlandırmak için faaliyet yürüttükleri iddiasıyla "yargılanan" THKO-Diriliş Örgütü üyesi 23 kişinin davası sonuçlandı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde

● 6. Kolordu ve Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep, Adıyaman, Hatay, İçel illeri sıkıyönetim komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde "yargılanan" THKP-C/Acililer mensubu devrimcilerden Hüseyin Yılmaz Keser'e idam cezası verildi.

Aynı davada "yargılanan" Abdulkadir Katkac ve Aycan Özkan'a ağır hapis; Şerife Karaca, Gülsen Yıldırım,

● 3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 5 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen, Çarşamba Kurtuluşu ve Eynesil Halkın Kurtuluşu davaları

Van'da Baskı ve Operasyonlar Devam Ediyor!

Faşist Türk sömürgeciliği, baharlar beraber Kürdistan genelindeki baskı ve operasyonlarını daha da artırmaya başladı.

Gerek Doğu'ya açılan bir kapı olması ve gerekse Kürdistan genelindeki tüm gelişmelerin kontrol edilebileceği uluslararası bir karşı-devrim merkezi haline getirilmeye çalışılmasından ötürü Van, söz konusu baskı ve operasyonların en sıkı uygulandığı bir alan haline geldi. CIA ve MAFYA gibi uluslararası ajan ve vurgun sebekeleri MIT'le kollaka bölgede karşı-devrimi, her türlü yozluğu örgütler ve çok çeşitli yollardan yüklü vurgunlar vururken, halkımız için yaşam yine bu güçlerin kompo ve zorbalıklarla yürütülen çekilmez hale gelmiştir.

Çürümüş ve asalak varlıklarını korumak için faşist Türk sömürgeciliğinin halkımıza reva gördüğü ve adeta "doğal yaşam" haline getirmeye çalıştığı Van yöresindeki son aylardaki uygulamalar kısaca şöyledir:

Van şehir merkezinde aralıksız sürdürülen rastgele ev basma, her hangi bir kahvehane, işyeri ve hatta caddenin birden kapatılıp yapılan arama ve operasyonların biçimindeki polis baskıları sonucu suçsuz birçok kişi rastgele tutuklanıp işkencelere uğratılmakta, Diyarbakır zindanlarına gönderilerek sindirilmeye çalışılmakta ve bu suçsuz insanların serbest bırakılması ise ancak yüklü rüşvetler verilerek sağlanabilmektedir.

25 Mart seçimleri döneminde bu uygulamalar zirveye çıkıldı. Başkale'de üçü bayan olmak üzere yedi yurtsever, seçimlerde oy kullanılmaması doğrultusunda propaganda yaptıkları gerekçesi ile tutuklanıp ağır işkencelerden geçirildiler. Aynı dönemde bölgedeki diğer ilçe ve köylerden de onlarca yurdsever ve ilerciler insan aynı gerekçelerle yine ağır baskı ve işkencelere uğratıldılar.

lanında yemin etmeye zorlanmaktadır. Bununla yetinmeyen sömürgeci caniler, yeminden sonra gözdağı vermek için halkı sıra dayatıldan geçirmek, kadın-erkek, yaşlı-geç demeden çırıl çıplak yerlerde sürünmeye zorlamak ve tüm bu uygulamalara son vermek için yüklü rüşvetler almaktadırlar.

Tüm bu uygulamalar sürecinde köylülere zorla silah satın alınıp, teslim zorlanması ise artık genel bir kural haline almıştır.

15 Mart tarihinde Başkale tabur komutanı Mehmet Çevik ve başvassu Mustafa'nın denetiminde sürdürülen operasyonlarda B..... köyü halkından, kar üzerinde çırıl çıplak süründürülmek vb. gibi ağır baskı ve işkenceler sonucu, yukarıda belirttiğimiz yöntemle uzun menzilli bir kaç turek ve diğer tabanca alınmıştır. A....., S.....'ta da benzer biçimde çeşitli çap ve markada silahlar alınmıştır.

Yöre halkı üzerindeki baskı gerekçelerinden bir diğeri de sınır bölgelerindeki kaçakçılık olayıdır. İşsizlik, yoksulluk vd. nedenlerden ötürü boğaz tokluguna yürütülen sınır boylandırları halkımızın bu küçük çaplı ticaret faaliyeti de halkımız üzerinde uygulanan baskı ve sömürümüzün boyutlarını anlamada bir diğer açık göstergedir.

Başkale-İran sınırında kış koşullarından da yararlanılarak yapılan kaçakçılık, geçtiğimiz aylarda yöredeki üst düzey askeri görevlileri için tam bir talan ve gasp vesilesi oldu. Özellikle Albayrak ve Çaldıran bölük komutanları kendilerine bağlı köyleri 100-150 bin lira vermeye zorlayarak öteden beri halktan şu veya bu biçimde aldıkları haracı, bu vesile ile pervasızca yürürlüğe koymaya ve açtıkları yamağa başlamışlardır.

Söz konusu kişilerce, kaçakçılık yapanlar yaptıkları işe göre her ay en

Sömürgeci faşist yönetim, alandaki gençlik üzerinde ise sistemli bir baskıyla birlikte yine sistemli bir yozlaştırma faaliyeti yürütmektedir. Bir yandan onları "sen falanca örgüttenmişsin, falanca dermeğe üyemmişsin, Kenan Evren'e küfür etmişsin" vb. gerekçelerle sürekli baskı ve işkence tehdidi altında tutarken, diğer yandan sportif faaliyetler vb. görüntüsü altında ahlaki ve kültürel yozlaşa ve çöküntüye uğratmaya çalışmaktadır.

Bölgede halen devam etmekte olan "silah arama operasyonları" Mart ve Nisan aylarında özellikle Başkale, Gülpınar alanlarında yoğunlaştırıldı. Sömürgeci faşistler bu arada ve operasyonlarda halkımıza her türlü insanlık dışı baskı yöntemini uygulamakta ve bu yolla onları bir yandan yeniden yükselen UKM'den uzak tutmaya, diğer yandan kişiliğizleştirerek kullanılabileceği fosillemiş bir yönü haline getirmeye çalışmaktadır.

Söz konusu alana yapılan baskınlarda halkımızın dine bağlılığı istismar edilmekte, halk Kuran'a el basılarak devlete bağlılık, devrimcilere yardım etmeye ve silah teslimi konu-

az 30 bin lira olmak üzere rüşvet vermeye zorlanmakta; veremeyenler yakalanarak ağır işkencelere ve cezalara maruz bırakılmaktadır.

Kış koşullarının çok ağır geçtiği yörede, halkın hastalık vb. ihtiyaçları nedeniyle yollarını açık tutma acil talebini de istismar eden sömürgeci çirkin karlı yolların temizlemek için arabalara gerekli mazotun köylerce karşılanmasını şart koşmaktadır. Bu amaçla A... köyünden 100 000 Lira, B.T. Köyünün yolu için ise çok kısa bir yol olmasına rağmen 20 000 lira alındı.

Tüm bu uygulamalar nedeniyle sömürgeci-faşist yönetime karşı duyduğu kin ve nefret, her geçen gün artan yöre halkının bugün için bu tutumunu güllü protesto ve eylemlerle ortaya koymasına da, gerekli örgüt ve önderliğe kavuştuğunda tüm gücüyle ulusal kurtuluşun yapa tavır koyup, sömürgeci canilerden yaptıklarını hesabını bir bir soracağı açıktır.

Van'dan Bir Serxwebün Okuyucusu

THKP-C/Dev-Sol-5 Davasında 47 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde başlatılan Dev-Sol-5 davasında "yargılanan" 140 devrimciden 47'sinin idamı istendi. 47 devrimciden 31'i hakkında bu ikinci idam talebi oluyor.

● THKO-Diriliş/Türkiye Devriminin Yolu Üyesi 9 Kişi Yakalandı

Adana ve Ankara'da faşist kolluk kuvvetlerince yapılan operasyonlar sonucu, THKO-Diriliş/Türkiye Devriminin Yolu örgütüne mensup 9 devrimci yakalandı.

İnsanlık Sömürü ve Zulmü Daima Mahkum Etmıştır

1983 Sonbaharında Elazığ Askeri Tutukevindeki PKK'lı tutukluların, Diyarbakır Cezaevinde gerçekleştirilen Ölüm Orucu ve açlık grevini desteklemek için açlık grevine başlarken mahkemede yaptıkları bu açılımla elimize yeni ulaştığımız, geçmişte olsa yayınlanmayı tutuklu yoldaşlara karşı sorumluluğun bir gereği olarak görülmektedir. Bu dilekçe, 160 PKK'lı tutuklunun "yargılandığı" mahkemede 1000'e yakın dinleyici karşısında siyasi savunma yapan bir tutuklu tarafından okunmuş ve mahkeme heyetine verilmiştir. Söz konusu dilekçe aşağıya aynen aktarılmıştır:

İsrarla belirtmek gerektiğini duyduğum sorunlarımızı değinmeden önce, insanlığın tarihi ve evrensel gelişim sürecinde insan fizyolojisine ve her türlü toplumsal değerlerine muassalattır olmuş infiyazın örgütlediği "zor" a kısaca değinmek istiyorum.

İnsanlığın sınıfsız, sömürsüz toplumsal düzenini dağıtan ve özel mülkiyetin sınıf temelleri üzerinde şekillenen "zor" tüm sınıflı toplumların yapısında ilkel ve vahşi şiddetle dayalı özünü koruyarak çağımızın sınıflı toplum yapısına taşıyılırken, hakim uluslar ve sınıflar, içinden çıktıkları eski toplumsal ilişkilerin insanı ve toplumsal kabuğunu parçalayarak sadece benzerlerinin miras kalan, salt sömürü, zulüm ve talana dayalı olan örgütlü zor'u devrirdi. Bundan dolayı, bugün sömürgeci emperyalizmin ve dünya gereçliliğinin, genelde insanlığın ve mazlum dünya halklarının mutlu ve özgür geleceğinin önüne çıkardığı "vahşi zor" bir taraftan iğrenç vasıflarıyla şekillendirildiği sömürgeci askeri faşist devletler ve gerici yönetimele tekeli sermayenin gönlüllü beklentileri yaparken, diğer yandan ülke, bölge ve dünya halklarını tepeden tırnağa soyu, yoksulluk ve sefaletin koyu garabına itmektedir. İnsanlık türeyiş, yani var oluş tarihinden günümüze dek hiç bir toplumsal süreç ve aşamada, günümüze emperyalizminin ve sömürgeciliğinin bu denli tahripkar, vahşi ve iğrenç saldırılarına, işkence ve uygulamalarına maruz kalmamış ve kara zulmün bu denli ihanetine uğramamıştır. İnsanlık evriminin yeni bir toplumsal sisteme; sınıfsız, sömürsüz, sosyal bir yaşam tarzına geçiş yaptığı bugün, can çekişen emperyalizmin kendi toplumsal yapısının bu aşamasında ancak zor'un örgütlediği ve biçimlendiği, askeri faşist kurumlarıyla gerçekleştirdiği baskı, zulüm, katliam ve ulusal imhalarla ayakta durabilmektedir. Ancak, dünya insanlığının tarihinde hiç bir sömürgeci güç, ister bir imparatorluk, krallık ve isterse sultanlık veya çarlık olsun, sömürü ve saltanatlarını sürdürmek için insanlığı boğazlayamamış, iğrenç işkence metodlarını ve vahşeti devam ettirmeye ömürleri yetmemiştir. Çünkü, insanlığın öylem duyduğu ve uğruna nice destanları kahanamların ve direnme tarihleri yarattıkları özgür ve mutlu geleceklere için, halklar, uluslar ve sınıflar da yüğün yüğün bir volkanın fıskırın kupkızıl lavları gibi inerek dönemlerin egemen güçlerini yok etmişlerdir ve halen de etmektedirler.

Bugün dünya halklarının ve insanlığın toplumsal kurtuluşu için alevlenmeyen tek bir kara parçası yoktur. Ulusal ve sınıfsal kurtuluşu omuzlayan ihtilalci, devrimci, yurtsever, demokrat, aydın, köylü ve modern çağın köle işçisi kendisi insanlığın ve sınıfların kurtuluşunun arasıyıcı içerisine girerek; Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu, Uzakdoğu ve Asya'da sömürgeci emperyalist zulmün boyundurukları bir bir kırıp, bağımsız bir vatan, özgür bir dünyanın çiçeği duran ilk fidanları olmaktadır. İsyanın ve direnişin anavatanı durumuna dönmüş Ortadoğu'nun halkları, insanlığın ve emeginin düşmanı sömürgeci zulmün, siyonizmin ve faşizmin çıldıran, vahşi, iğrenç ve insanlık dışı uygulamalarının temel alanı seçilmiş, bölge insanlığına, halklarına ve ezilen uluslarına yönelik toplu katliam ve işkenceler, eşine ender rastlanırlar biçimde tüm çıplaklığıyla sahnelenmiş, yurtsever, devrimci, demokrat, insanı duygular taşıyan, sömürü ve düzenden yana olmayan her insan muhalif görülmüş insanlık; barbarlığın ve vahşetin derin soysuz karanlıklarına gömülerek yok edilmiş istenmiştir. Çocuk yaştaki insanlar, kadınlar, yaşlılar savaş suçlusu sayılarak esir kamplarında, zindanlarda katledilmiş, tepeden tırnağa kana bulan "masum yüzlü vahşi zor" insanlığın can düşmanı bir ölüm makinasına dönüştürülmüştür. İnsanlığı ve onun soylu, onurlu mücadelesini kurşunlayan sömürgeci emperyalist zulüm ve faşist cellatlar, tarihi sınıf geçişlerinde olduğu gibi, bugün de baskı ve zorla dayalı yöntemlerle köleleştirildikleri insanın kutsal bedeni ve her türlü insani değerleri üzerinde varlıklarını sürdürebilmek için daha da modernize ederek üreticileri işkence makinalarını ve kan kusan acımasız silahlarını, iğrenç ve soysuz yöntemlerle denemek, işkence tezgahlarına uzun yatırlan mazlum insanlığın eşsiz bedeni yok edilmek istenmektedir. Bugün, insanlık evriminin ve soyunun en üretken, yaratıcı, bilinci, toplumsal kurtuluşu, fedakar, yiğit ve atılgan beyinleri, yani bizler; dünya zulmünün, karanlık zindanların karanlık ve korkunç derinliklerine gömüldükleri, özgün insanlığı hiç bir zaman kabullemeyeceği bir dünya yaratılarak yaşatılmak istenmektedir.

İşte bugün bizler ve benzerlerimizin mücadelesi; ülkemizde dünya insanlığının toplumsal kurtuluşu ve insanca yaşam koşullarını yaratabilmek içindir. Bundan dolayı da, soylu ve özgür geleceğinin etkinleştirilmesi, kuşatabilmesi için insanlığın bu toplumsal kurtuluşunu omuzladığımız gerekçesiyle doldurulduğumuz hücrelerde, süğük işkence odalarında, tutukverlerinde her türlü zulüm, işkence ve vahşet uygulamalarına maruz kalırken, tek suçumuz; insanlığı ve haklı davasına sahip çıkmak, insan türünün en belirlen özelliği olan ve insan evrimini diğer canlı ve hayvani evrimlerden ayıran insan düşüncesinin özgürlüğünü ve özgür iradesini, toplumsal üretkenliğini savunmak ve diğer tüm insan değerleri korumak istememizdir.

Bilimlenmektedir ki, özgür insanlığın ve halkların özgür geleceğini sembolize eden, etten-kemikten, ancak en güçlü insani değerleri yoğunlaşmış olan benzerimze yönelen saldırılar, nezdinde yani kişiliğimizde tüm insanlığa ve her türlü insani değer yargılarına yönelmiştir. Kişiliğimizin özgürlüde insanlık işkence tezgahlarına yatırılmış, insanlık yargılanmaktadır... Çünkü bizler tarihin ve insanlığın yarattığı ve kendi evrimi dışındaki diğer güçlerden korunmak için üretirek sağladığı insanlığın koruyucu, dinamik devrimci beyinleriyiz... Bugün sömürü, zulüm ve vahşet altında ölüme yatan insanlığın kurtuluşu sorunu, sadece bizlerin sorunu değil, insanca düşünün, insanca yaşamak isteyen, insanlık ruhunun en yücesiyle yoğunlaşmış olan insanlığın biçimlendiği toplulukları, halkları ve ulusları yaratmak isteyen tüm insanların ortak sorunudur. "İnsanın" diyebilen, insanlığın gerektirdiği bir anlayışa sahip olabilmek ve insanlığı yok etmek isteyen, köleleştiren, sömürü ve zulüm kanlı, iğrenç, dişli çarklarına karşı savaşmalıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçi, sadist, can emici cellatları, mazlum dünya halklarını ve insanlığı kan ve barut içerisinde boğazlarken bugün yüreklerinde "iyiliğin ve insanlığın" timsali "barış" maskeleri düşürülmüştür. Onlar; kendi sınıf çıkarları ve iğrenç zevklerinin tatmini için yaptıkları katliamlar, toplu imhalar ve işkencelerin hesabını vereceklerdir... vermedikleri... Daha dün Nazi Almanyası'nda, Musolini İtalyası'nda, Franko İspanya'sında, İdi Amin Uganda'sında olduğu gibi bugün; Pinoşet'in Şili'sinde, Ulhak'ın Pakistan'ında ve ABD emperyalizminin, siyonizmin ve sovenizmin desteğiyle Ortadoğu, Uzakdoğu, Asya'da, Güney Afrika ve Orta-Güney Amerika'da mazlum halklara ve insanlığa karşı, toplu imhalar, katliamlara girilmiş, insanlar işkence tezgahlarında dokunulmuştur. Ancak onurlu insanlığı boyun eğmez gururla bu işkence ve sadist uygulamalara karşı açtığı mücadeleyle, açtığı kampanyalar, soruşturmacı ve araştırmalarla zulmün iğrenç maskesini düşürmüş, hakim ulus ve sınıflar diktatörlüklerini özenle altında gizlediği "barış çemberi"ni yıkmış ve böylece zulüm yar-

gılanmıştır.

Bugün bizler insan olmanın, sınıfsız insanlığı savunmanın bedelini, taş duvarlar ve demir parkalklar ardına kitlenerek, insanca yaşam koşullarından sınırsız soyutlandırarak çekmekteyiz. Her birimiz insan olarak ve yine insanlığın düşmanı işkencecilerin, sözümona "sorgu" adına işkence tezgahlarından bir bir geçirilerek, insanlığımızı ve insan olduğumuzu unutturmuş işkencecilerle işlendik. Böylece zor bir ortamdan çıkarılarak, doldurulduğumuz tüm tutukverlerinde en belirgin istemimiz, insan vasıflarımızı koruyacak, insanca yaşam koşullarını oluşturulması, insanlığın haklı ve zorunlu olarak sahip olduğu tüm insani değerlere bir tutuklu insanın da sahip olması, insanlık onurumuz ve siyasi kişiliğimizi hedefleyen, tüm zorlu baskılara son verilmesi ve yargılanmanın gerek usulüne göre yapılmasıdır. Ancak, yandan sıyrın zulüm, bir tutukluların her türlü insani değerlerden uzaklaştırarak, köleleştirmek, insanlığın mutlu özgür yarınını yaratmaya olan, öylem ve inancımızı, öz irademizi, köleleştiren bizleri insan evriminin verdiği süreçten uzaklaştırmak istemektedirler. İnsanlığı sınıflara, toplumlara ve imtiyazlı tabakalara bölerek köleleştiren sermaye, bir tutuklu insanları tutukverlerinde de, kendi dışında tutukları, aşağılayarak, horladıkları mazlum insanlardan da soyutlayarak, insan kişiliğini kaldırma-yaacağı ve hiç bir uygar insanın kabullemeyeceği koşullar yaratmak istemek ve yaratmaktadır. Tümümüzde toplumdaki dışlanmış kesim "suçlu" gözüyle bakılmakta, cezaevleri, özele siyasi tutukverleri genelde tüm cezaevlerinde en korkunç ve insanlık dışı hükümler veren özel "yargı ve infaz" kurumlarına dönüştürülmüştür. Adeta. Yaşanılan cezaevlerinde, idareciler yasal dayatmaları olmadığı halde, karşıt siyasi anlayışların temelinde kararlar olarak uygulamakta, siyasi kişiliğimizin ve insani düşüncelerimizden ötürü, sosyal, siyasal ve ekonomik haklarımız ortadan kaldırıldığı gibi, insan yaşamı için gerekli ihtiyaçlarımızı dahi karşılanmamakta, tam tersine, giderek daha katı uygulamalar getirilmektedir. Bunun paralelinde, bir dizi ceza ve tutukverinde var olan sosyal, siyasi ve ekonomik olanaklar ve tutuklu-aile ilişkileri bizlere yaşanılanmış veya katı kurallarla sınırlandırılmıştır. Radyo, kitap, özellikle giyecek ve bazi günlük, hafiflik yasal dergiler bile verilmekte, yakınlarımız ve çevrelerimizle olan tek bağımız-mektup-ya alınmamakta, ıyrtılmakta veya gönderilmemektedir. 7 günde bir yapılan ailelerimizle görüşmeler, cezaevi yöne-timi çeşitli bahane ve gerekçelerle 15 güne çıkartarak bu hakkımızı da kullanmayı zorlaştırmıştır. Dışardan hiç bir yiyecek maddesi alınmadığı gibi, tüm tutukverlerinde üç çeşit olarak verilen yemek, bizlere iki çeşit olarak verilmekte ve miktarı yetersiz ve besin değerinden oldukça yoksun olmaktadır. Hastahane ve tutuklular arasında aşılması güç barikatlar oluşturulmuş, Anti-biyotik ilaçlar her hastalığın tek tedavi aracı olmuştur. Su tertibatı olduğu halde su pamı akıtılmayarak, temizlik yapamamız engellenmiştir, giyecek ve bazi miktarda kılık kıyafet içinde verdikleri içme suyunu da bizlere karşı bir baskı aracına dönüştürmüşlerdir. Tüm tutukverlerinde aynı "zor" temelinde doğan uygulamalar sonucu oluşan -ORTAK SORUNLAR- ve olumsuzluklar bizlere mal edilmekte, ayrı süreçlerde bir tutuklular karşı baskı aracına dönüştürülmektedir...

Bugün Diyarbakır'da tutuklu bulunan insanlar üzerinde yaratılan iğrenç ve zorlu tablonun yaratılmasında ilgililerin sorunları karşısındaki ilgisizlikleri ve duyarsız kalmaları neden olmuştur. Tutukverlerinde, insanca ve insanca yaşamak istememizin, insan olarak zorunlu gereksinimlerimizi dayatmamızın ve yaşamamız için gereken araç ve nesnelerle sahip olamamızın en doğal hakkımız olduğu bilinmelidir. Oysa her türlü insani değerin ve insanca yaşam koşullarından yoksun bırakılmamız ve zorla dayalı uygulamalara tabi tutulmamız, düşüncelerimizi karşı güdülen düşmanlığın açık bir ifadesi değil midir? Toplumsal gelişimin tüm aşamalarında insanlık, gelişimini sağlamak ve insanca yaşayabilmek için belli

başlı nesnelere ihtiyaç duymuş ve ancak evrimini bu gereksinimleri karşılayarak veya üretmek bu aşamaya gelebilmiş ve kendi evrimel tarihi boyunca "mücadele"nin gerekliliğine ve kaçınılmazlığına gereksinim duymuştur... Kendi gelişimini ve bedensel varlığını dışlayan, engelleyen diğer insan toplulukları karşısında direnme ihtiyacını ve zorunluluğunu hissetmiş ve direnmiştir... Bugün bir tutuklu insanın, insanlığın tarihi gelişimiyle olan diyalektik bağımız nedeyle, insanın zorunlu olarak gereksinim duyduğu belli şeylerle, sosyal, siyasal bir ortamda bizler de ihtiyaç duyuyor, bu zorunlu ve haklı insani değerleri elde etmek için doğal olarak tepki göstermek zorunda bırakılıyor. İşte bugün başta Diyarbakır olmak üzere, birçok cezaevini zindana çeviren zulüm, insanlık karşısında büyük bir suç işlemektedir. Bu açıdan, doğa olarak, baskı ve işkencelerle her türden insani değerlerden yoksun bırakılan ve hayvani muamelelere tabi tutulan, tutuklular, bir dizi cezaevi uygulamalarına karşı çıkararak, çeşitli biçim ve boyutlarda protestolara yönelmek zorunda bırakılmışlardır. Ezrum'un da tutuklu benzerlerimiz, zorlu uygulamalar ve işkenceler karşısında, insanca yaşam koşullarına sahip olmak için, günlerce, haftalarca açlık grevine gitmek zorunda bırakılmış, mahkemeleri kapatılmış, yasal olmayan yollar ve yöntemlerle giyabında yıllardır yargılanmaktadır. Metris, Mamak vb. tutukverlerinde insanlar, insanlık onuru ve kişiliğiyle bağdaşmayan işkence ve uygulamalara maruz bırakıldıkları ve açlık grevlerine gitmiş, tüm insanca yaşamalarını sağlayan koşullara sahip olmaları engellenerek ayrılarak işkencelere tabi tutulmuşlardır. Adı anıldığında bile tüyler ürperten Diyarbakır zindanlarında insanlık kurşunlanmış, insanlar yakılmış, cezaevleri adeta bir insan mezbahası durumuna dönüştürülmüştür. Yıllarca süren işkence, sindirme ve yıldırma uygulamaları dinmemiş, cezaevi insan çığlıkları ve bağışlarıyla yankılanmıştır. Tutuklu kadınlarmız, kaleme ve ağza alınamayacak vahşi ve barbar yöntemlerle işkence tezgahlarından geçirilmiş, yaşamları zehir edilmiştir. Dinmek bilmeyen ağır baskılarla, kadınlarmıza cehennem azabı yaratılmıştır. Toplumumuzda kadın "el kaldırılmaz, hakaret edilmez" bir varlık olarak görülüp, toplum bireyleri tarafından kadına çok hassas, duyuru ve saygın davranılmasına rağmen, tutukverlerinde doldurulan kadınlarmız kucaklarında ufak bebeleriyse Diyarbakır cezaevinde işkencesiz ve baskısız bir gün dahi yaşamamışlardır. Diğer tutuklulara yapılan baskı ve işkenceyi aratmayacak uygulamalara, hakaret ve işkencelere maruz bırakılan kadınlarmız, böylece daha da köleleştirilerek ezilmek istenmektedirler. Diyarbakır'da tutuklu insanlık, esaretin ve zulmün koyu, derin karanlığına gömüldükleri, insanlarımız insan olmanın, insanca yaşamının bedelini canlarıyla ödediler. 1980'lerden bu yana yoğun işkenceler altında sürekli tutulan ve dünyada eşit görülmesi, Vietnam'da, Amerika emperyalizminin Saygon zindanlarındaki zulmünü dahi aratmayan, iğrenç ve akıl almaz uygulamalara tabi tutulmaktadır... Mahkemeler Diyarbakır cezaevindeki işkenceler, tutukluların insanca yaşam istemlerine ve diğer sosyal taleplerine kulak tikamış, adeta "cellat başı" durumuna gelmiş, tutuklular tehdit edilerek ifade vermeye zorlanmış ve önceden polis baskı yöntemleriyle hazırladığı ifade tutanakları işkenceciler tarafından tutuklulara zorla imzalatılmaya çalışılmıştır. Diğer yandan mahkemeler "bağımsız yargı organları" olma özelliğini çoktan yitirmiştir. Hiçbir insani ve bedeni güvencesi ve sosyal dayanışma bulunmayan tutuklular, vahşi ve iğrenç yöntemlerle eritilmek, insanlığı ve geleceğini olan inanç ve güvenleri köreltilmek istenmiştir. Tutukverlerinde sömürgeci vahşetin ve işkencelerin dinmek bilmeyen dozu giderek artırılmış, onlarca insan öldürülmüş, yüzlerce sakat bırakılmış, bir çoğu iğrenç ve adi işkence soklarıyla akıl durumlarını yitirmiştir. Tutukverleri cehennemi, sağlık koşulların olmayışından her türlü hastalıkların yuvası durumuna gelerek, insanlığı kemiren verem, sara içinde közen

hastalıklar durumuna gelmişlerdir. Hastalanan insanlar tedavi edilmeyerek, insani kişiliklerinden dolayı ölümün pençelerine terk edilmişlerdir. Bir yandan işkence tezgahlarında can alınırken, diğer yandan da korku ve panik insanları bunalımlara itmiş ve bir çok insanımız kendi annesi, ailesini, çevresini tanımayan, hatırlamayan duruma düşürülmüştür. Dün olduğu gibi, bugün de gerçek bir insan mezbahası andran Diyarbakır zindanları, birçok tutukevinde olduğu gibi, ülke ve dünya kamuoyuna kapalı tutulmuş, gözlem ve inceleme amacıyla gelen bir çok yabancı kuruluş, gazeteci ve heyetin incelemeleri yapmasına, tutuklularla görüşmesine izin verilmemiştir. Sözümona "demokrasi" havarisi kesilen ve tamamen cellatlar takımından oluşan cezaevi idare yönetimi tavrı ve davranışlarında, insan kani aktararak, baskı ve zorla yaratıkları ortamı baskı ve yaygın yoluyla, gerçeği tamamen tersyüz ederek, mevcut ortamı yaşamamlarından memnun ve "gönüllüce" oluşturulmuş güllük gülistanlık bir ortam olarak kamuoyuna yanıstarmakta veya aktarmaktadır. Böylece, onlarca öldürülen, işkencelere intilen, hücrelerde günlerce aç, susuz bırakılarak çürütülen insanları gizlemeye çalışmıştır. Ancak yine de, zindan duvarlarını çelik bir bıçak gibi yararak dışarıya fıskırın kızı direnişin görkemli taşkınlığı gizlememişlerdir... Mahkemeler tutukluların öz iradelerine dayanan en sıradan savunmalarına dahi olanak tanımamış, siyasi düşüncelerinin ve kişiliklerinin özgür savunuculuğunu yapan insanların, hedef tahtası seçilecek zulmün kanlı pençesinde imha edilmeye başlanmıştır. İnsanlığın özü kişiliğinin uzun süre tutukevinde tutulmak için şiddet ve hayinane uygulamalara sözüm ona, "samimi itiraf"lara zorladıkları insanlar vasıtasıyla, suçsuz insanlara suçlamalar getirilerek ağır cezalar almaları sağlanmıştır. Tüm bu hain düzen, tertip ve işkencelerle, tutuklu insanlığı, insan olarak kişilikliştirmek ve hiçbir insani özellik taşımayan bir beden yaratmak istemişlerdir. Bu hayvani çabalarının karşısında şu anda bizler ve aynı zamanda tüm tutuklular tarafından insanlığın akıl istemlerinden ve en önde gelen istemlerinden olan ortak sorunlarımızı yanıştan, insan olarak yaşamayı ve doğal insan değerleri kendisinin de doğal olması gerektiği, işkence, baskı ve her türden zorla dayalı uygulamaların kaldırılması, insanca muamele görülmüş, b. istemler için başlatılan eylemlerde, 1981 Eylül'ünde olduğu gibi onlarca devrimci insan Ölüm Orucu yatmış ve öldürülmüşlerdir...O,kendine özgü iğrenç, vahşi uygulama ve yöntemlerinden vaz geçmeyen "vahşi zor"un, karış koyan insan iradesi ve boyun eğmez kişiliği karşısında gözü dönmüş, giderek işkence tezgahlarını daha sık işleterek baskı, katliam ve zorlu günlük tutuklu yaşamının ayrılmaz bir parçası durumuna getirmiştir.

Ancak insanlar kendi evrimel tarihlerinde ve bu mücadelelerinden aldıkları cesaret ve kararlılıkla, Eylül 1983'ten yeniden korkunç uygulamalar karşısında sosyal, siyasal hak ve istemlerini, insanca yaşam ortamını yaratılmasını için, örgütlü zorun zulmü karşısında, tarihi geçişlerinde olduğu gibi, yeniden ölüme yatarak, yüzyü aşkın tutuklu devrimci Ölüm Orucuyla başlması ve yüzlerce tutuklu açlık grevine girmişti. Bu aşamada baskı ve işkence sonucu sözümona "eritkileri" insanlar dahi baskı ve vahşetin karşısında doğal olarak tepki göstermiş ve Ölüm Orucuyla başlanmışlardır. Yüzlerce tutuklunun istem olarak dayattığı tek şey, insanca yaşamak, insani değerlere sahip olabilmek ve işkencelere son verilerek savunma haklarının tanınmasıdır. Bunun yanı sıra kadın tutuklular hedefleyen her türlü işkence ve baskı biçini,ne son verilmesi ve sağlıklı sosyal bir ortamın yaratılmasıdır. Onlarca, yüzlerce insanımızın tutukverlerinde ölmesine ve öldürülmesine neden olan uygulamalar ve çirkef oyunlara son verilmedikçe, insanlar Ölüm Orucuyla yatacak, zulmün işkencesi altında daha yüzlerce insan ölecek, sakat kalacak, vahşi zorun baltacı ve çıldırtıcı atmosferinde, insanlarımız yakılmaya, asılmaya ve yürekli kalplerile kurşunlanmaya devam edecektir... Çünkü,

Devamı 19. sayfada

YAŞAM VE MÜCADELE

Libya'da yapı-ış kolunda faaliyet yürüten istisnasız tüm Türk şirketlerinde olduğu gibi, TEFA'da da işçiler çok zor ve çetin koşullar altında, hiçbir sosyal hakka sahip olmaksızın, gece-gündüz demeden çalışmakta, buna rağmen çocuk-çocuklarının tek umudu ve geçim kaynağı olan ücretlerini 10-21 aydan buyana alamamaktadırlar. TEFA işçileri biriken aylıklarını istemeye gittiklerinde, canî şirket yöneticilerinin küfürleri, ölüm tehditleri ve insanlık dışı hakaretleriyle karşılaştılar. Modern köle muamelesinin de ötesinde bir baskı ve sömürü altında tutulan işçiler, sömürgeci-faşist Türk devletinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde ki vahşet düzeyindeki uygulamalarının bir çiniyi yurt dışında hayata geçirmekle mükellef olan faşist konsolosluk ve canî şirket yöneticilerine kör, sağır ve dilsiz bir kalıba sokulmak ve angaryaya (kanın tokluğu) çalıştırılmak istenmektedir. Bunu başarabilmek için de bir yandan ataları Osmanlılardan devraldıkları böl-parçala-yönet ve yok et taktikğine başvurulurken, diğer yandan da işçiler arasından satın aldıkları üç-beş uşakları eliyle en içgören yöntemleri hayata geçirmektedirler.

İşçiler, çalıştıkları şantiyelerin çölde ve birbirlerinden yüzlerce kilometre uzaklıkta olmaları, irdelikten yoksun bulunuşları ve yoğun karşıdevrimci uygulamalar nedeniyle son zamanlara kadar sessiz kalmışlardı. İşçilerin birliğini oluşturan, bu baskı ve sömürüye karşı mücadelede olanaklarını yaratmak amacıyla daha önceleri bazı işçiler tarafından girişimler yapılmış ancak şirket yöneticilerinin sinsi entrikaları sonucu istenen başarı sağlanamamıştı. Bu girişim sahibi işçiler ise, dayaktan geçirilmiş ve 10 ay önce 3 demokrat işçi alçakça katledilmişti.

Şirket yöneticilerinin bu uygulama-

uşakları canî konsolosun pervasızca uyguladıkları keyfi muamele ve baskılar altında işçiler daha fazla dayanamazdı. "Ne pahasına olursa olsun, bizlere karşı şimdiye kadar uygulanan baskı ve sömürüye, aşağılanma ve horlanmaya karşı birleşmeli ve biriken ücretlerimizi alabilmek için mutlakla mücadele etmeliyiz, çünkü tek tek bu soyguncuların karşısına çıkmamızda güç yetirememenin yanı sıra öldürülüyor, dövülüyor ve cezaevlerine tüküyoruz" diyerek Libya kanunları çerçevesi içerisinde işçilere nispi de olsa tanınan yasal haklara dayalı olarak 400 civarında işçi biraraya gelip, dayanışmaya girerek güçlü bir birlik oluşturdular. Ve şirket hakkında mahkemede dava açtılar. Mahkemeye verildiğini duyan şirket yöneticileri, prestijleri sarsılmayacak ki, "nasıl olur da işçiler bizi mahkemeye verme cesaretinde bulunsunlar. Onlara iyi bir ders vermek gerekiyor" diyerek, hayasızca uygulamaları baskıların dozunu arttırdılar. Bununla, işçilerin direnişini kırabilceklerini umuyorlardı. Fakat hiç de umdukları gibi olmadı. İşçilerin kararlı ve tutarlı tutumları karşısında canî TEFA yöneticileri geri adım atmak zorunda kaldılar. İşçiler haklı hak ve taleplerini elde etmek için sonuna dek direnebileceklerini taktik-diklan tavrıyla kanıtlayınca, şirket yöneticileri daha sinsi ve alçakça oyunlara başvurudular. Böylece bu amaçla yeni bir senaryonun hazırlığı işe girdiler. Hazırlanan senaryonun birinci sahnesinde rol alan unsurlar satın aldıkları beslemeli uşakları oldu. Bu beslemeli trşışkarlı vasıtasıyla kararlı bir şekilde direnen işçiler üzerine demirlerle yüründü, çeşitli provakasyonlar tezgahlandı, işçilerin arasına nifak tohumları eklemek amacıyla çok içgören ve aslısız şayieler yayarak demogojı yapıldı ve böylelikle-

Kararlı direnişlerini sürdüren Göktaş işçileri toplu halde görülüyor.

malari karşısında işçiler aylıklarını alabilmek için tek seçenек olarak kitle halinde işten çıkmaya başladılar. Çıkışlarını veren işçilerin en fazla 20 gün içerisinde aylıklarını almaları gerekirken, aradan 7 ay gibi uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen hala ücretlerini alamadıkları gibi, Tripoli'deki şirket garajında insanlık dışı koşullar altında kalmak zorunda bırakılmışlardır. Üstelik kanunî olarak, bekledikleri sürenin de ücretine dahil edilmesi gerektiği halde, bu konuda da hiçbir işlem yapılamamaktadır.

Bir toplama kampı görünümünde olan şirket garajında 6-7 koğuş (deyim yerindeyse ahır) bulunuyor. Tüm koğuşlarda en fazla 35-40 kişinin kalması gerekirken, her koğuşta 15'i aşkın işçi kalıyor. İşçilerin "alay" olarak adlandırdığı 5 metre uzunluğunda ve genişliğindeki "büyük" koğuşta 3'er ranza üst üste konarak tamı tamına 35 kişi kalmaktadır. Yine camide 70'e yakın işçi kalmak zorunda bırakılmıştır. Faşist sömürgeci Türk devletinin teşvihi ve desteğiyle, eli kanlı katil TEFA yöneticilerinin ve

le işçiyi işçiyi kırdırma amacı güdüldü. Fakat Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin kararlı direnişleri sonucunda tüm bu insanlık dışı uygulamalar bertaraf edilerek, TEFA yöneticilerinin hayalleri kursaklarında bırakıldı.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin müessesili, ve politikasını bu alanda (Libya) harifien uygulamakla mükellef olan ve birçok işçinin katledilmesi ve fiili olarak plan ve tasarımlar hazırlayan katil-faşist konsolos, bu sefer hazırlanan senaryonun ikinci perdesinde başrollerde sırtmaya başladı. Üstlendiği rol gereği kendisini tatlı bir çehreye büründürüp, "baş" meleği olduğu imajını yaratarak "şeker-kamçı" politikasıyla Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin haklı davasını, kararlı birlik ve beraberliklerini parçalamak ve içten fethetmek mantığından hareketle işçilere; "Libya kanunlarında grev yasaktır, ben sizin tüm haklarınızı alma çabaları içerisindeyim. Şirket yöneticilerini sorunlarınıza bir an önce çözüm getirmeleri için zorluyorum". "Damarlarındaki Türk kanını inkar eden bir

avuç bölücüye alet olmayın, hepimiz Türküz, Türk kanı taşıyoruz." "Direnişten vazgeçmelisiniz" vb. biçimindeki "Türklüğü şahlandırıcı" şoven-ırkçı-faşist propagandalar yapmakla ve parlak (fakat yalan) vaatlerde bulunmakla, işçileri psikolojikmen etkileyeceğini ve haklı davalarından vazgeçirebileceğini zannediyordu. Faşist-katil konsolosluk yaptığı bu ırkçı-şoven kuru ajitelerine karşılık işçilerin belirli bir kesiminin verdiği cevap ise şöyle oldu: "Senin kan dediğin sıvı bir maddedir, Türkün de, Arabin da ve Polonyalının da damarlarında taşıdıkları kan, grupları farklı olmakla birlikte esas olarak aynıdır ve kırmızıdır." "Sen satılmış katil ve uşak ruhlı birisin." "kendî sorunlarımızı size getirdiğimizde, sizleri Libya'ya ben mi getirdim diyen adi mahlukat değil misin?" "Yine GENEL MÜHENDİSLİK şirketinde çalışan ve birbirüçk seneden beri direnen, fakat şu ana kadar ücretlerini almayan işçi kardeşlerimizin üstüne yakıcı derecede sıcak tazyikli su sıkıran, dövdüren ve tutuklanan, bununla da yetinmeyerek adice, 'Libya konsolosluğumuz Ermeni teröristler bastı' biçiminde (TSR) Türkiye'nin Sesi Radyosu'nda yayın yaptırın bir uşak değil misin sen?" İşçilerin dile getirdiği bu acı fakat doğru gerçekler, faşist konsolosluk onuruna dokunmuş olacağı ki, birden biri köpürerek bu sefer; "kesinlikle sizleri dışardan yöneten bölücü komünistlerdir. Sizde Türk kanı denen bir şey kalmamıştır, ben size gösterim" vb. tehditvari sözlerle fırtınalar kopararak, savurduğu tehditlerle ne kadar azılı bir işçi düşmanı olduğunu bir kez daha itiraf etmekte kendini alı koymadı. Sömürgeci-faşist Türk devlet çarkının bir dişlisi ve faşist bir kişiliğe sahip olan konsolosluk entrika ve düzenbazlığı da, Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin kararlı direniş sonucunda fiyaskoyla sonuçlanınca senaryonun birinci perdesinde olduğu gibi, ikinci perdesi de başarısızlıkla kapandı.

Ancak şu da bir gerçektir ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin desteği ve teşvihiyle faşist konsolos ve eli kanlı katil Türk şirket yöneticilerinin ortaklaşa hazırladıkları ve tezgahladıkları oyunları işçiler gayet açık seçik görüyorlar; gördükçe de kin, öfke ve nefretleri her geçen gün artıyor. İşçiler bunu, daha fazla bile nerek, mahkemelerini sonuca götürebilmek için daha aktif bir biçimde direnerek kanıtladılar. Tüm bu alçakça uygulamaların sonra, bu aşamaya kadar Kürdistanlı ve Türkiye emekçilerinin direnişini kuramayan ve mahkemeden de devam etmesini engelleyemeyen eli kanlı şirket yöneticileri ve faşist konsolos, tertipledikleri caniyane yöntem ve baskılar yetmiyormuş gibi, ekonomik-diplomatik tüm avantaj ve olanaklarını kullanarak bu sefer, "işçilerimiz Libya Devletine karşı ayaklanıyorlar.", "Türkiye'den kaçmış bölücü komünistlerdir.", "Yahudilerdir, içki-kadın istiyorlar" vb. içgören ve aslısız ithamlarla bulunarak işçileri Libya polisine karşı ettiller ve böylece onları da kendi şirket emellerine alet ederek masum işçilerin üzerine defalarca saldırdılar. Fakat işçilerin polise: "Bizler Libya Devletine karşı direnmekteyiz. 10 ile 21 aydan beri TEFA şirketinde çalışmaktayız. Çocuk-çocuğumuzun nafakası olan aylıklarımızı, Libya kanunlarıyla gelişmeden talep ediyoruz. Bu da suç değildir. Kaldı ki, elimizde mahkemede olduğumuzu kanıtlayan yeterince belge var. Gerçekten çok zor durumdayız. Şirket yöneticileri ve konsolosluk uzun zamandan bu yana üzerimize vahşice ve keyfi yöntemleri uygulamaktan kaçınmadılar, bu konuda esas olarak yargılanması gereken birileri varsa o da bu canılar olsa gerek" biçiminde yaptıkları açıklamalar, polislerin belirli bir kesimini tatmin etmiş olacak ki, esirler kampı görünümünde olan şirket garajını terk edip gittiler.

Ancak, Libya'da genellikle bölgesel yönetimler ağırlıkta olduğundan ve merkezi yönetim yeterli derecede denetim kuramadığından ötürü, hayliye bir boşluğun doğacağı açıktır. İşte bu boşluğu çok ustaca kullanan sömürgeci-faşist Türk devleti ve

Ebubekir AYYILDIZ

uzantıları, genellikle polis karakol amirlerini, gerek karışıklık villalar yapmak, gerekse araba ve Libya'da bulunmayan malzemeler vermekle satın alarak, son aşamada hedefe varılabilmek için bunları işçilerin üzerine saldırtmayı başarabilmekte-dirler.

Nitekim 28.4.1984 tarihinde satın alınan polislerin, esirler kampı olan şirket garajına yaptığı saldırı sonucunda garaj işçilerin kızıl kanyıla boyandı. Barbarca yapılan bu saldırıda namulardan çıkan kurşunlarla, Kars'a bağlı Arpaçay kazasının Pergit (yeni adı Büyük Çatma) köyünden çok yoksul bir ailenin çocuğu, evli ve 1955 doğumlu, Azeri azınlık milliyetine mensup olan, fakat kurtuluşunu şanlı Partimiz PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde gören ve TEFA direnişinde temsilci olarak aktif görev yapan Ebubekir Ayyıldız adında bir işçi arkadaş hunharca katledilirden, 2'si ağır olmak üzere 10 işçi de muhtelif yerlerinde yaralandılar. Diğer işçilerin hemen hemen tümü tutuklanarak cezaevine götürüldüler. Cezaevinde 7-8 gün tutulduktan sonra bırakıldılar. Yalnız, şu anda esirler kampı olan şirket garajında kimseyle konuşma hakkı kaydıyla göz hapsinde tutuluyor-lar.

Faşist konsolosluk yanı sıra, bu barbarca katliamı tezgahlayanlar arasında, ülkede de birçok devrimci ve yurtseverin katili olan şirketin genel müdür yardımcısı İstanbul 2. Şube emekli emniyet amirlerinden, azıll işçi düşmanı sadist işkenceci Şemsettin Uras, genel müdür İrfan Aktar ve soyadımsı tesbit edemediğimiz şirket tercümanı Abdurrahman ... bulunmaktadır. Aynı katillerin cesetinin işledikleri bu vahşi katliam ilk değildi, son da olmayacaktır. Örneğin, bundan 10 ay önce, direniş geçen ve tüm haklarını söke söke alan bir grup işçi üzerinde de benzer oyunlar oynayan, 2'si Karşı ve 1'i Dersimli olmak üzere 3 demokrat işçiyi kallesçe katleden, fakat utanmazca "trafik kazası" süsü vererek, işledikleri vahşi cinayetleri örtbas etmeye çalışan da yine aynı caniler cetesiydi. Peki, bu gözü dönmüş eli kanlı şirket yönetici cetesi ve uşakları faşist konsolos bu denli dizginlenmiş zulüm, baskı, sömürü ve katliamları uygularken güç ve cesaretlerini nereden alıyorlar biçiminde bir soru sorulamaz mı? Bu soruya verilmesi gereken cevap; çağını doldurmuş, her türlü gericiği arkasına alarak Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı adi konnamış vahşice bir savaş açan; halkların hayatını değerli evlatları olan devrimci savaş esirleri üzerinde misli görülmüş vahşet düzeyine varan işkenceler uygulayıp barbarca yakan, katleden, kursunlayan, idam eden ve zindanlarda çürüten; içerde ve dışarda komünist önderlikleri imha etmek için CIA, MOSAD vb. ile elele vererek iz arayan; Türkiye işçi ve emekçilerini

komşu halklara karşı açtığı (25 Mayıs Güney Kürdistan saldırısında olduğu gibi) ve açacağı savaşlarda her türlü maceralara sürüklemekten çekinmeyecek kadar saldırgan olan; Ortadoğu'da yayılmacı politikası gereği emperyalizm adına emperyalist emeller güden ve süngü zoruyla halkları-mıza onaylatığı anayasasıyla faşizmi her geçen gün kurumsallaştıran sömürgeci faşist Türk devletidir.

İşledikleri kanlı cinayetlerin üstünü örtbas edebilmek amacıyla geçici bir süre için beslemeli uşaklarını Türkiye'ye kaçırın sömürgeciler, yerlerine aynı iplekten dokunmuş yeni yöneticiler gönderdiler. Gönderilen yöneticiler arasında sadist Şemsettin Uras'ın görevini üstlenen emekli albay Hakkı Ünlü ve genel müdür İrfan Aktar'ın yerine getirilen Trabzon-ış sen sendikasının gözde yöneticilerinden olan ve MIT pasaportu taşıyan, soyadımsı öğrenemediğim Trabzonlu Sungur ... bulunmaktadı. Kaçırılan yöneticiler 28 Nisan 1984'te tezgahladıkları katliamla işçilerin direnişini kuramadıklarından dolayı, bu sefer devreye yeni yönetici cetesi sokularak direniş kırmaaya çalıştılar. Sömürgeci-faşist Türk devleti sık sıkı suyunu kırdığı ve adeta robot durumuna getirdiği, fakat yurtdışına göndererek yeniden canlandırılmaya çalıştığı, bu çok pırpırlı faşist subaylarını (ki hemen hemen her Türk şirketinde vardır) işçilere er eğitimi yaptırmak, "manevi" komutanlıklarıyla sindirmek ve faşist-ırkçı düşünceleri empoze etmeyi başarmak yapan emekli albay Hakkı Ünlü sunları demektir. "çocuklarımla sizlere bir şey söyleyeceğim, beni kurmayacağın inanıyorum, çünkü yüzlerce mehmethçikler bir dediğimi iki etmediler, Libya'da da Türk kanı taşıyan yüğit mehmethçikler sizlersiniz. Sizlerden ricam; bu direniş bırakıp çalışmanızdır." Fakat işçilerin tepkisi karşısında konuşmasını yada kesmek zorunda kalan emekli albay Hakkı Ünlü, şantiyeyi alalecele terk etti. Bir grup işçi tarafından sıkıştırılan yeni genel müdür Trabzonlu Sungur ise, "sen katil birisin defol git buradan" diyen işçilere "hayır, ben katil değilim, sizleri uzlaştırmaya geldim. Çünkü Türkiye'de 400.000 işçiyi uzlaştıran bir kişiyim ve Türk-ış üyesiyim, beni hiçbir kime sorguya çekemez" diyerek, ne kadar azılı bir işçi kasabı ve patronları uşağı olduğunu bu konuşmalarıyla en bariz bir biçimde ifade etti.

TEFA şirketi, Saraçoğlu Holding'in bir uzantısıdır. Libya'da piyasası üzerinde denetim kurmak ve daha fazla ihale alabilmek için, sayılı Türk şirketleri çeşitli isimler altında şirketler kurduklar. Bunlardan TEFA, SARAÇOĞLU, SONTAŞ ve TOKAŞ şirketleri Libya'da yapı işi kolunda faaliyet yürütüyorlar ve Saraçoğlu Holding'e bağlılardır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin ve uzantıları olan katil konsolos ile soyguncu şirket patron ve yöneticilerinin, dozunu arttırmak estirdikleri terör karşısında işçiler daha fazla uyanmakta, sınıf kinleri artmakta ve tek kurtuluş yollannın devrimle mümkün olabileceğine inanmaktadır-lar.

Siyasal mücadelenin bir parçası olan ekonomik-demokratik mücadelede Türkiye ve Kürdistanlı işçiler oluşturdıkları birliklerle, proletarya enternasyonalizmi temelinde siyasal alanda da böylesi birliklerin oluşabileceğini açıkça ortaya koydular. Son olarak da, kararlı TEFA işçileri, polis açtığı ateş sonucu hayatını kaybeden Ebubekir AYYILDIZ arkadaşın anısına bağliğun, şirketten tüm haklarını almanın yanında Türkiye ve Kürdistan'da devrimi zaferle götürmekle mümkün olduğunu söylemektedirler.

* Yaşasın TEFA İşçilerinin Haklı Mücadelesi!

* Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Uzantıları
Katil Elçilik ve Canî Şirket Patronları!

Direnışe Aktif Olarak Katılan Bir PKK Taraftan.
3.6.1984

1970 yıllarından sonra petrol krizinin de eklenmesiyle birlikte, emperyalist ülkeler ve yeni sömürgelede ekonomik bunalımlar daha da derinleşti ve giderek yoğunlaşan bunalım siyasi alana da yansyarak, siyasal bunalımları geliştirdi. Bilindiği gibi, yeni sömürge ülkelerin ekonomik politikası ağır sanayinin yan ihtiyaçlarını karşılayacak, montaja dayalı hafif sanayidir. 1980'li yıllarda bu ülkelerde çıkmanın son haddine varması sonucu ekonomileri alt-üst olmuştur. Bunalımdan çıkış yolu olarak ise, Avrupa Ekonomik Topluluğu ve IMF kaynaklı reçetelerle, iç tüketimi kısıp, dış tüketime (hracata) ağırlık veremeyi amaçlayan bir ekonomik politika izlendi. Her ne kadar bu yeni ekonomi-politika emperyalizmin yeni sömürgelerdeki ekonomik siyaseti ile gelişse de bu uygulamalar hayata geçirilmiştir. Bu ekonomik politikayı hayata geçiren ülkelerden biri de Türkiye'dir.

1970-80 yılları arasında derinleşen ekonomik ve siyasi çıkmazın sonucu olarak 12 Eylül 1980'de sömürgeci-faşist cunta işbaşına geldi. Cunta işbaşına gelmezden önce, işbirlikçi telceli burjuvazi ekonomik çıkmazından dolayı IMF'nin dayattığı yeni ekonomik politikayı mevcut sivil siyasal yönetimleriyle yürütmüyordu. Bu nedenle bir yönetim değişikliğine başvuran Türk burjuvazi, sömürgeci-faşist cunta ve iyi bir ekonomist olan Turgut Özal eliyle yeni ekonomik politikasını yürürlüğe koydu. Cunta döneminde izlenen bu politika bundan sonra işbaşına gelen askerlerin denetimindeki sivil gıyisil Anavatan Partisi tarafından da aynı öde devam ettirilecektir. Yeni ekonomik politika bu doğrultuda gelişmektedir. Turgut Özal'ın açıklamaları, serbest bölgelerin açılması, yurt dışına isteyenin isteği kadar döviz götürmesi ve sınırlarda ticaretin serbest bırakılması bunu doğrulamaktadır.

Cuntanın, limanlardan (serbest

bölgelerden), Türkiye'ye gümrüksüz giren emperyalist malları ve ayrıca halkın boğazından keserek, temel ihtiyaçlarını kısarak elde ettiği metalleri, ihracatı geliştirme doğrultusunda kullanması gerekiyor. Gerek emperyalistler ve gerekse Türkiye için önemli bir pazar alanı Ortadoğu'dur. Ortadoğu'nun hem İran-Irak savaşı sonucu temel tüketim mallarına ihtiyacı artmıştır ve hem de Libya, Suudi Arabistan, Küveyt gibi ülkelerin gerek tarımsal ve gerekse ekonomik yönden geri olması yüzünden tarım ve sanayi mallarına gereksinimleri vardır. Bundan dolayı da emperyalistler ve Türkiye için, Ortadoğu zeminini ekonomik bunalımlarını geçici de olsa ferahlatmada önemli bir rol oynamaktadır. Bu malların ulaşımında da Türkiye'ye önemli rol düşmektedir. Herne kadar Türk burjuvazisi için önemli döviz kaynağı ise de, yeni ekonomi-politika olumsuz sonuçlara da yol açmaktadır. Başta halkın yaşamını kısıtlaması, yaşayamaz duruma getirmesi, kemerleri sıkma politikasıyla insanlarımızı bir deri-kemik bırakması sonucunda halkın kin ve nefreti alabildiğine gelişmektedir.

Konumuz açısından ikinci sonuç şudur: cuntanın bu uygulamasının genelde yarattığı olumsuz sonuçların bir parçası da ulaşımında ortaya çıkmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da iç ulaşımın kısıtlanması sonucu, şoförler ve küçük mülk sahibi olan araba sahipleri içinde taşımacılık yapamayınca, Ortadoğu'ya yönelik taşımacılığa ağırlık vermişlerdir. Ancak bu sosyal kesim, bu alanda sınıfsal ve ulusal baskıya uğramaktadır. Bundan dolayı da bu sosyal kesimin mevcut iktidarla çelişkisi artmaktadır. Mevcut iktidara karşıdır. Yine bu

PLAKA AYIRIMI MI, ULUSAL AYRIM MI?

kesim de halkın geneli gibi, yaşamlarından memnun değildir. Bu kesimlerin acentaya olan borçları, gelir vergisi yükümlülüğü, yolda ve sınırda yüklü rüşvetin olması göz önüne getirildiğinde mevcut düzenden ne kadar olumsuz yönde etkilendiği daha iyi anlaşılacaktır.

Türk burjuvazisinin yeni ekonomi-politikası daha bu günden çıkmazı giymiştir. Bir yandan gerek halkın ve gerekse şoförler ve küçük mülk sahiplerinin düzene karşı tepkilerinin yükselmesi, kin ve nefrete dolu olması; diğer yandan ise, cuntanın Ortadoğu'da ihracat yaptığı ülkelerin ekonomik bunalımının derinleşmesi ve bu nedenle gittikçe ihracatın azalmasına, emperyalistlerin derinleşen bunalımı

uygulamalara maruz kalıyorsa-nuz?

Sorularımıza verdikleri yanıtlardan çıkan en önemli sonuç şudur: Türkiye'li olanlar yalnızca sınıfsal baskıya maruz kalmaktayken, Kürdistanlı olanlar ise hem sınıfsal, hem de ulusal baskılara maruz kalmaktadırlar. Şöyle açıklıyorlardı durumları:

«İçerde taşımacılık yapamıyoruz. Askeri darbeden sonra içinde iş kalmadı, mecburen yurt dışına çalışmak zorunda kalıyoruz. Bunun başka bir nedeni ise, mazotun pahalılığı, ücretin düşük olması ve ücretin toplu olarak elimize geçmemesidir. Dışarı çıkmak için karşılaştığımız zorluklar vardır tabii; en başta da pasaport sorunu.

Habur sınır kapısındaki TIR'lardan bir görüntü.

da eklenince sonunun hüsrana ulaşacağı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Yukarıda genel hatlarıyla belirlediğimiz Türk burjuvazisinin yeni ekonomi-politikasının ihracata yönelik gelişmesi ve bu malların ulaşımında ortaya çıkan sınıfsal-ulusal baskıyı biraz daha incelediğimizde, baskı ve soygun sisteminin pratikte nasıl uygulandığını daha iyi göreceğiz. Herşeyden önce, ihracat mallarının taşımacılığı üç biçimde olmaktadır. Birincisi; özel şirketlerin kendi ürettiği malların taşımacılığını kendi taşıtlarıyla sağlamaları. Örneğin, tekstil sanayinde ürettiği iplik, kumaş vb. türden tekstil ürünlerinin ulaşımını kendi arabalarıyla sağlayan SASA (Sakıp Sabancı). İkincisi ise, yalnız nakliyatçıların büyük şirketler. Örneğin: Konyalılar. Üçüncüsü ise, bir veya birkaç arabası olan küçük mülk sahiplerinin taşımacılığı. (Bunlar daha çok büyük şirketlere bağlı olarak çalışmaktadırlar). Evet, bunlar yol güzergahında, sınırlarda kendilerine yönelik sınıfsal-ulusal baskılara karşılamaktadırlar. Tabii birinci ve ikinciler bu baskıların dışındadırlar. Çünkü bunlar düzeni temsil eden güçler olduğundan dolayı herhangi bir uygulamaya tabi tutulmadan, rahat bir tarzda taşımacılıklarını yapmaktadırlar. Üçüncü kesim ise, yük alabilmek için özel nakliyat şirketlerinin vurgununa uğramakta, yol ve sınırda sömürgeci-faşist baskı, rüşvet, maruz bırakılmaktadırlar. Diğer yandan, yurt dışında da buna benzer uygulamalarla karşılamaktadırlar. Evet, bunları daha iyi kavramak için şimdi de bu sosyal kesime mensup olan şoför ve araba sahipleriyle yaptığımız konuşmaları, kendi dillerinden aktaracak olursak, konunun daha iyi açılacağı kanısındayız.

Kişi ve grup düzeyinde yaptığımız söyleşilerde yönettiğimiz sorular sunlar olmaktadır: İçerde taşımacılık yapıyor musunuz? Dışarı çıkmak için karşılaştığınız zorluklar nelerdir? Yük bulmada ve yolda ne gibi zorluklarla karşılaşıyorsunuz? Sınırdan ve yurt dışında ne gibi

ların keyfi uygulamalarına maruz kalıyorsunuz.

Biz her geldiğimiz hafta boyu kapıda geçiş yapmadan bekletilmekteyiz veya konvoyumuzu ikiye bölerek ve araya boşluk koyarak gecikmelere yol açıyorlar. Bize farklı davranıyorlar. Kürdistanlılar yurt dışında karşılaştıkları zorlukları ise şöyle belirtmektedirler. «Herşeyden önce yabancısın, evimiz, mutfagımız aramızdır. Gurbetçiyi diye bir ekmeği dahi bize on katına satıyorlar. Araba parçası almak için şehre indiğimizde yine arabacıdan tut, acentasına kadar her şeyi yüzde-yüz fazla fiyata bize satmaktadırlar. Yük indirmede yine aynı yaklaşım. Araba arıza yaptığında gecikme olduğunda şirkete gecikme ücreti ödemek zorundayız. Yurt dışında yerli şoförlerin işine sekte vurduğumuzdan dolayı iki ülkenin emekçileri arasında çatışmaların yaratılması, yiyeceklerimize güvenlik güçlerince el konulması vb. konularda hakarete ve rüşvete tabi tutulmaktayız.»

Konuştığımız şoförler son olarak şunu söylemektedirler:

«Bizim yaşamımız berbat bir yaşamdır. En rezil yaşam bizim yaşamımızdır.» Ve eklemekten geri kalmamaktadırlar: «İktidar bizim değildir, Sakıp Sabancıların, sermayenin iktidardır. Bugün onların, ama yarın mutlaka bizim olacaktır. Çünkü şimdiye kadar sınırtıyı dayayacak her hangi bir dayanağımız yoktu. Şimdi siz varsınız. Yani Kürdistan'da PKK var. Artık korkumuz kalmadı, ösek de gam yemeyiz. Biz mücadeleye hazırız, yeter ki siz bize sahip çıkın.»

Evet, bu sosyal kesimler üzerinde katmerli bir sınıfsal ve ulusal baskı uygulanmaktadır. Plaka ayırımı olarak yine ulusal ayrım konulmaktadır. Herne kadar sömürgeci-faşist cunta iyi halkın varlığından bahsetmiyorsa da uygulamalarıyla ulusal ayrım yaptığını doğruluyor. Bunu sözde redetse de, öзде Kürdistan'ın varlığını kabul etmekte ve uygulamalarını bu yönlü geliştirmektedirler.

Tüm bu uygulamalar, cuntanın geçmişten günümüze kadar halklarımız üzerinde uyguladığı politikanın küçük mülk sahiplerinin üzerindeki yansımalarıdır. Yıllardır çalınan davul-zurna aynıdır. Yalnız oynayanlar ve oynanan hava değişmiştir. Gerek sivil yönetimler eliyle ve gerekse askeri yönetim tarafından yapılan yağma ve talan politikasının oyun havası değişmiştir. Bina ve gelir vergisi adı altında halkı modernce soyuyor; köy baskınları olur, halkın malı, değerli eşyaları zorla gas edilir; hukuk kuralları adına rüşvet alınır, yolsuzluk yapılır; adalet adına halkımıza baskı, katliam uygulanır. Evet, yapılmakta olan tam da budur. Ancak bilirmeli ki bu çark bu şekilde dönmeye! Davul-zurna çalanlar, oynayanlar ve oynanan havalara aynı kalmayacaktır. Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi ile PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında kurulan FKBD ve geleceğin KUCK'si halklarımızın birliğini ve mücadelesini yaratarak son veremidir. Davul-zurna çalanlar, oynanan havalayı ve oynayanları köklü bir değişikliğe uğratmak gereklidir. Bu da ancak halkımızın devrimci demokratik iktidarıyla kurmakla mümkün olabilir. Bunun dışındaki reformlar, teslimiyetçi anlayışlar vb. türden değişiklikler halklarımızın gerçek kurtuluşunu sağlayamaz. Yani tek kurtuluş devrimdir. Ülkemiz devrimi de ancak PKK öncülüğünde geliştirilen halk savaşının zaferiyle mümkün olabilir.

YAKUP

HALK ŞAHİTTİR: TARİH BUNA GÖZ YUMMAYACAKTIR!

Eli kanlı faşist Türk cuntasının Dersim'in Pülümür kazasının B..... köyünde yaptığı operasyonlarda baş vurduğu birkaç tane azgın hareketini yazıyorum.

Şubat ayının sonları, soğuk ve karlı bir gecenin sabahı saat 4'30'da kapılarımız çaldı. Gün doğmadan karanlığın adamları gelmişti. Kapıya doğru gittim. Kim olduklarını sordum. Cevap olarak "aç kapıyı çocuğu" dediler. Kapıyı açmamla üzerine dipçiklerle saldırmaları ve vurmaları bir oldu. Bu

Bu oyunlarından sonuç alamayınca, daha sonra bize döndüler. "Burda komünistler varmış, söylemezseniz, karılarınızı tutuklayıp götürüreceğiz" dediler. Bir ihtiyara yaklaşarak "söyle ulan, söylemezsen karılar gider" deyip, ihtiyara dipçik ve küfürlerle giriştiler. Bunun üzerine ihtiyar, yüzbaşının tüm tehditlerine karşı şunu söyledi: "1938 Dersim isyanında da gene böyle yaptınız. Onun için karılarınız askerlerin eline geçmemek için dağların yüksek kayalarından atlayıp par-

Halk tutuklanmakla biter mi?

durumda çocuklar ağlamaya başladılar. Onlar ağladıkça ben de daha da fazla dövüyorlardı.

Tüm köy halkını okul bahçesinde topladılar. Kimlik kontrolü yapmaya başladılar. Küçük çocukları ayrı bir yerde topladılar. Çocukları korkutarak bilgi almaya çalıştılar. Çocuklara "kimler bu köye gelip-gidiyor, söyleyin, yoksa babalarınızı kelepçeler götürürüz" demekteydiler.

çalanmayı kabul etmişti. İşte ben de bunları gördüm, yaşadım. Şimdi yaşıam 74'tür..." demesiyle, ihtiyarı tekrar dövmeleri bir oldu. Bu kez ihtiyarı okul odasına götürdüler. Bizi de ayrı bir odaya götürdüler.

Saçlarımızı, bıyıklarımızı kesmeye başladılar. Daha sonra, boştukları bir hayvan ahırına hepimizi doldurdular. Yüzbaşı bize "ahırdaki gübreyle kortopu oyna-

Devamı 19. sayfa

Gazetemize ulaştırılan bu yazı, günümüzde en alçakça komploları da kapsamına alarak hızlandırılan düşman faaliyetlerini kavramak açısından önem taşımaktadır. Aynı zamanda bir rapor özelliği de taşıyan bu yazıyı, ihtiva ettiği önemden dolayı yayınlamayı uygun gördük.

SERXWEBÜN

PROVAKASYON ÇİZGİSİNİ VE PROVAKATÖRLERİ TEŞHİR EDELİM!

ŞÖREŞ

Konuğu ayrıntılı açıklamaya geçmeden önce, kısaca Semir provakasyonunun gerçek özünü belirtmek istiyorum. Herseyden önce, Kürdistan halkının bağımsız ve özgür geleceğinin teminatı olan PKK'ye karşı geliştirilen ve altında TC ve sicilli Şahin-Yıldırım hainlerinin bulunduğu Semir hamlesi tarihsel olarak Kemalizmin özümseme geleneklerinin Parti içinde hortlatılmasıdır. Bu, Kemalizmin Kürdistan üzerinde geliştirdiği egemenlik ve bunun yol açtığı sonuçların ortaya çıkardığı ve herşeyiyle Kemalizmin beyni, gözü ve diliyle düşünen, gören, konuşan ve tadan; Parti ve halk düşmanı bir tipin hamlesidir.

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini, 20. yy. başlarında ve daha önceleri gelişen isyanlar oldu gibi; fakat bu kez daha gelişmiş yöntem ve biçimlerle boğmak ve parçalamak isteyen Kemalist burjuvazinin Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geliştirdiği, zindanlarda almadığı sonucu dışarda almak istediği bir hamledir. Bu nedenle, Semir provakasyonu iç yüzü açığa çıkmış Kemalizmden başka bir şey değildir.

Şahin-Yıldırım ve Semir'in Partiyeye karşı sürdürdükleri savaşı, ancak Kemalizme sığınmış dönemler yapar. Bu açıdan Semir'in açtığı bayrak (hepimize de altında toplanmak üzere davetiyeye çıkarmıştı) özünde Kemalizmin bayrağıdır. Başlangıçta bu bayrak ve üzerinde yazılı olan sloganlar pek açık olmadığından bazılarını müthiş yanlışlıklara sürükledi. Fakat bayrak açıldıca ardından K. Atatürk'ün vahşi ve kan emici silueti daha açık görülmeye başlandı.

Semir hamlesi görünüşte küçük-burjuva aydın karakterinin zor günlerde ortaya çıkardığı bir bıkınlığı gibi görünebilir. Özünde ortaya çıkışı ve gelişimi değerlendirildiğinde hiç de öyle olmadığı görülmektedir. Birçok yazısında "benim için kurallar önemli değildir vb. sahte sözlerle Parti içi işleyiş kurallarına karşı çıkıp, Martov'un elbiselerini giymek istese de, veya bazı konularda Parti ile ayrı düşündüğünü de ileri sürse, bunun böyle olmadığı açıktır. Martovvari sözleri çokça kullanması, veya tatlı su sosyalisti görünmeye çalışması tamamen asıl yüzünü gizlemeye yönelik sahtekarlıklardan başka birşey değildir. Bütün bunlar bizi yanıltmamalı. Ki yanıltmamaktadır. O özünde oportünizm kılıfına bürünmüş bir kemalist; Kürdistan halkının kanını emmek isteyen bir kan emici, drakula'dır.

Bilindiği üzere küçük-burjuvazinin dönekleşen ruh hali çok belirgindir. Bir çok devrim ve mücadele deneyimlerinde bu ruh hali kendisini göstermiştir. Kürdistan küçük-burjuvazisi her türlü sapma ve düşmanca yönelime, "alışkanlıklarıyla", Kemalizmden ve TC'den aldığı gıda ile birçok ülke küçük-burjuvazisinden daha yatkın ve elverişli bir konumdadır. İhanet ve teslimiyet yolu özellikle dar, elit bir kesimi için sürekli açık olan bir yoldur. Rahatlıkla Kemalizmle birleşebilir. Tipik olarak nasıl Filistin küçük-burjuvazisinin en seçkin temsilcisi Arafat, Sedat ile birleştiyse, Kürdistan'da da Talabani ve Şahin-Yıldırım-Semir hainleri de benzer bir şekilde Saddamçılık ve Kemalizm ile birleşebilmişlerdir. Dolayısıyla bu birleşmenin köklerinin emperyalizm, sömürgecilik ve yerel gericiğe kadar dayandığı kuşku götürmez bir biçimde açıktır.

Vurgulanması gereken bir diğer husus da Semir haininin 1973'lerden itibaren PKK'ye yeni bir yorum kazandırmak istemesiydi. Bu tezin altında yatan siyasi öz neydi? Veya bununla ne amaçlanmıştı?

Tarihin, yorumlanış biçimine göre bilinç oluşturdugu hepimizin bilgisi dahilindedir. Tarih doğru devrimci yorumlanması devrime ve devrimci değerlere güvenle bakmayı sağlarken, çarpık ve gerçekle bağıntısı olmayan yorumlanması da devrime ve devrimci mücadelenin yarattığı bütün olumlu geleneklere kuşkuyla bakmayı sağlar. Semir haini bunu bildiğinden özenle Parti tarihini çarpık bir yorumlamayla tahtmaya uğraş gösterdi. Böylece de geleceğin

anlaşılmasını zorlaştıracak ve bu konuda kafa karışıklığı yaratarak, geleceği kadroların yorumlamasını engelleyeceğini çok iyi bilmektedir.

Birçok resmi belgede de somutluk kazanan parti geçmişinin militan yorumlanması; mücadelenin sürdürücüleri olan kadrolara bilinç teşkil etmiş ve bundan sonra da nasıl savaşılacağı konusunda yol göstermiştir. Bu bilinç ve doğru yol, sağlam geleneklere dayalı militan bir bilinç olduğundan, kadrolar geleceğe kuşkuyla değil, güvenle bakmayı militan bir özellik olarak kazanmışlardır. Fakat aksine militan ve sağlam geleneklerle yüklü geçmişten kopuş, "eskiden azimle kopmayı" sağlayan çarpık yorumlama, doğal olarak soysuz, mücadele gelenekleri olmayan, bütün geçmişine küfreden, geleceği meçhul, karanlık bir mücadele yolu ve militan tipini ortaya çıkaracaktı. İşte, halkımız ve Partimiz için korkunç olan tehlike de bu noktaydı; bunun başarılmasıydı. Zaten Semir haininin başarmak istediği de buydu. Böylece Parti ve kadroları geçmişlerinden koparırken, güçlü bir biçimde geleceğe yönelmelerini de engelleyecekti.

Bugün Ortadoğu'da tek proletarya hareketi olma özelliğine ulaşan ve onun sağlam ölçülerle kuşanan militanını yaratan PKK Hareketi, bu alanda güçlü bir geleceğin temellerini oluşturmıştır. Kuşkusuz birçok güç, Kürdistan üzerinde planları yürütmeyeceğinden bu sağlam ölçü ve geleneklerden rahatsız olacaktır. Besbelli ki Semir'in 1973'lerden itibaren Partiyeye yeniden "yorum" kazandırmak istemesi bir yanılla bu sağlam proleter ölçüleri yontta yontta ortadan kaldırmayı da hedeflemişti. Semir'in hamlesinin görünmeyen fakat tehlikeli olan bir yanı da budur. PKK'ye yeni bir yorum ve biçim kazandırılması, zindanlarda Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların kanlarıyla boşa çıkarıldıkları "PKK"nin yaratılması demek olacaktır.

Bu oyunların, Parti Hareketimizin en çok ağıntılarını aşmaya başladığı, yeni temellerde bir mücadeleyi başlatma, halkımız ve ülkemiz için son derece tarihsel kararların alındığı bir Kongre'de pervasızca oynanmak istemesi, Semir'in köklerinin, bir yolda Kürdistan tarihinin en lanetli ihanetçilerinden Şahin ve Yıldırım, diğer yolda tasfiyeciliğin bayraktarlığını açık ve utanmazca yapan eğilimleri ve onun gerisindeki emperyalizm ve her boydan gericiğe, ne kadar dayandığını açıkça ortaya koymaktadır.

Hepimizin yabancı olmadığı gibi, küçük-burjuva reformist milliyetçileri de benzer amaca başka bir biçimde varmak istiyorlar. "PKK, geçmiş ile ilgili özleştirilmiyor", "PKK, geçmiş ile ilgili özleştirilmiyor" israrında bulunmalarının altında yatan etken, "PKK'ye, geçmişinize küfredin" dayatılmasında bulunarak böylece geçmişin inkan ve red edilmesini sağlamaktır.

Değişik yönlerden de olsa her iki dayatma da benzer biçimde aynı şeyleri ifade etmektedirler. Her ikisi de en son noktada, "PKK'nin kendi kendisini ve geçmişini" tartışmasın noktasında birleşiyorlar. Böylece PKK'yi, yarattığı bu kadar değerden vazgeçirmek ve döktüğü bu kadar şehit kanına ihanet ettirmek istemektedirler. Açık ki, bu dayatmalar nereden gelirse gelsin hiçbir biçimde kabul edilemez. Eğer PKK bu provakasyona düşmüş olsaydı kendisini cansız fikirlerle yüklü, çürüten yoksun, halka ve devrime sırt çeviren bir anlayışın girdabında bulacaktı. Ki, en büyük ihanet, devrim kaçıklığı ve çürüme de bu noktada başlayacaktı.

Semir provakatörünün bir zamanlar "içinde yer aldığı" Partinin tarihini kaos veya anlamsız olarak nitelendirmek istemesiyle hangi sonuçlara varmak istediği; şimdi ortaya çıkan gelişmelerden ve bunların yarattığı sonuçlardan çok daha iyi anlaşımaktadır.

PKK II. Kongresinde ele almak istediği veya daha açık bir deyimle kadrolara tartıştırmak istediği ikinci konu da 1979'lardan itibaren Parti örgütlenmesi sorunuydu.

PKK Hareketi, 1978-79'larda geliştirdiği devrimci direniş pratiğiyle Kürdistan zemininde ciddi değişikliklere yol açan ilk proleter partidir. Ülkenin dört bir tarafında

mücadelenin yükseldiği bu yılların Kürdistan tarihinde paha biçilmez bir değer, önemli ve tartışılmaz bir yeri vardır. Bu yıllar; Kürdistan halkını yüzyıllardan beri girdiği kış uykusundan uyandıran ve mücadeleye seferber olmasını sağlayan yıllardır. Diğer taraftan bu yıllarda katedilen gelişmeler TC üzerinde o kadar etkili olmuştur ki, devleti biçim değişikliğine hızla ihtiyaç duyar bir hale getirmiş, adeta gerçekler karşısında şaşkına döndürmüş ve ülke genelinde muazzam değişikliklere yol açmıştır. Bu gerçekler Türk devleti tarafından bile inkar edilemezken, Semir neden 1979'lardan itibaren Parti örgütlenmesinin gözden geçirilmesini sağlamak istemiştir? Bir noktayı daha anımsatmak gerekiyor; hatırlanacağı üzere Semir haini bazı mektup ve yazılarında Parti merkezine de saldırarak, bu denli gelişmeleri nasıl yarattığına şaşırđını söylüyordu. Bununla, bu yıllardaki gelişmeleri yeniden tartışmaya sunmayı amaçlıyor, PKK'ye yeni bir "yorum" getirmeyi hedefliyordu. 1979'lardan itibaren PKK'yi tartışmak istemesi, bu dönemde örgütlenme alanında atılan tarihsel adımları, Partinin kitleselleşmesini gözden geçirmek istemesi, tamamıyla, daha önce de vurguladığımız amaçlarına varmayı gerçekleştirmek içindi.

Faaliyetlerini öyle gizli bir biçimde sürdürmekteydi ki; resmi ve gayri resmi toplantıların bir çoğunda sarf ettiği sözlerin üstü kazındığında BAK ideolojisine lafta bir sadakatlik; altında ise korkunç bir düşmanlık ve parti yıkıcılığı kendisini gösterir.

Partiyi yıkmak ve amacına ulaşmak için, kendisini uzun süre gizleyen bu provakatör, gerçek yüzünün anlaşıldığını sezdğinde, yüzündeki masum perdesi çıkararak, gerçek yüzüyle eylemini hızlandırmıştır. Ancak, başanlı olamayacağına anladığında "erken doğum yaptım", "yeniliği kabul ediyorum" vb. şekilde mırıldanmaya başlamıştır. Bu sözler, Partiyi yıkmak isteyen bir suçlunun feryatları değil midir? Açık ki büyük suçlar işleyen biri "şehitlerin anısı beni boğuyor" demez. Aslında onu boğan, elini buluşturduğu şehitlerin kanı selidir.

Bir soruya daha yanıt arayarak devam edelim.

Semir'i Yıldırım'a sahip çıkmaya götüren etken neydi? Veya onun birbirine yaklaştıran ilkeler ve görünmeyen güç neydi?

İlk elden Semir belki bu davranışın hümanist olmasından ileri geldiğini öne sürebilir. Fakat başta Mazlum olmak üzere birçok yığıl önder ve kadronun katledilmesinde fiilî rol oynayan, eli devrimcilerin kanına bulanmış genç bir halk düşmanına karşı acıma hissinin duyulması olası değildir. Çünkü binlerce tutuklunun işkence feryatlarına kulaklarını tıkayan ve bu konuda zerre kadar yüreğinde acıma hissi ve bunların biricik umudu olan PKK'nin mücadelesine saygı duymayan biri, nasıl olur da bir katile, azgın bir halk düşmanına karşı insancıl oluyordur.

Şu halde "bizim hareketimiz Türklüğün yeniden şahlanmasıdır" diyecek kadar içrençleşen gedikli ihanetçilere sahip çıkmayı sağlayan ilke nedir? Aynı şekilde 1979'da Şahin Dönmez'in ihanetine karşı da Semir haininin tereddütlü davranması bir tesadüf müdür? Açık ki, bir tesadüf değildir. Bunların birlikte davranmasını sağlayan bir güç, Kemalizm arklarında vardı. Çünkü hepsi de Kemalizmin sosyal ürünleridir. Bu nedenle de içinde ve dışarda aynı anda Partiyi yıkmaya savaşı vermelerini sağlayan bir örgüt bağını ve talimatın mevcut olduğu artık tartışma götürmez bir gerçektir. Semir haininin Şahin-Yıldırım ihanet cetesiyle olan bu bağı, bir çok olayda da açığa çıkmaktadır. Semir'in 1983 Mayıs'ı sonunda düzenlemek istediği Avrupa Parti Konferansı ile, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırı hareketi ve cezaevinde "Genç Kemalistler" örgütünün çıkışını aynı tarihlerde denk gelmesi tümüyle bunu kanıtlamaktadır. Semir haini, Avrupa Parti Konferansıyla planın bir kısmını gerçekleştirmeye amaçlarken, aynı zamanda Yıldırım'a sahip çıkılmasını sağlama durumunda da, ihanetle direniş arasındaki kesin sınırları

kaldırmayı becermiş olacaktır. Böylece faaliyetleri ve karşı hamleleri için daha elverişli bir ortamı da yaratmış olacaktır. Bir kez direniş ve teslimiyet arasındaki kesin sınırları muğlaklaştırdı mı, böyle bir ortamda istediği gibi at oynatabilecekti. Bu durum ise, Parti yıkılığını geliştirmesi için daha uygun zemini de beraberinde getirecekti. Teslimiyetin kabul edilmesi, giderek her türlü devrimci değere saldırılması ve devrime yabancı her türlü yapıya da sahip çıkılması olayını ortaya çıkaracaktı.

Dolayısıyla Yıldırım ile Mazlum ve diğer direnen yoldaşlar arasında da bir fark kalmayacaktı. Direnen ve direnmeyenler aynı kefeyle konulacaktı. O. bununla, Partiyi tükürdüğünü yalattırmak istiyordu. Kendisinden yazılması istenen, Yıldırım'ın ihanetini teşhir eden ve direniş öne çıkaran bir yazıyı yazmaması da zaten bu yüzdendir.

Böylece içinde Şahin-Yıldırım ihanet cetesinin Partiyi yıkmaya ve tasfiye çabalarına, dışardan destek olarak, faaliyetlerini geliştirmeleri için, daha uygun bir ortam hazırlamak istiyordu. Bunun da ne kadar içgüç bir amaç olduğu ortadadır. Yüzlerce şehidin kanı, fedakarlığı pahasına kazanılan bir değer, birkaç hainin yaşamı için tüketilmesine -hem de en alçakça bir biçimde-, olanak yaratmak istiyordu. Tabii bu girişimin bir tesadüf olmadığı ortadadır. Uzun dönemdir planlanan olay Diyarbakır zindanlarında sonuçlandırılmak isteniyordu. Burada tamamlanan tasfiye olayını, dışarda (Avrupa'da) Semir provakatörü tamamlayacaktı. Dikkat edilirse, herkes oyundaki rolünü almış ve bunu uygulamaya geçirmiştir. Kenan Evren kendi payına Güney Kürdistan'a saldırırken, zindanlarda Şahin-Yıldırım "Genç Kemalistler" olarak "Türklüğü (Kemalizmi) yeniden şahlandırmak", Avrupa'da da Semir Partiyi yıkmaya girişimlerini sonuçlandırma doğrultusunda faaliyetlerine hız vermiştir.

Fakat, her biri de bu emellerine varamadan (kötü oyunculuklarından değil, oyun oynamak istedikleri zeminin güçlülüğünden dolayı) başanlı olamayarak, yıllardır planladıkları ve her gece aynı iştahla düşledikleri hayalleri fiyaskoyla sonuçlandı.

Provakatörün Kendisini Ele Vermesi

Semir, belli bir andan itibaren, Partiyi yıkmaya çalışmalarını sonuçlandırmak için sistematik bir faaliyet içine girmiştir. Bir piyonu haline getirdiği Seher'in yanısıra diğer arkadaşları da oyununa alet etmeye çalışmaktaydı. Ancak onlarla yarattığı görünüşteki birlik, Semir-Seher arasındaki ilişkiden tamamen farklı idi. Sadece bazı yontemsizliklere karşı olma temelindeydi. Hepsi için söz konusu olmazsa bile genel hatlarıyla bu durum Partiyeye karşı değildi. Özellikle Semir'in bazı konularda yürüttüğü spekülasyon ve demogojilere aldanma söz konusuydu.

Semir haini yetersiz tutumları kullanmada, arkadaşların kafasını bulandırmada son derece usta davranmış, hatta ortaya çıkan bu çelişkileri, özellikle derinleştirmiştir. Şüphesiz bu durum Parti çıkarlarına hizmet etmemiştir. Tam tersine zarar vermiştir.

Bu nedenle Semir'e değer biçerken (kendim de dahil) ortaya çıkan esaslı yanıllardan ileri geliyordu: Bazı arkadaşlarla Semir arasındaki görüş ayrılıklarının derin köklerinin olmadığını inanmaktaydım. Bu ise, Semir haininin kendisini ustaca kamufletmesinden kaynaklanmaktaydı. Bizlerin esas yanlışlığı buradan kaynaklanıyordu. Daha erkenden bu kamufle altında yatan gerçek yüzü açığa çıkarmadık.

Kısacası, Semir haininin gerçek niyetleri ve faaliyetlerinden habersizdik. Oysa Semir, Partiyeye karşı, alçakça komplolar peşindeydi. Bu amaçla sürdürdüğü sinsi çabalar sonucu, Avrupa'daki kadroların yetersizliklerinden de yararlanarak provakatif bir ortam yaratmış. Bir takım basit sorunları özenle işlemiş ve bunları "çelişkinin" gerekçeleri haline getirerek, Partilileri bir-

birleriyle çatıştırmayı amaçlamıştı. Bizler ise tartışmaları daha çok eleştiri biçiminde ele aldık. Kişisel olarak arkadaşlarla aramızdaki sürtüşmeyi o anda çözmek istemiştik. Ancak Semir'in istismarcı tutumu bunu engelledi. Bu sağlanamayınca, Parti önderliğinin çağrısına anında uyarak, çağrıldığım alana gittim.

Şunu açıklıkla belirtiyim ki, yetersizlik içine girmiştik. Arkadaşların hataları ne olursa olsun, kendi yanlışlarını bunlarla izah edecek değildim. Ancak tekrar ediyorum; sınırları kesin konulmak üzere içerisinde girdiğim yetersizlikleri açık yüreklilikle kabul ediyordum. Ama sınırları konulmaksızın Semir ile doğal bir müttefik olmayı kesinlikle red ediyordum. Hiçbir suretle böyle bir ortaklığın olmamıştı ve kimse de bunu kanıtlayamaz. Provakasyon çizgisine karşı tavır alamam ve Parti önderliği etrafında saf tutmam da bunun açık bir kanıtıdır.

Provakasyon Çizgisinin Belli Başlı Taktikleri ve Çıkarılması Gereken Bazı Sonuçlar

Provakasyon çizgisi, amaçlarına ulaşmak için, Kemalizmin beyinde var olan tüm oyunları, en klasinden en modernine, en inciseden en kabasına kadar var olan tüm yöntemleri uygulamıştır. Bunlardan belli başlılarına kısaca da olsa değinmek istiyorum.

1 - Parti Önderliği Üzerinde Oynayarak Amaçlarına Ulaşmaya Çalışmak:

Semir, bir çok yazısında, Parti önderliğini sahtece göklere çıkarmış, adeta ona toz konduramama "özen" göstermiştir. Bir yandan, görüntüde önderliğe sahip çıkıyor izlenimini yaratırken; diğer yandan merkez diğer üyelerini asılsız suçlamalarla karalamaya çalışmıştır. Böylece, arkadaşlarda, Parti önderleri hakkında şüpheler yaratmak istemiştir. Böyle bir düşünceyi uyandırmak için de çok sinsi hareket ederek, kadroların kafasına sürekli bir biçimde bunu işlemeye çalışmıştır. Buradan hareketle de bir bütün olarak, Parti önderliğine karşı saldırı için zemin yaratmaya çalışmıştır. Nitekim, yıkıcılığı daha da geliştirdiği ve artık açtıkları oynamaya hiç bir tereddüt göstermediği bir dönemde, ortaya sürdüğü yazılarında buna açıkça yönelmektedir.

Tekoşin olayında olduğunun tersine daha dikkatli davranıp, Parti önderliğini yücelterek sonuca varmak istemiştir. Aynı zamanda, bununla kadroları da yanıltmayı amaçlıyor, övgü altında önder kadroları karalamaya çalışıyordu. Kürdistan'da ve Ortadoğu'da gücünü duyuran Parti önderliğine direkt saldırı yerine dolaylı saldırıyı temel almıştı. Onun övgüler dizdiği Parti önderliğinin talimat ve emirlerine uymaması dahi gerçek amaçlarını ortaya koymaktadır.

Semir'in faaliyetlerini bu şekilde sürdürmesi, gerçek yüzünü gizlemeye önemli bir araç olmuştur. Sürekli Parti önderliğine övgüler dizesi, onun gerçek halk düşmanı yüzünü görmeyi engellemiştir. Fakat, daha başta içine girdiği durum, bu konuda ne kadar sahte olduğuna ortaya çıkmış ve kendisini gizlemenin bir aracı haline getirdiği bu olayda da gerçek yüzünü gizleyememiştir.

2 - Parti İlkelini İşlemez Kılmak:

Bir partiyi parti yapan en önemli kustardan biri de partinin ilkelidir. Açık ki, bir parti eğer ilkelerini işletemiyorsa, onun örgüt ve partiliğinden bahsedilemez. Zaten onu parti yapan da bu ilkelidir. Semir, "Benim için ilke önemli değildir" derken, ilkesizliği teşvik etmiş ve partiyi tanımaz bir duruma getirmek istemiştir. "Demokratik" görünümünün altında Partinin sağlam ilkelerini fare misali kerte kerte kemirmek, PKK'nın yarattığı gelenekleri "karşı-devrimci özellikler" gösteren bir ucube olarak tanıtmak istiyordu. Bu da sonuçta Partiyi ilkesizliğe sürükleyerek örgütlenmesini felce uğratmak demektir.

3 - Kadroları Birbirleriyle Çatıştırmak:

Geçmiş ekip-yeni ekip veya ilkel-modern kadro kavramlarının ardındaki gerçek, eski-yeni kadroları çatıştırmaktır. Bazı kadrolara sempatik görünmeye çalışarak onları

yanına almayı denerken, bazı kadroları da karşısına alıp böylece kadroları birbirine düşürmek istemiştir. Açık ki çok içgüç bir kadro siyaseti izlemiştir. Avrupa Parti birimindeki kadrolar üzerinde istediği gibi tasarrufla bulunması, onları harcaması gerçekçi bile Semir'in hiçbir zaman kadroların koruyucu meşeli olmadığını ortaya koyan en bariz örnekler. Yine bazı kadroların yetersizliklerini bir çelişki kaynağı gibi kullanabilmesi için bu yetersizlikleri bilinçli olarak derinleştirmiş ve giderilmesine yardımcı olmamıştır.

Diğer taraftan pratikle yoğun olarak uğraşan militanları suçlamak, aynı zamanda "militanlar ne zaman isyan edecek" diye ayıklanma çağrısında bulunmaktır. Kısaca o, halka hizmet etmeyi temel alan, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yaratılması için savaşan bir kadro değil, mücadeleyi yıkan, tüm değerleri ve devrimci gelenekleri tepen, ihanet ve teslimiyet batığına saplanmış bir kadro tipini oluşturmak istemiştir.

Provakasyon çizgisinin hamlesinden çıkarılması gereken sonuçlar nedir?

Herşeyden önce şunu belirtelim ki, Semir hamlesinin İsterka Sor, Tekoşin vb. saldırılara benzer yanları olmakla beraber, farklı yanları da vardır. Bu yönüyle de Semir provakasyonu geçmiş saldırıların basit bir tekrarı değildir. Temelinde bunların bütün deney ve özelliklerini benimsemiş, fakat bunları bir hayli aşan daha yumuşak görünüm altında, ama daha tahripkar olmayı amaç edinen bir hamledir. Sözde PKK'yi yeniden yorumlamak, ona yeni bir anlayış ve bakış kazandırmak adı altında ortaya çıkması da asıl tehlikeli yanını oluşturmaktadır. Bu, PKK'yi devrimci geleneklere ve halka yabancılaştırma, dolayısıyla bölme ve parçalama teorisidir.

Oysa PKK Hareketi çeşitli sınıfları ve unsurların eğilimlerinin birleşiminden oluşan elektik bir yapı değildir. Kısa bir mücadele deneyimi de olsa, birçok zorlu ve devrimciliğin denendiği sınavdan başarıyla çıkan ve bugün birçok alanda zaferle dalgalanan ve halkımıza ögü gösteren, üzerinde yüzlerce şehidin kanını taşıyan proletaryanın kutsal kızı sancağıdır. Bu nedenle öyle kolay bölünebilecek, veya her isteyenini istediğini dayattığı, yaptığı bir hareket değildir. Proletarya partilerinin işleyiş ve çalışma tarzı, PKK için de geçerlidir ve uygulanmaktadır.

a - Sahte ve Gerçek Parti Yanlısı Tutumları Birbirinden İyice Ayırtmak Zorunludur:

Şimdiye kadar Partiyi karşı ortaya çıkan ajan-provakatör yönelimlerin önemli bir özelliği de görüntüde direkt partiyi hedeflemeleri, düşmanca tutumlarını parti yanlısı görünümünün altında yapmalarıdır. Bu bir çok militanın provakasyonun özelliğini kavrayamamasına, anında tavır koymasına ve yanlışlara düşmesine yol açan bir gerçektir. Örneğin, en son örnek olan Semir provakatörü; "hiçkimse benden daha fazla PKK'li olduğunu iddia edemez" demektedir. Kuşkusuz bu sahte ve kendisini gizlemeye yarayan bir ifadedir. Ajan-provakatör bir örgüt olan Tekoşin'in başını çeken Mehmet Uzun, Bozan Arslan, Büyük Çın Ali gibi provakatörler de kendilerini PKK'nın "koruyucu melekleri" olarak lanse etmişlerdir. Hatta, Partiyi sahip çıkan tüm arkadaşları, yeterli bir biçimde sahip çıkmakla suçlamaktadırlar. Gerçekte sanki kendileri Partiyi sahip çıkıyor görünümünü yaratıyorlardı. Bu sahtekarca tutum An-tep'de Parti yanlısı birçok değerli arkadaşın başlangıçta yanlışlanmasına ve bu ajan-provakatörlerle birlikte hareket etmelerine yol açmıştır. Fakat, gerçek yüzlerini Parti önderliğinin kararlı tutumu sonucu açığa çıkması ile birlikte, yalnız başlarına kalmışlar ve arkadaşları tereddütsüz Partiden yana tavır koymuşlardır.

Semir'in de belli başlı taktiklerinden bir tanesi Partili militanların yanında "aşırı PKK(İ)"li olarak görünmesidir. Sanki, PKK'yi kendisinden daha fazla savunan kimse yokmuş gibi bir tavır göstermekteydi. Açık ki, anti-PKK'li olmak, kadrolara ve halk nezdinde çabucak teşhir olmayı getirecek ve oyunlarını rahatça sürdürmelerinin önünde engel olacaktı. Bundan dolayı PKK'nın dostu veya aşırı bir PKK'li görünümü altında yıkıcılıklarını sürdürmek için daha rahat bir ortam bulduklarından böyle bir görünüm vermek istiyorlardı. Anti-PKK'çiliğin bir gün dahi Parti içinde yaşama olanağı bulamayacağını çok iyi bildiklerinden,

yıkıcılıklarını böyle bir kılıf altında sonuca götürmenin daha olabildiğinden, böyle bir yolu seçmekteydiler.

Böylece, Parti savunucusu görünümü altında; Partinin temellerine dinamit yerleştirecek ve onu havaya uçurmanın hazırlıklarını daha rahat yapabilmektir. Tarihte biliriz, kaleyi ele geçirmenin en emin yolu, onu içten fethetmektir. Provakasyon da şimdiye kadar tüm çabalarını bunun üzerinde şekillendirmiştir. İşte PKK savunuculuğu görünümü altında yatan gerçek budur.

Bu nedenle, gerçek Parti savunucuları ile, bunu yıkıcı faaliyetlerine kılıf yapanları birbirinden iyi ayırd etmesini bilmeliyiz.

b - Partiyi Koruma Savaşında Deneyimsizliğin ve Yetersizliğin Oynadığı Fonksiyon:

Parti Hareketimiz grup olarak ortaya çıkışından günümüze değin, hangi görünümde çıkarsa çıksın, özünde TC'den kaynaklanan ve Hareketimizi taşıyıcı etmek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini daha çabuk açmadan boğmak isteyen sayısız provakasyonlar ve saldırılarla karşılaştı. Bunların belli başlıları hepimizin bildiği veya yıkıcı faaliyetlerine tanık olduğumuz Sterka Sor, Tekoşin vb. örgütlerdir.

Özellikle ilk ortaya çıkan ajan örgütlenmeler hakkında Parti tarafından çeşitli biçimlerde gerekli izahat yapılmış olmasına rağmen bu, kadrolar tarafından yeterince bilince çıkarılmamış, Partiyi iç ve dış ktoplara karşı korumada önemli derslerle dolu deneyimler olarak değerlendirilememiştir. Bu genel olarak, kadrolar açısından olumlu olmayan bir özelliktir. Bütün bu yaşanan deneylerden gerekli sonuçları çıkararak yeni biçimlere karşı Partinin nasıl korunması gerektiği, tehlikeli önceden görülebilir ve bu tip yönelimlerin baş vurdukları belli başlı taktik, demogojik yöntem ve ayak oyunları ile bunların arkasındaki gerçekler sağlam bir bilinç haline gelmemiştir. Teoride kavranmış olsa bile pratikle gerekli bağı sağlayarak politik uyanıklık ve bilinç haline getirememiştir. Dolayısıyla Partiyi koruma savaşı denilen olgu kavranılmamış oluyordu. Bu bilmediği, tehlike uzaktan sezilemediği oranda yanlışlara düşmek kaçınılmaz olmaktadır.

Kısaca tasfiyeciliğe ve provakasyon çizgisine karşı proleter ögelerin deneyimsizliğini oynadığı rol ve ortaya çıkarabileceği yanlışlar, yetersiz çaba ve deneyimsizlik en temel eksiklik olarak Avrupa Parti biriminde ortaya çıktı.

Halbuki yaşanan deneyler düşmanca çabalara karşı yeni savaşım biçimleri gerektiğini gün gibi ortaya koymuştur. Kadroların bu alanda yetersizliğe düşükleri şu götürmez bir gerçektir.

Şurası bir gerçektir ki, her militanın kendi partisinin geleceğine karar vermesi, onun savunmasını bilinçli yapmasını gerektirir. Bunun için de yıkıcı faaliyetlerin iç yüzünü ayrıntılarıyla bilmelidir.

Avrupa Parti biriminde Partiyi koruma savaşını bu yüzden bilinçli ve provakatörün faaliyetlerini boşa çıkararak bir biçimde yerine getiremedik. Semir hainine bir nezbe de olsa alet olduk. Onun faaliyetlerini sürdürmesine istemeyerek de olsa zemin yaratık. Açık ki, bu, bu konudaki yetersizliğimizin ortaya çıkardığı bir sonuçtu.

c - Görünüşte Değil, İlke

Bir Parti Birliği Savunulmalıdır:

Proletarya partisi bir mücadele örgütüdür. Öyleyse bir araya geliş ilkeseldir. Bu ilkelere bağlı kalındığı ve bunlar korunduğu müddette parti de birlik de korunur. Fakat bu ilkelere ters düştüğünde oranda kimse kimseyi tanımadığı gibi, birlik de korunamaz, yapı dağılır. Bu açıdan birlik ilkelinin korunması zorunludur. Bununla belirtmek istediğim; herkes, ilkelere bağlı kalır, keyfi davranmaz ve ilkelere işlevlerine uygun davranır ve bunların güçlenmesi için çalışırsa; hertürlü sızmaya karşı parti sağlamca korunabilir. Bu yönden gelebilecek her türlü yıkıcı bozguncu eğilim de önlenir. Partinin güçlülüğü ve sağlamlığı korunup, geliştirilebilir. Ancak böylece parti ve Leninizm hertürlü tehdide, yıkıcı ve bozguncu eğilime karşı güvenlik altına alınmış ve korunmuş olur.

d - Siyasal Mücadelede Olgunluk Önemli Bir Özelliktir:

Bu özelliğe sahip olmayınca veya yetersizlik varsa tahrik ve tepkicilik hemen kendisini gösterir. Hele hele kişisel kaygılar yüzünden salt kendini kurtarmaya bakmak, diğer arkadaşların ne olursa olsun anlayışla hareket etmek, bu zemini provakasyon faaliyetleri için daha elverişli hale getirir. Bu nedenle hiç bir biçimde kişisel kaygılar güdülmemelidir, herşeyden önce örgütün güvenliği ve korunması öneldir. Böyle olunca Parti düşmanı tutumlara karşı azimle durma, oyunlarını boşa çıkarma, parti örgütünün yönetimini ve yönetilmesini ele alma bu tür umursamaz ve geliştirici olmayan tutumlar yüzünden başarılamaz. Dolayısıyla Semir vb. gibi provakatörler de böyle siss ve bulanık ortamdan yıkıcı ve parti düşmanı faaliyetlerini geliştirmek için, ustaca yararlanırlar.

Bu tür dönemlerde, Parti çizgisine bağlı, fakat biçimde provakasyon çizgisine karşı mücadelede yetersizlikler içine girmiş olan arkadaşlarla; bu konularda bilicilerinin uyanık tutulması ve uyarılmaları önem taşımaktadır. Aksi takdirde yetersizlikleri onu provakasyon çizgisinin kucağına da itebilir. Bu konuda bir bütünlüyle duyarlılığın geliştirilmesi gerektiği açıktır.

Avrupa'da hortlatılan Semir provakasyonuna karşı mücadelede bu konuda yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Özünde Partiden yana olan arkadaşlar, kendi aralarında, siyasi olgunlukta yetersizliklerinden dolayı, bir birlik oluşturmamışlar. Zaten Semir'in de yaratmak istediği buydu: Kadroların bölme ve onları birbirleriyle çatıştırmak. Başlangıçta böyle, biçimde ayrılık görüldüyse de, giderek provakasyonun sis perdeliğini aralanmasından dolayı, biçimdeki bu ayrılık da giderilerek, provakatörün yaratmak istediği oyun boşa çıkarıldı.

Toparlarsak, Semir sahip olduğu demogojik formasyonları bir siyasal mücadelede olgunlaşmamış birçok yönümüzü etkilemeye çalıştı. Kişi olarak ben de olgun değil, tepkici davrandım. Bu da Semir'e cesaret verdi. Açık ki, Semir, bu ortamda kendisini daha iyi gizleme olanağı bulurken, faaliyetlerini de yürütebildi.

e - Uzun Süre Rapor Sunmama Ardnyetli Faaliyetlere Elverişli Ortam Sunar:

Parti için işleyişin en önemli ilkelerinden biri hiç kuşkusuz rapordur. Partilerde raporlar, faaliyetleri daha güçlü yönlendirebilir, eksik ve yetersizlikleri tesbit etmek ve bunları aşmaktır; önemli bir rol oynamaktadırlar. Bu kuralın parti içinde işletilememesi, saflarımızda hertürlü olumsuzluğun gelişme tehlikesini de beraberinde getirecektir.

Provakatörün kullandığı bir diğer yöntem de, Partiyi son derece önemli olan bu kuralın işletilmesinden yoksun bırakmaktır. Parti için aleniyetin korunabilmesi için her alt örgüt üst örgütüne faaliyetleri hakkında rapor sunmak zorundadır. Semir, bu ilkenin işletilmesini için hertürlü yöntemi kullanmıştır. Faaliyetleri hakkında bir bilgilendirilmeye gitmediği gibi, alt örgütler arasında işletilmesini de engellemiştir. Parti önderliğine raporları ulaştırmadığı gibi, giderek bunların geliştirilmesini de engellemiştir. Böylece faaliyetleri için, elverişli zemini yaratmaya ve geliştirmeye çalışmıştır.

Bu nedenle, Parti içinde rapor ilkesi kesinlikle işletilmeli ve hiçbir biçimde aksatılmamalıdır. Parti için aleniyetin korunmasının en önemli özelliği olan rapor sistemi mutlaka işletilmelidir.

f - Ne Sonuna Kadar Aşırı Güven ve Ne de Her Koşul Altında Aşırı Şüphelilik:

Bir mesafe bırakmak gerekir. Bu her iki yön arasında uygun bir bağ kurmak zorunludur. Partili arkadaşlara güven duyarak gereklidir. Fakat, bazılarının kendilerini, Partiyi bağlılık kışesi altında gizleyeceği bilindiğinden, şüphe de duyulmalıdır. Faaliyetlerinin Parti çizgisine, işleyiş kurallarına ne kadar uygun olduğu düşünülmelidir. Bunlara aykırı bir davranış görüldüğünde, Parti sorumlu organlar haberdar edilmelidir. Birçoğu Parti merceği altına getirildiğinde, Partiyi ne kadar yabancı oldukları görülür.

Devamı 19. sayfada

Dünya devrim ve karşı-devrim güçleri açısından hayatı bir önem taşıyan ve yolaştığı gelişmelerle bu hayatlığı günün güne artıran Ortadoğu sahasında gelişmeler tüm hızıyla sürüyor. Her dönemde, sahip olduğu stratejik konum, zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları ve yumağı olduğu çözümlememiş toplumsal sorunlarıyla sistemler arası mücadelelerin canalığı noktasını teşkil eden Ortadoğu'da nihai hesaplaşmaya doğru adımlar her geçen gün hızlanıyor ve Ortadoğu tüm dünyanın dikkatlerinin yoğunlaştığı bir alan olma özelliğini koruyor. Özellikle son dönemlerde burada meydana gelen gelişmeler adeta tüm dünyanın nefesini keser tehlikeli boyutlara doğru hızlı bir tırmanışın ifadesi oldu. Öyle ki; tüm dünya Ortadoğu'ya bir emperyalist müdahalenin her an gerçekleştirilebileceği ve bunun da geniş boyutlu kanlı bir savaşın ilk kavlucumunu tutuşturacağı endişelerini duymaya başladı.

Ortadoğu zemininde son dönemlerde ortaya çıkan gelişmeler emperyalizmin bu alana yönelik politikalarının içine girdiği çıkmaz ve bu konudaki yeni ve muhtemel yönelimleri ve arayışları ortaya koyduğu gibi, devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki kopuşun hızlandığı gerçeğini de daha netçe gözler önüne serdi. Bu durum Ortadoğu'da güçler mevzilenmesini, mevcut durumu ve gelecekte ortaya çıkabilecek gelişmeleri irdelemeyi zorunlu bir görev olarak dayatmaktadır.

Bilindiği gibi; ABD emperyalizmi II. Dünya Savaşı sonrasında, İngiliz ve Fransız emperyalizminden devraldığı Ortadoğu hükümlarlığını; ortaçağdan kalma feodal kalıntıların bu alanda hala güçlü bir tarzda yaşaması, zengin petrol kaynakları ve taşıdığı coğrafik önemden dolayı emperyalizmin bu alanda çok sıkı bir denetim kurması ve bölge halklarının aktif devrimci mücadelelere yönelememesi nedenleriyle, bugüne dek sürdürmeyi başarmıştır. Ancak gelinen süreçte, emperyalist sistemin yaratmış olduğu bu engelin parçalanması ve bu parçalanmışlıktan devrimin gelişme olanaklarının artması durumu ortaya çıkmıştır. Çağımızla çelişki içinde bugüne dek yaşatılan bu hükümlarlık, özellikle son yıllarda geçirildiği sarsıntılarla gücünden çok şey yitirmiş; buna karşılık her ne pahasına olursa olsun bölgedeki varlığını yaşatmasının kendisi açısından hayatı rolü olduğu bilin emperyalizm, gözü dönüştürmeye hayata geçirdiği politikalarla Ortadoğu'yu kanlı bir savaş alanına çevirmiş ve tüm bölgeyi saracak bir savaş tehlikesinin odacı durumuna getirmiştir.

Emperyalizm; İran Devriminden başlayarak, İran-Irak savaşı sürecinde hızlanan ve Lübnan'daki yenilgisiyle daha da derinleşen Ortadoğu'daki çıkarların sarsılması durumuna son vererek aleyhine bozulmakta olan dengiyi tekrar kendi lehine çevirmek için Ortadoğu'ya yönelik planlarına hız vermiştir. Bu amaçla; geçmişte olduğu gibi, bölgedeki işbirlikçileri arasında güçlü ittifaklar kurarak onları kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettirme, bölgedeki karşı-devrimci iktidarlara güçlendirerek, devrimci gelişmeleri durdurma yolundaki çabalarını yoğunlaştırmaktadır. Bir yandan bu gerici uzantılar arasındaki birliktir güçlendirip, onlar eliyle bölgedeki ilerici gelişmeleri durdurmaya amaçlar, ve bu nedenle uzaklarına sunduğu her türlü siyasi-askeri, maddi-manevi desteği alabildiğine arttırmış; diğer yandan da onların başarısız kalma ihtimalini de göz önüne alarak doğrudan müdahale için hazırlıklarını hızlandırmaktadır.

Geçmişte Ortadoğu ülkelerini CENTO içinde bir araya getirerek kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiren emperyalizm, İran Devrimi sonrasında dağılan bu örgütün yerine İslam Zirvesi'ni geçirerek bu temelde gerici bir bloklaşmaya varmıştır. Bu blok içerisinde bir araya getirdiği Ortadoğu ülkelerinin kendi gerici planlarını hayata geçirmesi doğrultusunda azami bir çaba içerisindeydi. Özellikle günümüzde ve önümüzdeki dönemde, Arap aleminin yalıtılması olan Mısır'ı yeniden devreye sokarak onun etrafında, başta Arap gerici güçleri olmak üzere, Ürdün, Irak, Suudi Arabistan ve diğer ırılı ufak gerici emirlikleri birleştirerek ve diğer yandan Pakistan faşist diktatörlüğü ve Türk faşist devletinin içi örecekleri bir çember oluşturarak daha geniş bir karşı-devrimci bloklaşmayı yaratmak istemektedir. Özellikle son İslam Zirvesi'nde Kenan Evren, Ziya Ülkah ve Kral Fahd'ın bir araya gelmeleri bu doğrultudaki hesapları açıkça sergilerken, Hüsnü Mübarek'in İslam ülkelerini dolamasa da Mısır'ın güçlü bir şekilde devreye girmeye başladığı ortada koymaktadır. Mısır, Ürdün, Irak ve Ararat'ın şahsında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün içinde yer alacağı bir

Ortadoğu'da Artan Bunalım ve Derinleşen Bloklaşma

dörtlül toplantı düzenleme çabaları, Türkiye ve Pakistan'ın bu girişimi ağıltan desteklemeleri, Kenan Evren'in Ürdün ziyaretleri, Türkiye ile Suudi ve Pakistan arasındaki yoğun ilişkiler, Turgut Özal'ın son Ortadoğu gezileri, Ortadoğu'da yeni temeller üzerinde ve etkin bir biçimde karşı-devrimci bir bloku yeniden devreye sokma çabalarının en önemli göstergeleridir.

İçinde bulunduğumuz evrede emperyalizm, Ortadoğu'ya yönelik planlarında tam bir çözümsüzlük içerisinde girmiş durumdadır. Her geçen gün aleyhine dönen dengiyi, bırakalım yeniden kendi lehine çevirme, mevcut durumuyla koruma gücünü dahi kendisinde bulamamaktadır. Kendi kısırtımlarıyla başlattığı İran-Irak savaşı bugün kendi çıkarlarını tehdit eder boyutlara ulaşmış ve tüm çabalara rağmen durdurulamamaktadır. Geçmiş müdahalelerde uğradığı başarısızlıklar emperyalizmi ürkütmekte, yeni bir maceraya girişmeden önce çok uzun hesaplar yapmak ve öncelikle işbirlikçilerini devreye sokmak zorunda bırakmaktadır. Ancak işbirlikçilerinin askeri, siyasi ve ekonomik durumları da fazla güven vermemektedir. Lübnan'da uğradığı yenilgi her geçen gün derinleşmekte, bir halk hareketi boyutlarına ulaşan Lübnan devrimci mücadelesi emperyalizmin bu alandaki umutlarını her geçen gün biraz daha söndürmektedir. Her türlü komplö ve tehditine rağmen Suriye, Libya ve İran yönetimleri anti-emperyalist mücadelelerini daha da yükseltmektedirler. Filistin Kurtuluş Hareketine reformist bir çizgiyi egemen kılarak onu tasfiye etme planları tenz tepmiş ve radikal Filistin güçlerinin mücadelesini daha da kararlı yürütme azimlerini bilemiştir.

Diğer taraftan; emperyalist güçler her ne kadar sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ortak bir ittifaka yöneliyorlarsa da kendi aralarındaki ekonomik, politik ve hatta askeri çelişkiler her geçen gün hızlanarak bloklaşmayı zayıf düşürmektedir. Avrupa emperyalistlerinin Ortadoğu'ya ilişkin planlarında bir dayanak noktası olarak gördükleri Türkiye giderek ABD'ye yaklaşmış ve günümüzde onun planlarıyla tam bir bütünleşme içerisinde girmek adeta AET ülkelerine kafa tutar olmuştur. Bölgede Japonya ve Avrupa ülkelerinin konumlarını zayıflatarak egemenliği kendisinde somutlaştırmak isteyen ABD'nin Türkiye, Pakistan, Mısır ve Arap gerici güçleri dayanarak yaratmak istediği bloklaşmaya karşılık Avrupalı emperyalistler müdahale ederek kendileri devreye girmeyi ve kendi ılımlı-liberal politikalarını Suudi Arabistan'a dayanarak, Türkiye'deki iktidar gelişmesini zorlayarak ve hatta İran'ı da kapsayarak hayata geçirmeye hedeflemektedirler. Özellikle Fransa'nın Irak'ı bir basamak yapıp Ortadoğu'da etkin olma istemlerine karşı İngiltere ve Almanya'da apayrı hesaplarla ortaya çıkmakta ve Ortadoğu'da emperyalist güçler arasında tam bir çıkar çatışması, görülmektedir. Bu durum ise karşı-devrimci bloku zayıflatan bir etkidir.

Karşı-devrimci bloku zayıf düşüren en önemli etkenlerden bir diğeri de dayandığı güçlerin son derece kof bir yapıda olmasıdır. Bloku oluşturan güçler; yan-feodal, işbirlikçi komprador-burjuva ve faşist eğilimli güçlerdir. Bu sınıflar ömürleri tükenen ve giderek zayıflayan sınıflardır. Emperyalizm bizzat kendisinin ve Suudi'nin yardımıyla işbirlikçilerinin ömrünü uzatmaya, onları ekonomik bunalımdan kurtarmaya çalışmasına karşılık bu konuda başarılı olamamaktadır. Tüm çabalara rağmen tekeli Türk burjuvazisi her geçen gün daha da çokmektedir ve aynı şekilde Irak işbirlikçi burjuvazisi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarılabilmeyi deşildir. Diğer taraftan, İslam Bankası vs. eliyle diğer İslam ülkelerinde burjuvalaşmayı güçlendirmek isteyen emperyalizmin bu politikasının da fazla sonuç vermediği açıkça görülmüyor. Bu durum emperyalizmin dayanmak istediği zeminin uzun vadede güven vermediğini ve onun çıkarlarını tehlikeye soktuğunu ortaya koymaktadır. Buna ek olarak, bu ülkelerdeki toplumsal çelişkilerin her geçen gün arttığı ve süreç içerisinde bölgedeki devrimci gelişmelerin de etkisiyle bu ülkelerdeki halk güçlerinin gerici yönetimlerine karşı mücadeleyi geliştirecekleri gözönüne alındığında, uzun vadede emperyalizmin dayanak noktalarının ne kadar güvenilmez ve sallantıda olduğu daha iyi görülmektedir.

Günümüzde Ortadoğu'sunda karşı-devrimci blokun durumu bu iken; devrimci-ilerici güçler de giderek kendi aralarında bir bloklaşmaya gitme, safları belirginleştirme ve mücadelelerini daha da geliştirmek, mevcut statükoyu devrimci güçler lehine parçalamaya yolunda önemli adımlar atmış bulunmaktadır ve bu adımlar her geçen gün hızlanmaktadır.

Emperyalizmin Ortadoğu halkları arasında geçmişte kendi lehine yarattığı olduğu bütünlük günümüzde sürekli bir parçalanmaya doğru gitmektedir. Herşeyden önce; bölgede hakim olan ortaçağdan kalma kapalı yapının 1950'lerden başlayıp 70'lerde daha da hızla-

nan kapitalist gelişmelerin bir sonucu olarak sarsılması ve geçmişte egemen olan işbirlikçi-reformist politikaların toplumsal mücadelelerin gelişmesinin önünü tkmaması durumu günümüzde önemli ölçüde aşarak yerini sosyal ve siyasal gelişmelerin hızlanmasına bırakmıştır. Geçmişte birçok Ortadoğu ülkesinde ortaya çıkan küçük-burjuva radikalizmi her ne kadar kalıcı ve tutarlı bir anti-emperyalist politika güdemeyip süreç içerisinde emperya-

müşlüğüne karşı tepkiler artmaktadır. Gerici bir Arap ülkeleri sistemi kabul edilmekte; Arap milliyetçiliği, ilericiliği ve radikalizmi bu eğilime karşı bir güç haline gelmektedir. Özellikle sosyalist sistemle kurulan ilişkiler, ABD emperyalizmine bağımlı gerici güçler üzerinde önemli bir tehdit unsuru olmaktadır.

Arap alemindeki çatlıklık önümüzdeki dönemde daha da derinleşerek devam ede-

Emperyalizm, sömürgecilik ve siyonizm Ortadoğu halklarının acı ve öfkesinde boğulacaktır.

lizmlle bütünleşmeye gitmişse de, sistemin zafırlarını ortaya çıkararak daha sonraki devrimci gelişmeler için uygun çatlıklıklar yaratmıştır. Bu durum, Nasır hareketinden etkilenen Suriye ve Libya'nın günümüzde yürüttüğü anti-emperyalist politikada ve küçük-burjuvazinin Filistin ve İran'da çatlıklıklardan derinleştirerek emperyalizme ciddi darbeler vermesinde açıkça görülmektedir. Açık ki 80'lere kadar ortaya çıkan daha sonraki devrimci gelişmeler bu temelde boy vermiş ve gıdasını bu küçük-burjuva radikalizminden almıştır.

Diğer taraftan sosyalist ülkelerin özellikle son yıllarda bölgede daha güçlü bir şekilde devreye girmesi, Suriye, Libya, Yemen gibi ülkeler üzerindeki etkilerinin güçlenmesi de mevcut statükodaki çatlıklıklardan derinleştirilen önemli bir etkidir. Sosyalist sistemin başta Filistin Devrimi olmak üzere, bölgedeki devrimci-ilerici güçlerle askeri ve siyasi destek temininde ilişkilerini güçlendirmesi emperyalizmin kopuşu ve bu temelde anti-emperyalist mücadeleyi hızlandırmıştır. Özellikle Suriye sosyalizmlle geliştirdiği ilişkiler ve aldığı destek sonucu, İran Devriminin, Libya'nın ve diğer devrimci halk kurtuluş hareketlerinin ayakta kalmasına çok büyük katkılarda bulunmuş ve daha bölgedeki devrimci gelişmelerin beslenildiği bir kaynak haline gelmiştir.

Sosyalist sistemin bölgede etkin bir biçimde devreye girmesi, sorunlara müdahale etme olanaklarını arttırmış ve özellikle önümüzdeki dönemde bu daha da gelişebilecektir. Ortadoğu'da bir araya gelen tüm bu etkenler emperyalist statükoyu parçalamıştır. Her ne kadar henüz gelişme aşamasında olan bu parçalanmanın tekrar emperyalizm lehine monte edilmesi için çok yoğun çabalar harcanıyorsa da önümüzdeki dönemin bunun daha da derinleşmesi yönünde bir gelişmeye sahne olması olasılığı fazladır. Çünkü, bölgedeki ulusal ve toplumsal sorunlar her geçen gün daha da belirginleşmekte ve çözüm dayatmaktadır. Dar işbirlikçi kesimler halkların ihtiyaçlarına cevap verememekte, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel sorunları çözümlemek bir yana, bizzat o sorunları derinleştirilen kaynaklar haline gelmektedirler. Artan çelişkiler ulusal sorunları canlandırmakta, Arap aleminin bölün-

cektir. Son İslam Zirvesi, bunu belirgin tarzda gözler önüne serdi. Irak-Iran savaşından ve Körfez'de son zamanlarda ortaya çıkan gelişmelerden İran'ı sorumlu tutarak kınama yolunda bir karar çıkarmaya çalışan gerici ülkelerle karşılık Suriye ve Libya bu kararı veto ederek işlemez hale getirdiler. Böylelikle ABD işbirlikçisi gerici devletlerin ağıltan Irak'ı desteklemeleri ve bölgedeki ilerici güçler olarak Suriye ve Libya'nın ise anti-emperyalist tavırlarını bir kez daha sergileyerek İran lehine tavır almanın durumu ortaya çıktı. Bu açık ki, devrim ve karşı-devrim bloklaşmasının Arap ülkeleri arasında da derinleştiği gerçeğini ortaya koymaktadır. Filistin Kurtuluş Örgütü içindeki sağ kesimin emperyalizm ve gericilikle uzlaşma eğiliminin tümünden destek görmemesi; devrimci kesimin tümünden kopuşu sağlayarak uzlaşmacı Ararat önderliğine karşı başkaldırması ve işbirlikleri en sert bir biçimde parçalaması; ilerici Arap ülkelerince de bu kopuşun desteklenmesi Arap alemindeki parçalanmanın derinleştiğinin bir diğer önemli göstergesidir.

Ortadoğu zemininde son yıllarda ortaya çıkan en önemli ilerici atılımlardan birine de Lübnan'da tanık olunkmaktadır. Lübnan ilerici güçleri başta ABD olmak üzere emperyalist güçlere ve siyonizme karşı mücadelelerinde güçlü atılımlar kaydetmiş, emperyalizmin buraya yönelik planlarını fiyaskoya sonuçlandırarak, emperyalist desteğindeki siyonist işgali boşa çıkarmış, binlerce kişinin kanı pahasına da olsa topraklarını adım adım işgalcilerden arındırmaya başlamışlardır. Suriye'nin aktif desteği ve yönlendiriciliği altında yürütülen bu mücadele günden güne boyutlanarak bir halk hareketine dönüşmüş ve bu alanda emperyalizmin çıkarlarını ciddi darbeler vurarak ilerici güçler için yeniden önemli bir mevzi konumuna girmiştir. Filistin halk hareketine ek olarak Lübnan'da da bir halk hareketinin gelişmesi Ortadoğu'da halk hareketlerinin hızlanmasının önemli bir göstergesi olarak, gelecekte bölgedeki parçalanmanın emperyalistler aleyhine bir seyr izleyeceği ihtimalini güçlendirmektedir. Lübnan'da iç çatışmaları durdurmak amacıyla işbasına getirilen ve bütünü muhalefet güçleri-

nin temsilcilerini de kapsayan Raşid Kerami'nin başkanlığındaki Ulusal Uzlaşma Hükümeti daha kuruluşunun hemen ardından sorunlarla karşı karşıya gelmiştir. Diğer taraftan gerici güçler ile ilerici güçler arasındaki çatışmalar hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam etmektedir. Bu da Lübnan'daki silahlı mücadelelerin önümüzdeki dönemde de süreceğini ve kopuşun derinleşeceğini göstermektedir.

Emperyalizmin çıkarlarını karşılama başlatdığı bir diğer Arap ülkesi olan Irak'ta faşist Saddam rejimi çöküş noktasına varmıştır. Başvurduğu tüm çabalara rağmen İran'la arasındaki savaşını son erdiremeyen bu faşist diktatörlük her geçen gün siyasi ve ekonomik olarak daha da zayıflamakta, emperyalistlerin her türlü desteğine rağmen bunalımının derinleşmesini engelleyememektedir. Diğer taraftan buradaki devrimci güçler, savaşın yarattığı elverişli ortam ve geneldeki ilerici-devrimci gelişmelerin de etkisiyle gelişmelerini sürdürmektedirler. Gelinekte, Saddam rejimi ayakta kalabilmesinin biricik yöntemi olarak, İran'a emperyalist veya işbirlikçileri eliyle yapılacak askeri bir müdahaleyi görmek, bununun yaklaşığını bilincinde de iye saldırıya geçmek ve Basra Körfezi'ndeki bunalımı arttırmak emellerinin doğrunda müdahaleci İran zemin yaratmaya çalışmaktadır. Son dönemlerde savaşın özellikle Körfeze kaydırılarak emperyalistlerin petrol çıkarlarını tehdit edilmesinin, Irak faşizminin en sadık dostlarından Türkiye'nin petrol tankerini bombalamasının ve Harg adasını yasak bölge ilan etmesinin altında yatan neden -her ne kadar İran'ın ekonomik kötünüye sürükleyerek ateşkes ilanına zorlamak gibi bir nedeni de kapsayorsa da- söz konusu müdahaleyi kaçınılmaz kılarak bunu acıllaştırmak ve kendi çürümüş varlığını ayakta tutmak basabırıdır.

Bölgedeki bloklaşmanın bir diğer önemli merkezini de İran oluşturmaktadır. Anti-emperyalist mücadelesini taviz vermezken sürdüren İran, bölge devrimci-ilerici güçlerinin kopuk durumuna önemli oranda son vererek onlarınla köklü ilişkileri yönelmeye başlamıştır. Özellikle son dönemlerde Lübnan üzerinde İran, Suriye ve Libya'nın ortak bir hareket yönelmeleri ve yine Ortadoğu'ya Libya, Suriye, Kuzey Yemen ve kısmen de İran'ın aralarındaki ilişkileri güçlendirmeleri, bu güçlerin bir bloklaşmaya yöndiklerini ve önümüzdeki dönemde bu bloklaşmanın anti-emperyalist temellerde daha da gelişeceğini göstermektedir.

Bugüne kadar emperyalizm, İran üzerinde oynadığı çeşitli oyunlarla onun anti-emperyalist mücadelesini boşa çıkarma ve yeniden kendisine bağlama yolunda yoğun çabalar ortaya koymasına rağmen başanyla ulaşamamış, aksine İran'ın bu özelliği daha da derinleşerek onu ilerici bloka daha da yaklaştırmıştır. Aynı şekilde Lübnan'da başanyıslığı düşmüş, Suriye ve Libya üzerindeki tehditleri bir sonuç vermemiştir. Diğer taraftan Filistin Devrimini kendi potasında eritme, Camp David, Fahd Planları çerçevesinde ve otomati temeline gerici bir çözüm dayatarak tasfiye etme çabaları amacına ulaşamamış, aksine işbirlikçi ve devrimci kanatlar arasında kesin bir kopuşmayı gündeme getirmiştir. Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç, emperyalizmin 80'lere kadarki statükosunu bir daha yaratmada başanyıslık kalacağı ve günümüzde oluşmuş olan anti-emperyalist bloklaşmanın geçici bir bloklaşma olmadığıdır. Aynı şekilde, bölgedeki toplumsal gelişmelerin işbirlikçileriyle birlikte, mücadelelerin salt anti-emperyalizm, anti-siyonizm düzeyinde kalmayacağı; bunun daha da derinleşerek toplumsal bir karaktere bürüneceği; özellikle daha çok orta ve küçük-burjuva sınıflara dayalı mücadelenin giderek diğer ezilen sınıf ve tabakalara yaslanmak zorunda kalacağı; bunun bir sonucu olarak, Lübnan, Irak ve İran'da görüldüğü gibi, anti-emperyalist mücadelenin sosyal temelini giderek halktan ezilen sınıf ve tabakaları içine alarak yerel gericiliğe de yönelceği görülmektedir.

İran Devriminin etkilerinin İran'la sınırlı kalmayarak tüm bölge gericiğini tehdit eden boyutlara ulaştığı; Suriye'nin salt bir anti-emperyalist, anti-siyonist mücadele ile yetinmeyerek bölgedeki devrimci gelişmelere destek sağları bir konuma olduğu, bu temelde Lübnan'da bir demokratik yönetimin gelişmesine omuz verdiği, Filistin devrimini beslediği, Ürdün ve Irak'taki devrimci-demokratik yönelimli gelişmeler desteklediği; diğer taraftan Libya'daki rejimin halkçı karakterinin ve Yemen'deki iktidarı sosyalizme açık yapısının sürdürdüğü gözönüne getirildiğinde, önümüzdeki dönemde anti-emperyalist bloklaşmanın sosyal temelde de bir bloklaşmaya bir sınıf savaşımına dönüşeceği gerçeği ortaya çıkar.

İlerici temellerde bir bloklaşma yönündeki olumlu gelişmelere karşılık, bu bloklaşmanın çeşitli zayıflıkları da vardır:

Herşeyden önce, blok ideolojik, politik ve toplumsal açıdan kararsız ve yetersiz özelliklere sahiptir. İdeolojik bakımdan bütünlükten uzaktır. Egemen olan burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi önderlikler radikalizmi ancak belirli bir noktaya kadar götürebilmekte, sosyalizme yönelmekte tutarsız davranmaktadırlar. Dar burjuva milliyetçiliği bölgede enternasyonalist temellerdeki birlikleri engellemekte; anti-emperyalist mücadelelerin yerel gericiliğe karşı

mücadeleyle bütünleşmesini köstekleyerek ancak sınırlı bir noktaya kadar götürebilmekte, gelişmelerin daha köklü olmasını engellemektedir. Enternasyonalizmin ve devrimciğin temsilcisi sosyalist düşüncelerin devreye girişi henüz çok uzaktır ve mevcut komünist partiler oportünist özelliklerinden dolayı devrimci komünizmi layıkıyla temsil edemekte, üstelik bu yöndeki gelişmelerin önünde kendileri bir engel haline gelmektedirler. Yeni komünist örgütler ise ortaya çıkıp ağırlıklı olarak koymuş olmaktadır. Bu nedenle de bölgedeki mücadelelerin ideolojik öncülüğünde önemli zaafırlar ortaya çıkmaktadır. Dar milliyetçilikten ve komünist hareketten kaynaklanan zaafırlara bir de islam ideolojisinin İran'daki katı yorumu ve bu ideolojinin yaygın etkileri de hesaba katıldığında var olan ideolojik keşmekeşin boyutları çok daha iyi anlaşılabilir. Birbirleriyle böylesine zıt ve birbirlerini dışlayan düşüncelerin egemen olması bölgedeki ittifakların yaratılması önünde önemli bir engel olarak ortaya çıkmakta, dayanışmaların olumsuz yönde etkilenmektedir.

Varolan bu ideolojik farklılıklara ek olarak, farklı sosyal ve siyasal gelişme düzeylerinin ortaya çıkardığı farklı politikalar bölge güçleri arasındaki parçalanmayı, çelişkileri daha da arttırmaktadır. Orta ve küçük-burjuva iktidarlara hayata geçirilen politikaların birbirini dışlayıcı, milliyetçi çıkarları gözetken politikalar olması, bölgede her biri çeşitli hesaplar peşinde koşan bu güçlerin ortak çıkarları doğrultusunda ortak düşmanlarına yönelmelerini güçlendirmekte, bu ise devrimci gelişmeleri zayıflatmaktadır. İran rejiminin sosyalist ülkeleri gerici yaklaşımı ve onlarla ilişkilerini geliştirmemesi, islam devrimini adı altında çağdışı gerici düşünceleri diğer ülke devrimci güçlerine dayatması da mücadeleyi önemli oranda köstekleyen, bloklaşmayı zayıflatıcı önemli bir etkidir.

Diğer taraftan bölgemizde henüz oturmuş bir sosyalist ülkenin olmaması, böyle güçlü bir üstün bölge devrimcilerinin mahrum kalması

min yapamayacağı şey yoktur. Bu nedenle, son dönemlerde meydana gelen gelişmeler bölgeyi topyekün bir savaşın içine sürükleyecek hazırlıkların yoğunlaşmasına yol açmıştır.

Bütün çabalara rağmen durdurulamayan İran-Irak savaşı son dönemlerde, adeta emperyalizmin can damarı olan petrol kaynağı Basra Körfezi'nde yoğunlaşarak emperyalizmi ve bölgedeki diğer gerici güçleri tehdit eden boyutlara ulaşmıştır. Diğer taraftan Irak rejimi, askeri, siyasi ve ekonomik her türlü desteğe rağmen yıkılma noktasına gelecek imdat bayrağını çekmiş, emellerini alıcı yarıma çağırıştır.

Bu durumda emperyalizm, uzun süredir oluşturduğu çağdışı gerici-devrimci bloku yaratma çabalarına hız vermiş ve bölgeye bir askeri müdahale için hazırlıklarını yoğunlaştırmıştır. Ancak geçmişte Lübnan'a yaptığı müdahalede hezimete uğrayan emperyalizm güçlerini yıpratmamak için, doğrudan devreye girmeden önce -bu yoldaki hazırlıklarını yoğunlaştırmaya ve güçlerini hazır tutmasına rağmen- işbirlikçileri eliyle bir müdahaleye hazırlanmaktadır. Bu amaçla başta Türkiye olmak üzere, Pakistan, Suudi Arabistan, Ürdün ve bölgedeki diğer gerici güçleri rollerine hazırlanmakta ve yoğun askeri ve ekonomik destek sunmaktadır. Çeşitli yetersizliklerden dolayı işbirlikçilerinin tek tek müdahale gücünde olmaması onlar arasında uygun bir işbirliklerini zorunlu kılmakta ve bu doğrultuda diğer güçlerin de katılmalarına karşılık en temel görev askeri güç ve önderlik olarak Türkiye ile ekonomik ve teknik yönden Suudi Arabistan'a düşmektedir. Ancak, diğer güçlerin kendi içlerinde parçalanmaya yuğurtması, askeri ve siyasi güçsüzlükleri bu müdahalede Türkiye'nin rolünü belirleyici kılmakta ve tarihsel işgalci, barbar karakterinin uygunluğu da dikkate alındığında bu rol daha da belirginleşmektedir.

Bölge üzerinde, geçmişten bu yana başta Musul ve Kerkük'ün ilahlı olmak üzere, çeşitli gerici emelleri olan Türkiye, bu emellerinin verdiği iştah ve emellerine derin (!) sadakati ile bu

Türk faşist cuntası gericiğin her düzeyde örgütlenilmesinde başrolü oynuyor.

mücadeleyi olumsuz yönde etkileyen bir diğer önemli etkidir. Her ne kadar Suriye belirli ölçüde bölge devrimci güçlerinin beslediği bir kaynak durumundaysa da yeterli olmaktan uzaktır.

Bloklaşma hareketini olumsuz yönde etkileyen bütün bu etkiler önümüzdeki dönemde daha da derinleşebilir ve ideolojik, politik ve ekonomik konularda bu güçleri kendi aralarında sürüşmelere de itebilir. Ancak diğer taraftan, emperyalizmin bölgeye yönelik planları; kendi gerici işbirlikçileri vasıtasıyla bu devletlere yönelttiği saldırılar onları kaçınılmaz olarak kendi aralarındaki birlikleri güçlendirmeye de zorlamaktadır. Lübnan'da yaşanan gerçeklik bu olasılığı güçlendirmektedir. Etnik, dini ve sınıfsal parçalanma içindeki bir Lübnan'ın emperyalist ve siyonist tehdit karşısında güçlerini bütünleştirecek önemli devrimci gelişmeler sağlamsı olmasa, diğer güçlerin de emperyalist tehditlere karşı, aralarındaki çelişkilerle rağmen, işbirlikçi yönelmelerini güçlendirici bir etken olabilir. Böyle bir durum açık ki, bölgedeki devrimci gelişmeler güçlü bir ivme kazandıracaktır.

Bölgeye Karşı-Devrimci Müdahale Hazırlıkları ve Özal'ın Ortadoğu Gezileri

Yukarıda vurguladığımız gelişmelerden de anlaşılacağı gibi; Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarları çok büyük sarsıntılar geçirmekte ve bu durumu emperyalizmi etkin ve çığınca önlemler almaya zorlamaktadır. Dünyanın birçok alanında ölümcül yaralar almış olan emperyalizmin çürümüş varlığını yaşatmaması için yolunun Ortadoğu'daki çıkarlarını korumakla geçtiği, bu alanda uğrayacağı kayıpların onu bir sistem olarak tarihten silinmeye götüreceği bilinmektedir. Kendisi açısından böylesine hayati bir önemi olan bölgedeki devrimci gelişmeleri durdurmak ve statükoyu yeniden kendi lehine çevirmek için emperyaliz-

yöndeki hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürmekte ve bu amaçla Ortadoğu devletlerine seri ziyaretler düzenlemektedir. Bu ziyaretlerin en son halkasını ise Turgut Özal'ın İran, Pakistan, Libya ve Irak gezileri oluşturmaktadır. Bu ülkelere yapılan ekonomik maskeli seri ziyaretlerle, bir yandan İran tehdit edilecek sındırılmaya ve Libya aynı şekilde "uyallaştırılmaya" ve etkisizleştirilmeye çalışırken; esas olarak da Pakistan ve Irak ile müdahalenin hazırlıklarını geliştirilmesi doğrultusunda çabalar yoğunlaştırılmıştır. Her ne kadar bu geziler süresince ekonomik çıkarlar doğrultusunda bazı adımlar atılmışsa da, sömürgeci basın ve sömürgeci-faşist yöneticilerin lanse etmeye çalıştıkları gibi, geziler ekonomik amaçlı olmaktan öteye siyasal amaçlıdır ve önümüzdeki dönemde bu süreçte atılan adımlar Körfez'e yapılacak bir askeri müdahale ile sonuçlandırılacaktır. Uşaklarının böyle bir müdahalede yetersiz kalmaları durumunda ise, emperyalistlerin doğrudan müdahalesi gündeme gelecektir. Nitekim emperyalist basın da bu konuyu sürekli işlemele ve ABD, İngiltere ve Fransa'nın Körfez'e müdahaleye ilişkin bir plan üzerinde anlaşılmasını belirtmektedir. Emperyalistlerin ve uşaklarının ağızından da bu doğrultudaki demeciler son günlerde sık sık tekrarlanırmıştır.

Sonuç olarak; Ortadoğu bölgesi önümüzdeki dönemde emperyalistlerin ve uşaklarının askeri müdahaleleriyle boyutlanacak bölgesel bir savaşın eşine doğru hızla yaklaşmakta ve bunda sömürgeci faşist Türk cuntasının rolü ön plana çıkmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Ortadoğu'yu Emperyalizme Mezar Etme Onuruna Erişecektir

Ortadoğu zemininde devrim ile karşı-devrim arasındaki ayrımı çizgilerinin iyice belir-

ginleşerek bloklaşmaların gündeme girişiyle birlikte Kürdistan'ın önemi de her geçen gün artmaya başlamıştır. Son yıllara kadar Kürdistan üzerinde özel politikalar oluşturma gereği duymayan ve sömürgeci uşakları vasıtasıyla Kürdistan'ı denetim altında bulunduran emperyalist güçler; Ortadoğu'da yükselen mücadele sonucu en küçük etkin gruplara varıncaya kadar tüm güçlerini saflaşmaya gittiği ve Kürdistan'da da tecrit olumsuğu karşı savaşımın hızlanıp çağdaş gelişmelere yoluna girildiği bu dönemde; son derece önemli coğrafik bir konuma sahip olan, SSCB'nin yanı başında ve Ortadoğu'daki emperyalist zincirin odak noktasında bulunan bu halkayı elinde tutabilmek için çok çeşitli politikalar gündeme koymaya başladı. Bir yandan sömürgeciler elinde insanlık dışı baskı ve katliamlar uygulayarak halkı sındırma ve teslim almaya çalışır ve gelecekteki bir fiili müdahale için "Çevik Kuvvet"lerini bu alanda üslenimle çalışmalarını yürüten, diğer yandan da; burjuva ve küçük-burjuva Kürt reformist hareketlerinin tarihsel uşaklık karakterlerinden yararlanarak otomati temelineki uşaklığı ve devrimci mücadeleyi tasfiyeye yönelik planlarını hayata geçirmeye uğraşmaktadır.

Geçmişte, İran Devrimini ardından yükselen ulusal kurtuluş mücadeleyi durdurmak için Doğu Kürdistan'daki küçük-burjuva önderliğe hakim kılınmış olan bu politika, şimdi de Güney Kürdistan'da Yekiti eliyle hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Filistin Devrimini tasfiye amacıyla Ararat eliyle yürütülen konmaya çalışılan ancak başanyla ulaşamayan bu emperyalist planın Kürdistan'da çok daha büyük tahribatlara yol açma şansı vardır. Bu, hem uşak rühlü Kürt küçük-burjuvazinin karakteri ve hem de KUKM'nin henüz yeni ve sosyalist güçlerce etkin desteklerin şartlara ulaşamamış olması nedeniyle böyledir. Emperyalizm, uzun tecrübelerinden dolayı daha doğmadan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmaya yönelik planlarını hayata geçirirken; sosyalizm güçleri bu konuda hiçbir plan oluşturmamıştır. Ancak; önümüzdeki dönemde Ortadoğu zemininde mücadele boyutlanıp emperyalist kompolar hızlandıkça sosyalizm güçleri de daha etkin müdahale içerisine girebilecek ve kendileri açısından hayati bir değere sahip mücadelemize aktif destek verebilecektir.

Güney ve Doğu Kürdistan'da UKM'ni tasfiyeye yönelik planların bazı tahribatlara rağmen bu mücadele bütünüyle sona erdirmiş değildir. Özellikle İran-Irak savaşının bu alanlarda yoğunlaşması ve TC ile emperyalist güçlerin askeri müdahalelerinin gündeme olması, önümüzdeki dönemde bu alanlardaki mücadelenin daha da boyutlanması ihtimalini oluşturmaktadır.

Diğer taraftan Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir evreye girmiş; mücadelenin yeniden ülke zemininde kök salarak tüm halkı sömürgeciğe ve emperyalizme karşı ayağa kaldırmaya yolunda ilk adımlar atılmıştır. Gerici çekilme ve hazırlık döneminde yetersizlik ve zaafırlardan önemli oranda sıyrılarak yeni dönemin gereklerini almış olan kadrolarıyla PKK Hareketi, etkileri yalnızca Kürdistan'la sınırlı kalmayarak, tüm Ortadoğu'yu da saracak bir alevin ilk kıvılcımını tutuşturmuş bulunmaktadır.

Özellikle 1982 İsrailli saldırısı ile büyük darbeler yiyerek Ortadoğu halk hareketlerinin önderliği konumunu yitiren Filistin Hareketi'nin yerini dolduracak, Marksizm-Leninizmin bölgedeki temsilcisi olarak proletarya hareketlerinin çıkışına ve gelişimine işk tutacak tek hareket olan PKK Hareketi, karşısında savaşçı düşman olan Ortadoğu halklarını tehditi altında bulunduran karşı-devrimci karakteri ve Kürdistan'ın Ortadoğu'daki yer gözönüne getirildiğinde son derece tarihsel bir rol ile karşı karşıyadır. Bilinmektedir ki, tüm dünyanın kalbinin attığı yer olan Ortadoğu'nun kafi de Kürdistan'da atılmaktadır. Ve Kürdistan'da sömürgeciğe vurulacak bir darbe, bu noktayla sınırlı kalmayarak tüm Ortadoğu halklarının mücadelelerinin gelişiminde ve emperyalizmden kopuşlarında tarihi bir rol oynayacaktır. Ortadoğu devrimci güçlerinin içinde bulunduğu ideolojik ve pratik yetersizlik ile Kürdistan'da varolan Kürt küçük-burjuva hareketlerinin reformist ve uşakmacı karakterleri ile özellikle otomati istemi temeline emperyalizmle uşaklaşmaları -ki Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan bu durum Kuzey-Batı Kürdistan'da da özellikle geleceğe bir yatırım olarak geliştirilmektedir- gözönüne getirildiğinde Ortadoğu'da devrimci geliştirme görevinin PKK'ye düştüğü açıkça görülmektedir. Bu nedenle de PKK, yalnızca Kürdistan halkına karşı değil, tüm Ortadoğu halkları ile dünya sosyalizm güçlerine karşı da ağır bir sorumlulukla yüzüzedir.

PKK Hareketinin bugüne kadarki mücadelesi ve günümüzdeki gelişiminden aldığımız inançla son rahatlıkla belirtiriz ki, PKK Hareketi önderliğindeki Kürdistan halkının mücadelesi mutlaka zafere ulaşarak Ortadoğu'da emperyalizm zincirini parçalayacak ve onu bir daha dirilmeye üzere ölüme mahkum edecektir. Bu temelde gelişen Ortadoğu halk hareketleri bölgemizi sosyalizmin yıkılmaz bir kalesi haline getirecektir.

Dönemi en güçlü tarzda karşılamada ve gereklerini yerine getirmede militanları ve halkımızı yol gösteren bu yazı, tüm direniş şehitlerimizin anısına ithaf olunur.

PARTİ GERÇEKLİĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM!

- 2 -

3 - Yeniden Örgütlenmemizi Tüm Zorlukları Aşmak İçin Yetkinleştirilmeli

PKK, Kürdistan somutuna özgü öncünün ölçülerine göre bilinçli, örgütlü, eylemli yapıya kavuşma ve buna kavuştuğu anda tarihimize bu evresini şanlı kılmamın adidir. PKK, bunu başardığı anda, tarihi açıdan her türlü devrimci gerçekliğin başlanması için de gereken temel aracı yaratmış olacaktır. İşte, PKK, çağımızın tüm iç ve dış süreçlerinin tarihimize hakkındaki yanlış değerlendirmelerini çürütürken, devrimci ideolojinin cevabını dayatıp, ama bununla da yetinmeyerek öncünün büyük değeriştirici gücünü ortaya koyarak izole edilmişlik ve yabancılaşmaya katşuyor. Özgünlüğe doğru adım atıyor ve tabii ki, kendi tarihini özgürce çizmede ilk adımları attığı anda, karanlık tarihlere de hesaplaşmasını yapma şansına ulaşıyor. PKK, yalnız düşüncede değil, eylemde de buna yeterli olduğu anda tarihsel rolünü oynayabilecek, ve öncü sıfatını hak etmiş olacaktır.

Öyleyse; objektif temelle bağlantılı olarak yeterli devrimci gerçekliği sağlayacak örgüt, hangi yollarla örülecektir? Bunun için gerekli azim ve çabaya nasıl ulaşılacak, hangi zorluklar bize bunu dayatacağı?

Hemen belirtilmesi gerekirse; öncünün şekillenmesi, bir anlamda halkın yetmeyen düşüncesi, birleşmeyen iradesinin küçük bir öcün grup tarafından yeterli bir hale getirilmesi, halkın iradesinin öncünün birleştilmesi demektir. Halkın iradesinin korkunç bir biçimde tahrir edildiği, birleştirilmemesi için düşmanın herşeyi uyguladığı, bu konuda ortaya çıkan en basit kazanımları bile yüzüylarında beri acımasızca ezildiği, siyasal düşüncede adına en basit gelişmelerin dahi ezilmesi için her türlü baskı ve ideolojik aygıtların devreye sokulduğu, halkın koyu bir yabancılaşma ve uydu bir politika içinde tutulması için mümkün olan herşeyin yapıldığı Kürdistan somutu dikkate alındığında; PKK'nın oynaması gereken rol çok daha açık olarak anlaşılmaktadır. İşte PKK'nın, halkı bağımsız, özgür düşünce ve siyasete sahip olma konumundan çıkartıp, onun öz çıkarlarını yanıtıtan bağımsız düşünce ve buna yol gösteren siyasetini yaratma, bunları maddi bir güce dönüştürme örgütlenmesini sağlama, bu temelde halkın dinmeyen acıları ve kabanar öfkesini halk direnişine dönüştürme şartı buradan doğmaktadır.

Halkın içinde bulunduğu dağınıklık ve eylemsizliğin nedenleri bilinmemektedir. Sürekli direnmek isteyen bir halk gerçekliği olmamasına rağmen, bu nedenleri kendi başına direnme olanaklarından sürekli yoksun bırakmıştır. Yani, aynı zamanda günlük işkence ve baskıyla direnmeden uzaklaştırılmaya çalışılan bir gerçekliği yaşamaktadır. En küçük bir ayaklanma bile korkunç katliamlarla bastırılmış olan bu halk, buna rağmen dinmeyen bir öfke ile fırsat bulduğunda kendini ileriye atacak bir konumdadır. Elbette ki, halk, içinde bulunduğu örgütsüzlük, çağdan uzaklaşmışlık durumundan ötürü suçlanamaz. Ama, bundan çıkarılacak sonuçlar vardır.

Öncünün, rolünü tamı tamına oynaması, önümüzdeki dönemi devrimci gelişmeye dolu kılmak için, maddi zeminin tüm niteliklerini ortaya koymak, tarih ve çağla yapılacak hesaplaşmaya bu zeminin zayıflıklarını bilerek girmek gerekmektedir. Kendinden canlanmayan, kendi yarısını iyi teşhis edemediği gibi, doktora gitme gereğini de duymayan bir ülkede, yola çıkan devrimcilerin, adeta kayanay bir yara biçiminde olan objektif durumu devrimde değıştirmede herhangi bir ülkedekinden çok farklı özelliklere sahip olmak, bu yapıya daha güçlü bir irade, bilinç ve daha ileride olan örgütlülükle büyük bir kuvveti ortaya çıkararak cevap verme zorunlulukları vardır. Burada, maddi yaşamın koşullarının bilinç ve örgütlülüğe düzeyine yansıtılması, Parti kurucularının bu konuda gerekli çalışmayı bütün yeterliliğiyle göstermeleri sözkonusudur. Parti, önümüzdeki dönem için üzerine büyük bir azimle yürür ve tüm bir halkı bu eyleme katmaya çalışırken, geleceğin üzerinde yükselceği gelişmiş çok iyi biçimde bilinçle çıkarmak gereklidir. Partinin yakın geçmişinin bilinçle çıkarılması, aynı zamanda uzun halk tarihimizin bilinçle çıkarılması demektir. Çünkü, Parti gelişmiş, aynı zamanda halk tarihimizin Parti gerçekçi içine yansıtılması biçimindedir. Yine, çağımızın Parti bilincine çakılması, çağımızın hakkındaki değerlendirmesinin bu geçmiş içine birikim halinde doldurulması demektir. O halde yakın Parti gelişmişliği ele alınırken, bunu, tarihlere ve çağla hesaplaşırken yürüttüğümüz mücadelede doğulan kanlar ve çekilen acıların, en cesur adımlar ve bilinçli çabaların birikimi, halkın muhtaç olduğu irade ve düşünce gücünün biriktirildiği bir depo olarak görmek gerektir.

Eğer bugün, tarihimizin en güçlü ataklarından birisine kalkacaksa; açık ki bu, cılız işke-

«Bu içten sözlerden ötürü hiçbir militan alınmasın, çünkü yetersiz eğitim sözkonusu olduğu kadaryla, ben bu sözleri herkesten önce kendime yakıştırmaktayım. Bir zamanlar çok geniş ve çok kapsamlı görevleri kendi üzerine alan bir inceleme çevresinde çalışmaktaydım; ve o çevrenin üyeleri olan hepimiz, çok tanınmış bir sözü değıştirerek, 'bana bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt-üst ederim!' diyebileceğimiz bir tarihsel anda, amatörler gibi hareket ettiğimiz bilincinde olduğumuz için, çok acı çekiyorduk. O zaman duyduğum utancı anımsadıkça, vazılarla 'devrimci adını lekeleyen', ve görevimizin devrimcileri amatörler düzeyine düşürmek olmadığını, tersine amatörleri devrimciler düzeyine yükseltmek olduğunu bir türlü anlamayan o sözde sosyal-demokratlara (komünistlere - yn.) karşı öfkem artıyor.» Lenin.

let kollarıyla olmayacaktır. Bunun için tavında dövülmüş, çelişmiş ve sıkılmış yumruklar gerekmektedir. Öyleyse, bunun dayanaklarına gereken ağırlığı vermek gerekir. Bu anlamda, Parti gelişmişlik geleceğimizin belirlenmesini temel koşuldur. Aynı zamanda Parti gelişmişlik, çağımızın ve tarihimizin doğru yorumlanmasının bilince çıkarılması, eyleme kavuşturulması demektir. Demek ki, tarih ve çağ konusundaki ve güncel ülke ve halk gerçekliği konusunda bilincimizin geliştirilmesinden kastedilen, Parti gelişmişlik kavranmasıdır. Bu, bir tohum olarak toprağa düşmesinden günümüze kadarki gelişmesinin tüm özellikleri, dayanakları ve ileriye yönelik perspektifleriyle kavranmasıdır. Parti gelişmişliği bu temelde kavrayamama, gelecekteki başarısızlığın da en önemli bir nedeni olacaktır. Geleceği güçlü devrimci gelişmelerle dopdolu kılmak için, Parti biçiminde billurlaşan gelişimin düşüncede, siyasette, örgütlenmede gelişmesi, en sıradan bir sempatiyanın gelişmesinden en zorlu bir eylemin gelişmesine kadar, yürek ve beyin gücüyle sağlanan herşey, yer ve zaman itibarıyla didik didik edilecek, nerede, nasıl, ne zaman, kimler tarafından, hangi zorluklar pahasına sağlandığı en saf, en berrak biçimde Parti sorumluluğu ve kadroların bilincine çıkarılacaktır, onların kişiliklerinin ayrılmaz bir özelliği haline getirilmeksizin, geleceğin başarılı kılınması mümkün değildir. Açık ki, Parti gerçekliği tam bilince çıkarılmaz, slogan düzeyinde ezberlenilirse, Parti içinde ve dışından direkt düşmandan kaynaklanan ve her türlü sınıf dışı etkilerin, başka sınıfların düşüncesi ve politikalarının ortam bulması ve hatta bu ortamdan yararlanarak güç durumuna gelmesi olasıdır. Halen Parti ile savaşmaktan vazgeçmeyen provakasyon cetesinin, bozguncululuğun, yıkıcılığın, sağ belitilerin, yetmez devrimcilğin, birçok amatör özelliklerini yolaçtığı sorunlar göz önüne getirilirse, Parti gelişmişliğini nasıl yaratıldığını kavranmasında ciddi bilinç yetersizliğinin olduğunu söylemek gerektir.

PKK Hareketi, en korkunç zorlukları altında, en büyük bilincsizlik duvarıyla karşılaşıp ortaya çıkmıştır. En barbar düşmanın her an üzerinde sallanan kılıcı altında ortaya çıkan PKK, birçok ülkedeki parti ve ulusal kurtuluş hareketiyle kıyaslanmayacak kadar, önüne çıkan engeller, karanlık kuvvetlerle boğuşa boğuşa yaratılan, bunları yenmek için insan iradesinin, cesaret ve fedakarlığın en son sınırına kadar ortaya konulduğu özgün bir parti hareketidir. Parti muavazınlının tüm iftira, ihanet ve teslimiyetleri, düşmanın katliamlarına gerekçe kılmak için yürüttüğü tüm iddiaları anlatabilir. Ama, Partiyi sahip çıkması gereken, Partinin ruhu, gövdesi, başı, kolları ve bacakları olması gereken güçlerin, Parti gerçekliğini kavramadaki en küçük bir yetersizlikleri bile kabul edilemez. Böyle bir yetersizlik, içte ve dışta Parti aleyhtan akım ve davranışlarına hizmet ettiği bilinmek zorundadır. Elbette ki, Parti gerçekliğimizin muhasebesinin çok yetersiz, eksiklik, sistemsiz ve duyarsız bir biçimde yapılması hiçbir gerekçeyle kabul görmez. PKK'nın yaratılış olayı, sıradan herhangi bir örgütün yaratılış olayı değildir. Özellikle şehitlik mertebesine yükselişine yolaçları ve hele belki de tarihte eşine rastlanmayacak bir biçimde hayatlarını ortaya koyan zindanlardaki şehitlerin çabalarına kulak kabartmak gerektir. Her birisinin yaşadığı o korkunç koşullar altında, neyi, nasıl, hangi yaşta yürek ve beyinle savunduğu mutlaka her partili unsurun bilincine ve yüreğine çakılmalı-

dır. Bunları duymadan, yaşamadan, düşünmeden partili olunamaz.

Görecemiz ki; eğer güçlü çarpmayan yürek, müthiş çalışmayan beyin, sağlam basmayan bacak, sert olmayan yumruk varsa, nedeni en soylu değerlere karşı bağlılığın lafta olması, bu konudaki bilinç noksanlığıdır. Bir yerde bir uyumsuzluk ve en küçük bir rahatsızlık bile varsa, bu değerlere karşı duyarsızlıktan bahsetmek gerekir. Elbette ki, böylesine zaferin temel koşulu olan değerlere sahip olunabilir, Partinin güçlü bir gelişmeyi yaşamaması düşünülemez. Ters, büyük bir çelişki olur. Çünkü öyle bir durum, başka sınıfların otoritesi, örgütlülüğü ve eylemini Parti içinde sürdürmek demektir. Her şehidin yaşamını, Parti içinde atıkları her direniş adını, bugün hayatta olanların ülke içi ve dışında yaşadıkları tüm yaşamın anlamını sistemleştirerek, bunu o kılcal damarların ana kolda birleşmesi gibi yüreklerinde birleştirecek duymayanlar, büyük Parti eylemini gerçekleştiremez ve özellikle de önümüzdeki dönemi büyük bir devrimci döneme çeviremezler. Yine bu durumda olanların, halka karşı vefa borcunu ödeyemeycekleri, çağla hesaplaşamayacakları ve lanetli geçmişle boğuşamayacakları da bir o kadar açıktır.

O halde, Parti gelişmişimizin özümsemesi olayı, rastgele basit bir olay olarak ele alınmaz. Parti gelişmişimiz, ideolojik-politik düzeyde bütün bir tarih ve çağla muhasebeyi içerdigi, ekonomiden düşünceye kadar fena çarplmış zavf Kürdistan insanıyla hesaplaşmanın bir ürünü olarak ortaya çıktığı ve bu nedenle de oluşumunun büyük bir kuvvet ve kudret kaynağı olarak algılanması gerektiği, ilerideki aktivitenin dayanacağı en güçlü potansiyel yedğin bu olduğu iyi anlaşılmalıdır. Sınıflara bununla gidilecek, dış müteffiklerle bağ bunlarla kurulacak, kocaman bir halk tarihinin en güçlü eylemine bununla kaldırılacaktır. Bu noktada aslına sadık kalmayın, bir ailenin bireylerinin yürek atışları da dahil birbirlerinin tüm yaşam usullerini ezberlebilmesi gibi, bir parti üyesinin de kendi partisinin tüm özelliklerini yaşamının ayrılmaz bir parçası olarak özümsemesinin önemi kendiliğinden anlaşılmalıdır. Eğer Parti mensupları bilinci bu biçimde algılamırlarsa, o zaman, büyük otorite güç olarak Parti; büyük uyum gücü olarak Parti; dolayısıyla, devrimci değışikliğin büyük bir aracı olarak parti çok güçlüdür ve örgüt içi ilişkileri sarsılmazdır. Önüne çıkacak her engeli aşmada güç oluşturalar, bilince aydınlatır, iradesiyle parçalar. Ve böyle yapıldığında, zorba gücün diktiği siddet ne olursa olsun, aygıtlarıyla yarattığı ideoloji ne kadar yansıtılsa yansıtılsın, kendi şiddetini dayatıp kendi propagandasıyla herşeyi aydınlatacağı gibi, başarılı olmaması için bir neden de yoktur. Çünkü, tarihsel deneyimlerin doğruladığı şeyin, Kürdistan somutunda doğrulanması için hiçbir gerekçe ileri sürülemez.

Parti gerçekliğimizin tanımını, yaratılış sürecini dönemlere ayırarak, özellikle de Parti önderliği ve militanlığının oynadıkları rolü daha yakından görerek, kavrayış güçlendirmek mümkündür. Herşeyden önce ilk bilinç tohumlarının serpilirdiği alaca karanlık bir ortamda, bu bilinçlenmenin nasıl gerçekleştiğini bilmek gerektir.

1975'lerde ülke, halk, birey kendini öz kimliğiyle tanımlamaktan, isim bile vermekten korkmaktaydı. Bunun için gerekli cesareti ve fedakarlığı kendisinde görememekteydi. Soruna çok sağdan bazı yaklaşımlar ve bu

temelde bazı tanımlamalar vardı. Ama bunlar, devrimci değışikliği yaratmak bir yana, engel olarak dikilmektedirler. Somut gerçeklik mutlaka özgün olmayı ve bunu devrimci bir biçimde ele almayı zorunlu kılmaktaydı. Ama, kendine yabancılaştırılmış olan soylu zeminde ulusal sınıflar öncüyü omuz versay bir yana, bunu kavrama durumunda bile değildi. Elbette ki, inkar edilen bir halkın kaderini bilince çıkarmak, tanımlamak, örgütleştirmek için yola çıktığında öz gücünden başka bir gücün yanında bulunamayacağı bu koşullarda böylesine devrimci değışikliklere yol açacak düşünce, ancak büyük bir cesaret ve fedakarlıkla yükümlenebilir. Çünkü, bu konuda sıradan adımlar daha ilk anda bireyin çakılmasına yol açar. Tabii eğer, bu ilk soylu adımlar atılsın, her türlü idgış edilmiş düşünceleri sosyalizm ve ulusal kurtuluş maskesiyle temsil etmiyorlarsa veya Kürdistan'ın somutunda gerçekleşen kaçmak için ne lazımsa onu yapma biçiminde bir saplantıya sahip değillerse bu böyledir. Fakat eğer, tarihimizde sıkça yapıldığı gibi, düşmanın işbirlikçiliğinin dolaylı olarak bel verdiği ihanet ve teslimiyet koku düşünceler bir takım cıllar çekilerle temsil ediliyorsa, bu, sadece yabancılaşmanın ve soysuzlaşmanın daha da derinleştiğini ifade eder. O halde, hiçbir sorumluluktan kaçınmamak, gerekeni süreç içerisinde daha da derinleştirerek yapmak, öne çıkacak tüm engelleri aşmak için her türlü özveri ve cesarete hazır olmak gerektirdi. İlk devrimci düşünceler ancak bu temelde ülke somutuna taşınabilir.

Özgür ve bağımsız düşünce bugün çok güçlüdür. Yayın organları ve çeşitli tartışmalarla yüzlerce kadronun ve halkın bilincinde epey gelişmiştir. Bu gelişmişlik ortamında, ilk düşünce tohumlarının nasıl ortaya çıktığı pek idrak edilememektedir. Ama biliniyor ki, bugün mevcut özgür ve bağımsız düşüncenin bu kadar güçlü olması hiç de kolay gerçekleşmemiştir. Başlangıçta, «Kürdistan sömürgeci» terimi bile büyük bir sır olarak saklı tutulur, çok sınırlı sayıda insana ve hem de en gizli biçimde aktarıldı. Bir belgenin, bir tanımlamanın, bu konuda doğru düşünceleri cesaretle ileri sürece yayın organlarının olmadığı bir ortamda, sadece düşmandan gelecek tehlikelere karşı değil, aynı zamanda deneyim, bilgi ve siyasal yetersizlikten gelebilecek tüm olumsuzluklara karşı kendimize yüklenerek sömürgeci sorununun tarihini ve çağın tüm gerçeklerini yakından tanıyarak, Kürdistan somutunda sömürgeciliğin nasıl geliştiğini incelemeye yönelmek durumundaydık. Sömürgeciliğin en basit bir kelimeye bile en ağır cezalar verdiği bir ortamda buna cesaret etmek, ve bunu büyük yoksulluklar içinde sürdürmek zorundaydık. Egemen sınıfların ve hakim ulusun aydınlarının büyük bir bölümünün inkarcı durumları ortadayken, böylesine bir devrimci düşünceye ulaşabilmek, ancak ülkesine çok güçlü bağlarla bağlı büyük oranda emekçi sınıflardan gelme ve dolayısıyla büyük yoksulluk içindeki kişiler tarafından geliştirilebilirdi. Koşullar göz önüne getirildiğinde bu zorunluluk daha da iyi görülmektedir. Aynı zamanda, devrimci düşüncenin devrimci bir pratiğe dayanarak daha hızlı geliştiği göz önüne getirilirse; bir yığın yanlış pratiğin kol gezdiği, hakim ulusun çıkarlarını dile getiren her türlü incelmis şoven ve soysal-şoven görüşlerin sosyalizm adı altında her saat sırına edildiği bir ortamda ülke ve halk somutunu tamı tamına yakalayabilecek bağımsız bir düşünceye ulaşmanın güçlüğü ortadadır. Ciddi devrimci pratiğin olmayışı düşünceleri zorlaştıran bir etken olurken, bir de bir yığın yanlış pratiğin bu zorluğu daha da artırması durumu vardır. Dış zorluklar da buna eklenince, düşüncede bir tohum halinde doğmanın zorlukları daha yakından idrak etmek mümkündür. Ve bu, mutlaka idrak edilmelidir.

Düşüncede doğuş, eylemde doğuştan daha az zor değildir. Bir ordunun yaratılışı kadar zor bir olaydır. Ve hele, kendisini her türlü bağımlı düşünceye tabi kılp, yığın yaşamın tek bir biçimi olarak kabul ediyş yüzüylarında beri çok güçlü temellerinin olduğu bir somut için, bu zorluk daha da artar. Tabii ki, buna bağlı olarak karşı koyma gücü ve gösterilmesi gereken fedakarlığın derecesi de artar. O dönem, doğru düşünceye nasıl ulaşılacağı, ışık gösterecek yolun nasıl açılacağı, bunun okul sıralarında mümkün olup olmayacağı sıkça sorulurdu. TC kurumları bu konuda çok inkarcıdır, satır aralarında bile gerçekten bir ize rastlamak çok zordur. Sömürgeci baskılar ve maddi yoksulluklar da buna eklenince düşüncede bağımsız ve özgür doğuşun büyük önemi ortaya çıkmaktadır. Bağımsız ve özgür düşüncenin yaratılış olayının hangi zorluklar ve mücadelelerle gerçekleştiği tam kavranamadığında, geçmiş emeğin büyük önemi algılanamamakta ve dolayısıyla bu tür durumlarda bağımsız düşüncede doğuşun yakınlık ortaya çıkmaktadır. Açık ki, bağımsız düşüncenin hangi zorluklarla boğuşarak elde edildiğini iyi bilmeyenler, bu uğurda harcanması gereken büyük çabayı gösteremeycekleri gibi, kıymetini de bilemez-

ler. O dönemde, iki cümlenin doğru telafuz edilmesi bile büyük bir sorun iken, bugün ciltler dolusu kitap ve yüzlerce propaganda çevresinin varlığı birçok kişiyi yanıltabilir. Öyleyse, geleceğin güçlü çizilmesinin temelini oluşturan bu ilk doğuş olayı, bütün zorlukları ve tükenmez çabalarını bilince iyi çıkarılmak, özümsemek zorundadır.

Teoride doğuş olayı, bir ideolojik gruplaşmalar döneminin başlamasıydı. Bu dönemin hangi koşullar ve olanaklar içinde geliştiğini bir kez daha hatırlamak yarar var. Kendi öz çıkarlarından önemli oranda uzaklaşmış bulunan topluma bu düşünceleri kabul ettirme sorununun varlığı; böyle bir sorun bile, dönemin zorluklarını anlamak açısından yeterlidir. Dilinden başka hiçbir mücadele aracı olmadığını, bunu bile kullanmak çok sınırlı olabilirdi. Mücadele grupları bu koşullarda ve en yetersiz araçlarla yaratıldı. Her taraftan her an patlamaya hazır mayınlarla dolu bir tarladan geçiyoruz. Üstelik bu tarlada hiçbir gezi tecrübe olmadığı gibi, iyi kuşanmış da değilsin. En ilkel donanımla ülkeye taşıyorsun. Halkın sana (bağımsız ve özgür düşünceye) karşı duyarsız, bilimsiz ve atıl birakılmış; sen ise, genç yurtseverliğininden başka bir silaha sahip değilsin. İşte, ilk gruplar bu koşullarda böyle yaratıldı. Dünya ülkelerinin bir çoğunda pek önemli olmuştun ve çok rahatlıkla sağlanan bu tip gelişmeler, Kürdistan'da neden yüzlerce kat zor olduğu şimdi daha iyi anlaşılacaktır. Kürdistan için yaşamın bir zor'dan ibaret olduğu sıkça söylenir. Bu, devrimci sürecin gelişiminde de geçerlidir. Devrimci süreç çok daha fazla zor, acı ve işkenceli bir biçimde gelişir. Maddi yaşamın subjektif yaşama yansıması olan bu durumu küçümsemek, ilk çevrelerin oluşumunda atılan adımları unutmamak gerekiyor.

İlk çevreler kolay oluşturulmadı. O muazzam tehlikeler ortamında ve en donanımsız bir biçimde büyük zorluklar pahasına yaratıldı. Bir toplantı odasının bulunması bile büyük bir olaydı. Bu konudaki anılar henüz çok taze. Kırk kişinin küçük bir toplantı odasında, dışarıya tek bir adım atmadan sabahlara kadar tartışma yaptığı, hatta bazen bu sayının yüze çıktığı hazırlanmış sıcak anılar arasındadır. Burada hemen bir anıyı hatırlayacak olursak; 1977'nin Mayıs ayının ilk haftalarında Antep'te HAKİ KARER'in sorumlu olduğu bir dönemde 80 kişiye yakın bir grubun küçük bir odada, adeta soluklarını tutarak yaptıkları bir tartışma toplantısı vardır. Bu toplantı gerçekleştirildiği koşullar açısından olduğu gibi, sonuçları itibarıyla da büyük önem sahiptir. 80 kişinin bir arada sorunları tartıştığı bu toplantının yaratacağı gelişmeleri, düşman da görmekte gecikmedi. Toplantının üzerinden henüz bir hafta kadar bile bir zaman geçmeden, HAKİ KARER'in katledilmesi olayı yaşandı. Ardından, her tarafta peşpeşe kompolar geliştirildi. 1977 Mayıs'ında Hareket kesin olarak bitirilemez istendi. Oysa henüz, iki elin parmakları kadar bile bir sayıya sahip değildik. Ama, 1977 yılı içinde Kürdistan'da bir dizi şehirde gerçekleştirildiğimiz toplantılar, bu sayının giderek artacağını, düşüncelerin büyük bir çoğunluğu kabul göreceğini ortaya koymuş ve Antep toplantısı bu gerçeğin kanıtlandığı doruk noktayı oluşturmuştu. Sömürgeciler, daha bu eteklemeye kavuşmadan gelişmeyi önlemek kararlılığıyla ve tarihte örneği görülmeyen bir biçimde düşünceye saldırdılar. Yağın bir şekilde geliştirdikleri kompo ve suikastlarla en kötü bir tarzda imha etmek istediler. Elbette bu terörü yırtmak büyük bir cesaret ve inanç ürünü olabilir. Nitekim bazıları bu dehşet ortamından ürkek karşı her türlü devrimci düşünceden ve eylemden vazgeçmekte buldular. Düşmanın dayattığı şey çok açıktı: "Ya devrimci düşünce ve eylemden vazgeçeceksin, ya da açık bir terörle imha edileceksin." Henüz bir örgütün bahsedilemediği, bannakların olmadığı bu koşullarda, hiçbir taviz verememiş devrimci düşünce ve eylemden ısrar olayı yaşanmıştı. Ve bu çok iyi anlaşılacak zorunda. Grup pratiği bu koşullarda geliştirilmiş, ideolojiden programa yükselmiş ve bu temelde örgütlenmeye geliştirilmişti. İşte, bu muazzam yetersizlikler ortamında ve bu acımasız imha tehlikesi altında yürünmesi bilinenek düşüncede ve eylemden yükselmiştir.

1978 yılına merdiven dayandığında, imha tehlikesine karşı Parti Programıyla cevap verildi. Bu program etrafında daha ileri bir örgütlenmenin temelleri atılarak, Parti gibi büyük bir olayın tartışması yaşandı; Partinin kuruluş kararı alındı. 1977 katliamının birinci yılında Halil Çavgun katledilmişti. Bu katliama da en devrimci tarzda cevap vermek zorunluluğu vardı. Cevabı Parti silahlı dayatmak oldu. Ama bunun gerektirdiği tüm sorumluluğu yaşamak düşüncesi ve eylem büyüklüğüne ulaşmak, her türlü fedakarlığa hazır olmak gibi ağır bir görev de böylece yükümlenilmiş oldu. Kendinden ürktükümü, kendisini bir türlü yaşamak istemeyen bir halk içinde dolamak, en az donanım ve ilkel yöntemlerle çalışmaya mecbur olmak, henüz gelişmiş kadrolarla bu işi yürütmek, ama buna rağmen yine de devrimci eylemden ve örgütlenmeden geri durmamak gerekiyordu. Bu yapıldı. Çünkü, eğer tarihe bir şimşek gibi çakılmak isteniyorsa, artık bu noktada devrimci eylem ve örgütlenmeden en pahasına olursa olsun vazgeçmemek gerektiği çok açıktı. TC gibi bir düşmanın eli yildan beri "yok ettim, bitirdim" dediği bir somutu tekrar can-

landırmak, bunun öncülüğünü bir avuç insana büyük bir görev olarak dayatmak ve Parti ilanı bu bunun bayrağını çakmak gerekiyordu. Ama bu nasıl başarılacak, düşmanın sıkı yönetimle açık imha saldırıları, mutlaka yaşamaya gereken büyük devrimci önüne dikilen büyük tehlikeler nasıl aşılacaktı. Bu soylu devrimci ilk cesareti adamların atarların yükselttiği bayrağın yere düşmemesi için, halkın ulusal-siyasal uyanışı ve bu temeldeki canlanışı sağlanmalıydı. Adeta bu, çorak topraklarda kök salma kavgası, toprağı canlandırıştı.

1979'lara gelindiğinde, Parti ilan edilmiş; Kuruluş Bildirgesi ve Manifesto'yla daha da derinleştirilmiş bir düşüncenin temelinde gelişen kitle uyanışına ve gençliğin güçlü katılmasına tanık olunmaktaydı. Ama, TC de, tarihinin yaradır bir biçimde kendisini yeniden donatmakta gecikmedi. En basit bir düşünce siyasal gelişmeyi bile ordusuyla ezme planını gündeme sokarak, Maraş katliamı ardından peşpeşe ilan ettiği sıkıyönetimlerle yağın tutuklama ve operasyonlara başladı. Partinin inşası doğrultusunda başlangıç adımları atıldığı bu dönemde, henüz oturmuş olan örgüt yapısını korumak ve geliştirme sorunu kendisini en yakıcı biçimde dayattı. Buna kadroların usta bir devrimci çalışmaya hayata geçirmekte yetersizlikleri de eklenince, zorluklar daha da artıyordu. Soru kesindi: Hareket yaşıtlacaklar, Parti bayrağı yükseltilmek tutulacak mı; yoksa yaşıtlamayacak ve dolayısıyla bayrak yere mi düşürülecek? Elbette ki, cevabı da soru kadar açık ve kesin olmak zorundaydı. Bayrağın her ne pahasına olursa olsun yükseltilme kararı kesindi. Ama, bu nasıl sağlanacak, imkanlar nasıl geliştirilecek, engeller nasıl aşılacaktı? Düşman kuşatmayı sürekli geliştiriyor, ilmek sürekli daralıyordu. Boğulmanın istenilen olduğu bu koşullarda, çıkışın mutlaka sağlanması, bunun yolunun bulunması gerekiyordu. Ayaklanmaları çembere alınarak boyuna geçirilen imlekle bir kısmının imha edilip, bir kısmının teslim alınması Kürdistan'ın yüz yıllardır kaderi olmuştur. Bu, bu kez PKK somutunda tekrarlanması isteniyordu. Ezilen sınıfların en özgür hareketi, düşmanın en güçlü olduğu koşul altında boğulmaya çalışılıyordu. Ama halkımızın filizlenen bu tek umudu soldurulamamalıydı. Bunun için gereken büyük fedakarlık, cesaret, azim ve çaba mutlaka gösterilmeliydi. Bu konuda en büyük sorumluluk, örgüt kurucularına düşmekteydi. Dünya duyarsız, halk çok çekingen, işbirlikçi ideoloji ve politikalar aları çoktan terkettiği durumdaydı, ama direnme çizgisi bir korkunç koşullarda bile mutlaka kendisini ayakta tutmayı bilmeliydi. Bir et parçası, bir yürek çırpıntısı biçiminde de kalsa direnmekten başka bir yol yoktu. Doğru düşünceden hiçbir biçimde vazgeçmemek zorunda olduğumuz bir dönem söz konusuydu. Eğer bu dönem, başka türlü kapatılırsa, tarihte ki kararlı durumlara düşmek istenilen değildi. Tarihin tersinden gidilmesini durdurabilecek ancak direnmeye mümkündür. O halde direnmek; direnmek için ise, öz gücü sonuna kadar konuşturmak, bir insanın yeteneklerinden ne doğuyorsa, onu doğurtmak gerekiyordu.

Örgütü, davayı ve umudu yaşatmak için, çoğu kişinin aklına bile getiremediği o adım atılarak, hiçbir ilişkinin olmadığı ve üstelik sosyal-şovenizmin ve küçük-burjuva reformizminin içinde ve dışta alabildiğine karalama kampanyası yürüttükleri bir dönemde yurtdışına çıkış yapıldı. 1979'da atılan bu adıma, dışarda yaşam yolları açarak, acımasız zifiri kararlık ırtılamaya çalışıldı. Bu kararlığın kolay ırtılamadığını hemen belirtmek ve kesinlikle bu gerçeği unutmamak gerekiyordu. Dış alan, devlet çıkarlarını, ulusal çıkarlarını, sınıfsal çıkarlarını en çok örgütlediği, büyük bir kuralları bütünlüğüne kavuştuğu, karşılıksız hiçbir şeyin vermediği ve ancak çıkarların gerekli kıldığı ölçüde yaklaşıldığı bir zemindir. Ve bu zemine tanımayan bir ülkeyi temsil girilmektir. Adı duyulmuş olsa bile hep kullanılan, alınıp satılan bir Kürdistan'ı, bu kez satmak için değil, onun bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunmak için yola çıkılma durumu vardır. Bu konuya düşürülmüş halkın dostlarının hemen hemen olmadığı gerçeği ile yüz yüze gelmek, onlara böyle bir Kürdistan'ı anlatmak, yarıdamları istemek açık ki çok daha büyük zorlukları içerir.

Diş alanda Kürdistan'a bakiş açısı, saygınlıktan çok uzaktı. Kürdistan ancak ucuz işgücünün, hamalların, lümpenlerin, ucuz askerinin kaynağı olarak görülüş, kullanılabileceğini kadar kullanılabilecek insanlar için anlayışla yaklaşılmıştı. İşbirlikçiler Kürdistan'ı basit bir yaşam karşılığında su veya bu devlete satmışlar ve oynadıkları bu olumsuz rolle, Kürdistan'ı uğruna savasları bir ülke değil, hemen herkesin üzerinde at oynattığı bir alan haline getirmişlerdir. Böylesine bir düş algılayışı değişti, bu çerçeveyi kırmak kolay değildi. Bunu kırmak bir yana, bu platformda yaşamak bile büyük bir direnme gücü gerektirir. Ülkeye ilk girişte karşılaşılan zahmetler, dışarda binkat daha artmıştı. Bu, görmek, duymak, kabul etmek istemeyen topluluğun içinde direkt haklılığı savunmak, gerçekten vazgeçmemek; her şeyin maddi çıkarı burundığı ve bunun en ince hesabının yapıldığı bir ortamda küçük de olsa bir yer yaratmak; TC'nin hazırladığı en büyük katliamlardan birisini boşa çıkararak, yerle bir etmek istediği bağımsızlık

ve özgürlük umudunu canlı tutmak, dava bayrağını yükseltilmek dalgalandırmak büyük cesaret ve bilinç isteyen bir iştir. Bu temelde bir alan yaratılmadan yaşamak mümkün değildir.

Evet, bugün içinde ve dışta büyük olanaklar yaratılmıştır. Ama, unutulmamalı ki, ilk dışarıya çıkıldığında günlerce küçük bir oda kalındığı olmuş, kısa bir yürüyüşle temiz hava almak bile büyük bir kazanım olarak değerlendirilmiştir. Büyük engeller ve zorluklarla dolu bir yolu açmak çok zordur, ama açılmış olan yoldan yürümek basittir. O halde, bugün bu yolda kolayca yürüyene, bu yolun nasıl açıldığını tüm derinliğiyle bilince çıkarmak zorundadır. Bu yol, bağımsızlıktan ve özgürlükten taviz vermeden açılan bir yoldur. İşbirlikçiliğin, taviz alıp-satmaların yolu değil; Kürdistan için halkın öz çıkarları bayrak yapılarak açılan bir yoldur. Bunun değerini iyi bilmek gerekir. Dışarda hiçbir şey kenedilğinden kazanılmamıştır. En ufak bir olanak yaratmak, sınırdan bir kişiyi geçirmek, her an tutuklanmasının istenilen olmadığı bir zeminden insanları taşımak, onları korumak, yaşatmak, eğitmek büyük bir emek, tükenmez bir çaba ve direnilebilir mümkün olmuştur. Tedbirlerin alınmaması durumunda düşmanın mutlaka imha edeceği değerler, büyük bir özveri ve cesaretle korunmuş, en ucra köşedeki değerlere kadar uzanılmaya çalışılmıştır. Bu noktada denilebilir ki, nefes alıyormuş, yuyuyorum, yaşıyorum diyen her partili, kendisini yaşıatmanın tümüyle Parti kuvveti olduğunun bilmek, bu anlamda canının kendisine ait olmadığını bilince çakmak zorundadır. Bu yıllarda çekilen tüm acılar, katlanılan zorluklar, Partimizin en değerli varlıklarının zindanlarda ve dağlarda canları pahasına direniş yükseltmeleri, özellikle yüz yıllardan beri bir gelenek haline getirilmiş, baskı karşındaki teslimiyetin parçalanması ve bu temelde tarihsel gelişimin yönünü değiştirmeye olayı tüm inceliğiyle Parti gerçekliğimiz olarak özümsemek durumundadır. Yine, birçok gün solugu Avrupa'da alarak, buralarda işbirlikçiliğe yöneldiği, herkesin kendini özgür sandığı bir zeminde her an ülkesinde savasıyor-muş gibi yaşamak ve düşüncük; ülkenin en ulaşılmasz alanlarına tırmanarak bağımsızlık ve özgürlük umutlarının bayrağını bu doruk noktalarında dalgalandırmak, bir daha imha olma tehlikesini boşa çıkarmak için en sağlam zeminlere yerleşmek, bunun gerektirdiği cesareti göstermek, muazzam zorluklara göğüslemek; nerede olursa olsun PKK gerçeğini yaşamak ve bu pratikler tüm özellikleriyle sistemleştirerek Parti gerçeğinin ayrılmaz ögesi olarak görmek, bugünkü Parti gerçekliğimizin doğru kavranmasını köşe taşlarıdır. Bu adımların rolü, gelecek eylemlerin yaratılmasında belirleyicidir.

Provakasyon çizgisinin, her türlü yıkıcılığı, bozgunculuğu bu değerlere karşı saldırı temeline geliştirdiği bilinmektedir. Provakasyon çizgisi, en soylu direniş saldırarak, en çok sahip çıkılması gereken gözden düşürerek, en çok birlik olunması gereken yerde dağınıklık körükleyerek sonuç almak istedi. Ama bunların sömürgeci ve çağdışıyla dayanarak geliştirmek istedikleri ihanet karşı, Parti varlığı daha da güçlü kıldı. Açık ki PKK, bir yarıyla da, provakasyon çizgisinin yıkıcı ve bozguncu özelliklerini Parti içinde ve dışında sergileyerek, sürekli aldatılmış Kürdistan insanını bu alanda da aydınlatıp, Parti gerçekliğini bu yönünü de çok iyi özümseterek, dolayısıyla mücadelede tek tarafı değil, iki taraflı bir yöntem olarak kendisinde gelişmesini sağlayarak ve tüm bunlarla örülmüş bir Parti gerçekliği olarak geliştiriyor. Bu, ardi-arkasına nefes-nefes bir gelişmedir. Bu gelişme kısaca şöyle tanımlanabilir: Dinmek bilmeyen bir yürek; sürekli düşünen bir beyin; engellerin aşılması için sürekli güç toparlama; daha bir engelin aşılması sağlanır sağlanmaz daha büyük bir engel için yeniden hazırlanma ve bunu sürekli kalma; fedakarlıktan örülen, yaşamı sürekli tehlikeler karşısında öğrenen, militanlaşan bir varlık haline gelme; olağanüstü yeteneklerin ayakta tutulacağı olağanüstü koşulların adamı olabilmek; Partiyi bu ögelerle örme; geçmişle hesap kadar geleceğin devrimci yaratılışını da böyle bir mekanizmayla sağlama... Evet, geleceğin yaratılışının da temelini oluşturan, bugüne varan gelişimimiz böyle bir temelde sağlanmıştır.

4 - Görevleri Başarmak İçin Gerekli Militan Ölçülere Ulaşalım!

Önümüzdeki dönem, birçok bakımdan yeni sıfatına layıktır. Her şeyden önce yeni dönem PKK'yi imha etmek isteyen gücün sonuç alamadığı; tam tersine PKK'nin 75'lerdeki gibi henüz tohum halinde serpilip bir güç değil, milyonlara tabana dayanan binlerce militan ve sempatizana sahip, maddi pratik hazırlığı epey gelişmiştir, içte ve dışta dostlarını artırmış, eskisiyle kıyaslanmayacak bir biçimde tecrübe kazanmış, teoride ve siyasal örgüt konularında ileri bir gelişme seviyesine ulaşmış bir güç olarak girdiği dönemdir. Ama aynı zamanda dönem; düşmanın kendisini tümüyle şiddetle ördüğü, tüm toplumu terörden geçiridi, özellikle Partimizin önderliğinde mücadelelenin üzerine tüm gücünü seferber ederek

saldırdığı, çıplak zorunu ve ideolojik aygıtlarını ayaklandırdığı, dolayısıyla devrim ile karşıdevrimin içiçe boğuşacakları bir dönemdir. Dolayısıyla, zorlukları ve olanaklarıyla eskiden birçok bakımdan farklı bir dönemdir. Tabii ki, Partinin dönem gereklerini karşılaması, geçmiş kadar geleceği de devrimci gelişmelerle dolu kılması için, buna uygun biçimlendirmeleri gerekmektedir. Bu ise, geçmişin basamak yapılarak, geleceğin güçlü perspektiflerini edinmekle mümkündür. Her şeyden önce, bu dönemde, düşmanın çok daha iyi tanınması, tüm siyasi taktik davranışlarını çözümlemiş bir biçimde üzerine yürümek için, önce iç yapısını muazzam bir otorite ve uyum altına almak, tarihi yaratacak bir öncü konumuna ulaşmak durumundadır. Bu öncünün militanlarının da, dünyanın belki de en çok düşürülmüş bir halkına her yönüyle sahip çıkılması, onu her düzeyde yönetebilmeleri için gerekli bilinç ve beceriyi sağlamak, mücadelelenin her biçimini tüm zenginliğiyle kavrayarak gerektiğinde doğru biçimleri dayatacak esneklikte olmaları, en zorlu engeller karşısında ayakta kalma cesaretini gösterebilecek duruma gelmeleri gerekmektedir. Onların tarihin bu döneminde artık sadece bir öncünün yaratılması için değil, ulusal direniş tüm halkın ayağa kalkması temelinde ortaya çıkarmak yönünde çaba göstermek, ulusal kurtuluş mücadelesinin bu evresini tarihin en coşkulu, en güçlü evrelerinden birisi haline getirmek, 1975 sonrası uyanan aydın gençliğin ötesinde halkanın milyonları bilincinden bizzat savaşım içinde tutmak, savasla kaldırmak ve bu savası yönetmek, bunun gerekli kıldığı komuta kabiliyetini yükseltebilmek ve görülmüş örgütsüz ortamı örgütlü ortama dönüştürmek, devrimci örgütlenmeyi hayatın her alanına uygulayabilmek, böyle örgütçüler sevyesine yükselip, böyle örgütçüler ortaya çıkarmak ve tüm bunlara yol gösteren Parti çizgimizin derin kavranması, gelişen koşullara uyarlanması için büyük siyasi uyanıklıkla gelişmelerin yakinen yaşanması ve bunların hepsine kılavuzluk eden Marksizm-Leninizm kavranması daha yakından aşına olma görev ve sorumlulukları vardır. Önümüzdeki dönem üzerine ancak böyle girdiğinde başarı olabilecektir.

Eğer öncü sıfatına layık olmak istiyorsa, öncünü bu tarzda yaratmak için gereken, her şey ne pahasına olursa olsun yapılmalıdır. Kaldı ki, bu zor da değildir. Kendisini gerçekten de sıfırdan yaratmasını bilen bir hareket, geleceğin üzerinde yürüten ihtiyaç duyduğu kuvvetleri kendisinden nasıl ürettiğini de çok iyi bilir. Hiç kimse rejimin faşistliğini, düşmanın maddi gücünün büyüklüğünü ve dönemin zorluklarını illeri sürerek ilerleme sağlanamayacağını iddia etmesin. Tam tersine, dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin canı pratiklerinden de bilinir ki, en az olanak ve güçle büyük direnişler yaratılmış, zafer, "büyük" emperyalist ve sömürgeci orduların değil, küçük ve zayıf halkların olmuştur. Halk kurtuluş savaslarında belirleyici olan, silahlıların gücü, düşmanın uyguladığı vahşet ve bunun karşılığında halkın zayıf konumda olması değildir. Davanın haklılığı ve halkın topyekun savasla kaldırışı, en güçlü sanılan emperyalist orduları bile yerle bir etmek için yeterli olmuştur. Türkiye'de de çapla bir zora dönüşen rejim, her zamankinden daha fazla mevzi kaybetmeye, özellikle de ideolojik-politik alanda yenilmeye mahkumdur. Çıplak zorun halkın muazzam kin ve öfkesini her gün biraz daha karşısında bularak, halkı kendisi karşısında bir ordu haline getireceğini ve halkın zorunun bu temelde görülmüş boyutlara ulaşacağını, dolayısıyla yalnız Parti içi güç kaynağımızın değil, halkımızın güç kaynağının da bu dönemde çok ileri boyutlara varacağını ve ulaşılacak olan milyonları örgütlü gücünün önünde hiçbir emperyalist, sömürgeci ve çağdışı gücün duramayacağını belirtiyorduz.

O halde, tarihimizin bu dönemini devrimin emrettiği bir biçimde yaratmak için, Partili militanlar yeterli gelişme seviyesine gelmelidir. Tarih, herhangi bir insanla-militanla değil, ancak dönem gerekli kıldığı özellikleri kendisinde somutlaştıran militanlarla yaratılacaktır. Evet, su veya bu ülke için geçerli olan militan ölçüleriyle değil, özgünlük gerektirdiği ölçülerle uygun olarak tarihin kararlılıklarına daha da gerilere itmek için; Parti önderliği, Parti militanları ve halkımız her zamankinden daha bilinçli ve örgütlü ayağa kalkmak gibi bir görevle görevli bir dönem için eylem yürüyor. Kısaca, halkların bayramı diye tabir edilen devrim dönemine görülmüş bir hızla giriyor.

Böylesine soylu bir eyleme giren bir partide, militanların hiçbir kişisel sorunundan, uyumsuzluktan, ve hele bozgunculuk ve yıkıcılık gibi çabaların geliştirilmesi karşısında duyarsızlık ve lakaytlıktan bahsedilemez. Büyük parti otoritesini geliştirmek, birlik halinde bir halkı yaratmak için korkunç kenetlenmiş bir parti çekirdeği olmak, gören aynı göz, atan tek yürek, düşünen tek beyin gibi hareket etmek, bunu ise son derece açık ve berrak bir biçimde gerçekleştirmek böylesine büyük bir dava için anlaşılır ve zorunlu olan tek yoldur. Yaşadığımız utanc verici somut kendisini her gün dayatıyor, ve geleceğin devrimci bir tarzda yaratılması görevi bir güneş gibi bizi kendisine çektiğinde, ayaklanamayacak bir militan, bir birey, bir halk tasavvur edilemez. Tarihimizin bu dönemini hiçbir dönemle kıyaslan-

mayacak biçimde bağımsız-özgür gelişmeye dopdolu kılmak istiyorsak, bunun gerekli kıldığı saygıyı, sevgiyi, bilinci bağları, en büyük birlikleri kendi aramızda gerçekleştirememiz olası değildir. Hangi kişisel zaafılar bizi böylesine soylu bir amaçtan uzaklaştırabilir?

Oyleyse; halkımızın ayağa kalkıp, kendisi için tarihini yazmaya başlayacağı, Partinin en soylu adamların birisini atacağı bu döneme girerken; zayıflıklarımızdan, güçsüzlüklerimizden, hatalarımızdan arınıp, bunun yerine gerçekten yeni insanımızı ve yaşamımızı şekillendirelim. Partili militan ve sempatizanlardan, bu yüce birliği tüm görkemli gerçekleştirmelerini beklerken, gerçekten fazla bir şey istenmemektedir. Yine, halkımızdan da, böyle bir Partinin önderliğinde kendi ulusal direniş cephesi altında toplanıp, yakbettirgi her şeyi yeniden kazanmak için en büyük eyleme çağrı yapıldığından, istenen şey fazla değildir. Tersine yapılması gereken, altında toplanması ve yürünmesi gereken hedef ve görevler belirtilmektedir.

Cok iyi biliniyor ki düşman, çeşitli sınıf ve tabakalardan ve yine bireylerimden hiçbir ölçü ve kural tanımadan bir kaos içinde yaşamalarını sağlamıştır. Başboş bir yaşıntıyı dayatmıştır. Bunu, düşmanın baskı ve sömür politikasının bir sonucu olarak anlamak mümkündür. Ama, buna karşı dikilmek ve bunun yerine ulusal-toplumsal kurtuluşun demir kanunlarını uygulamakla sorumlu olan ilericiler ve devrimciler, düşmanın yüzyıllardan beri sürüp getirdiği bu zeminlerden kaynaklanan tüm dağıtıcı, çözücü ve birbirine karşı kıskırtıcı etkileri nasıl göğüsleyecekler, büyük bir birlik ve direnme ruhunu nasıl hakim kılacaklardır. Önemüdeki döneme girerken, sorumlu devrimcilerin ve halkımızın tüm ileri ögelerini, ama en başta da Parti saflarındaki mevcut tüm militanların, kendilerine sorup yetkin bir tarzda cevaplandırılmalı gereken sorular bunlardır. Birçok Parti yazımızda defalarca vurguladığı gibi, halkımızın, düşmanın iç ve dış dayanaklarını alabildiğine güçlendirdiği bir dönemde, devrimle kaderini değiştirmek gibi soylu bir çıkışı yönelmesi söz konusudur. Böylesine bir çıkışın sorunlarıyla karşı karşıya bulunulmaktadır. Bu sorunlar, herhangi bir örgütlenme, birlik ve eylemde değil, koşulların dayattığı zorlukları kaldırmak, kendi iradesini karanlık dünyasından özgürlükler dünyasına hakim kılacak bir güçle ve tabii ki en başta da öz güce güvenerek aşılabılır.

Öncünün direniş ölçüsünün halkın direniş ölçüsünü, öncünün birlik-eylemlilik kapasitesini halkın birlik-eylemlilik kapasitesini belirleyeceği tartışma götürmez bir gerçek iken, elbette ki Parti militanları, herhangi bir devrimcilikle yetinemezler. Bunun da ötesinde, tarihin çok eski dönemlerinden beri gelen, düşman tarafından sürekli kıskırtılan toplumsal yapının anarşik yapısından kaynaklanan her türlü boğuncu, ylık, dağıtıcı etkilemelerinden kendilerini kurtarmakla da kalmayarak, büyük bir birlik ve direniş ruhunu bu koşullara dayatacak yüreklikli ve bilince olmaları gerekmektedir. Geçmişte Parti tecrübesi ve eğitim düzeyi ne olursa olsun ve hatta toplumumuzun sürekli anarşi içinde tuttuğu bireyi nesnel etkenden ne kadar yakınırsa yakınırsa; eğer devrimcilikle karar kılınacak, önümüzdeki dönem tüm olumsuzlukları silerek geleceği yarınak zorunda olduğumuz ortadadır; ve bu, Kürdistan'da devrimci olmanın başta gelen koşuludur. O halde, Parti saflarında ister eğitim, ister tecrübe noksanlığından kaynaklanan çeşitli zaafırlara, sağ ve sol anlayışlara ve hatta provakasyon çizgisine ait olma gibi bir tehlikeye düşülmeleri için, en küçük olumsuzlukların bile giderilmek zorunda olduğu çok iyi kavranmak durumundadır. Böyle bir görevi militanlardan beklemek, kişiyi aşırı bir yük yüklemek ve soyut bir kahramanlık beklemek değildir. Bu çağrı, çağrımızın önümüze diktiği muazzam engelleri silip-süpürmek için gereklidir.

Tüm bu söylenenlerden sonra Parti saflarında halkımızın yaşam ölçülerine, Partimiz bu duruma getiren direniş şehitliklerine ve emektar kadroların mücadeledeki örnek yaşantılarına bağdaşmayan davranış ve düşüncelerin izine bile rastlamak düşünlenecek bir olaydır. Elbette ki, en yüce değer olarak kullanılması gereken silahına tam sahip olamayan, gözbebeği gibi korunması gereken Parti birliğinin düşüncesi ve davranışlarıyla zedeleyen, elimizdeki Parti materyalleriyle geniş çevreleri örgüt-öğütleyebilecek için bunlar uğruna basit bir çabaya bile yönelmeyen, ajitasyon ve propaganda görevlerini yerli yerinde yerine getirmek yerine dilini bile oynatmayan, dev gibi örgütsel görevlerimizin önümüze diktiği sorunları çözmek yerine kendisinden kaynaklanan ek sorunları işleri daha da içinden çıkılmaz hale getiren, elindeki tüm olanakları yüzlerce kat artırması gerekirken bunları tüketmekle uğraşan birisi militan sıfatına layık olamaz. En az propaganda, en az ajitasyon, en az örgütlenme ve en az eylemle yetinme Parti saflarında saygı duyulacak bir tutum değildir. Bunlar sorumlu devrimcilerin karşısında deşhete ilereceği tutum ve anlayışlardır. Halkımızın kendisine dayatılan bu kabul edilemez utamaları yaşamını göz önüne getirip de, bu tip davranışları lanetlememek, büyük bir öfke ve acı duymamak mümkün müdür?

Geçmiş devrimci bir tarzda yaratmak için gösterdiğimiz o korkunç gücü, inancı, cesareti ve fedakarlığı unutmayaacağız. Bugün ülkemizi

zin en elverişli alanlarında, mücadele alanlarında mücadeleye olanaklarını yaratılması, tümüyle bu çabalardan, muazzam zorluklara göğüs germenin ürünüdür. Ve şimdi, pek tabii ki, hiçbir partili ve sempizan, buna dayanarak ve herseyden önce de direniş şehitliklerimizin emir-dinlerine bağlılığın bir gereği olarak, halkımızın her türlü insanlık, ulusal ve toplumsal haklarından mahrum edilmiş durumunun verdiği büyük acıyla, bu tip anlayış ve davranışlara bir anlık bile yaşam olanağı tanımamak zorundadır. Bu durum, şu veya bu oranda halkın çıkarlarını savunduklarını iddia eden güçler için de geçerlidir.

Roller çok iyi kavranmalı ve çok iyi oynanmalı, herkes halka karşı sorumluluklarının ne olduğunu çok iyi bilmelidir. Parti dışındaki çeşitli grup sözcülerinin kendi yaşantı çizgilerini en iyi biçimde bilince çıkarmaları gerekmektedir. Dönemin zorluklarını bahane edip, tamamen direnişle dolu olması gereken bir dönemi bir tasfiye dönemi haline getirmek başlanacak bir durum değildir. Belki bunun hesabı bugün fazla sorulmayabilir; ama halkımız gelecekte mutlaka hesabını soracaktır. Birlik adına birliksizlik, direnme adına teslimiyet (açıkça olmadığında da yaşam ve tutumlarıyla objektif olarak) savunmak halka karşı işlenen en büyük suçtur. Bunun ne akıllı politikaya ve ne de kadroları koruma politikasına alakası vardır. Dönem, her örgüte, kendisini devrimciler gören her kişiyi emredici görevler yüklemektedir. Belki örgütler kendi içlerinde hakim kıldıkları kuralları birbirlerine karşı hakim kılacaklar ama, halkımızın temel çıkarlarında birleşilmesi gereken noktalar olduğu da ortadadır. İster en büyük zorluklar karşısında ve ister en rahat dönemlere ilişkin olsun, ulusal kurtuluş mücadelemizin kendisini yurtsever sayan herkese dayattığı ve mutlaka çözümünü gerektirdiği görevler vardır. Bu görevlerde birleşmek ve dayanışmak için elden gelenin yapılması gerektiğini, güçlerin devrimci yurtsever saflarda yerlerini alarak bunun sonucu olarak mutlaka bağli olmaları; eğer bağli olamazlarsa devrimci gelişmelerin kendilerini mahkum edeceğini söylüyoruz. Önümüzdeki döneme doğru yönelirken, bir kez daha belirtmek gerekir ki, ulusal direniş cephesinin örölmesinde her gücün katkısının önemli rolü vardır. Biz bu konuda sorumluluğumuzun gereğini yerine getirmeye çalışıyoruz; ama bunun da ötesinde, herseyden önce kendi öz gücümüze bu döneme yönelmeçimizi belirtiriz, kendi saflarımızın hesabını kendimize vermek gerekir diyoruz. Parti saflarındaki tüm ögelerin büyük bir irade ve bilinc gücüyle görevleri başıyıp başaramama konusunda kendilerini gözden geçirecek, yetkinleşmeye gereğinden bahsediyoruz.

Devrimci gelişmelerle dolu olması gereken bir döneme yüklendiğimiz göre, bunun için gerekli olan büyük otorite ve uyum gücüne ulaşmak durumundayız. Bu konuda düşmanın tutumundan dahi gerekli dersler çıkarılabilir. TC, Partimiz ve halkın üzerine gelirken, bütün partilerini bir kenara itip burjuva saflarında bir "birliği" sağladı. Ve hele ordusunu halkımızın ve Partimizin üzerine sürerken, bunu muazzam bir disiplin ve birlik altında gerçekleştirdi. Halen de günlük uygulamalarında büyük bir askeri disiplinle, polis ve komando birlikleriyle halkın ve Parti güçlerinin üzerine yükleniyor. Kendi birlik dercemizin düşmanından daha geri olacağını söyleyemeyiz. Düşman saflarındaki birliktenden daha zayıf bir birliğe, daha zayıf bir disipline kendi saflarımızda izin veremeyiz. Proletarya örgütünün safları, gerçekten demir disiplinli saflardır. Gönüllü bir disiplindiri ama, düşmanın zoraki disiplin anlayışından yüzlerce kat daha güçlü bir disiplin ifade eder. Proletarya saflarındaki birlik çok daha güçlü, çekilken bir birliktir. Elbette ki bu noktada, güç hakları adına yükselen sesler, bu soylu birliğe saldırıdır. Kişi hakları bahane edilerek, kişinin kendi yaşamını güvenceye alma, başkalarının emek ve fedakarlıklarını üzerine yasma çabaları, kendisini en az direnme ve çalışma çizgisinde tutarak tehlikelerden korunma kaygıları, proletarya saflarında varlığı kabul edilemez korkunç bir düşkünlüktür. Bir gerçekçilik ki, halkımız günlük yaşamını sürdürmek, karnını doyurmak için bile korkunç bir çaba içindedir. Günde on saat çalışır, ama hala büyük bir bölümü aç ve sefidir. Gün boyu en zor koşullarda çalışırken halde yiyecek ekme bile bulamazlar. Pek tabii ki, halkın bu acılarına ve sefaletine son vermek için mücadeleye öncüllüğe soyunulan, çok daha büyük yoksunluklara katlanmak, en büyük fedakarlıkları göstermek, irade gücü ve yeteneklerini en son sınıra kadar zorlamak ve bütün bu zorluklar içinde geleceği yaratmak zorundadırlar. Unutulmamalıdır ki, bugünkü Parti olanakları korkunç koşullarda boğuşanların kanlarıyla, onların muazzam sinir, beyin ve ruh direnmesiyle elde edilmiştir. Bizler bunların anılarının temsilcileri ve taşıyıcıları olarak, en az onların direniş çizgisi kadar bir direniş saflarımızda eylem kılmac durumundayız. Hiçbir kişisel yetersizliğimiz ve kişisel hak talepleriyle bunun önüne engel olunamayacağı bir gerçekçilik. Hiçbir ideolojik, politik, örgütsel sorun olmadıkça halde, basit kış, aşiretler problemleri, karn ağrıları örgütsel görevin önüne engel koyacak kadar alçalabilen bir kişi, halkımızın yaşadığı bu kabul edilemez gerçekçilik içinde sıradan bir insan olarak bile görülemez. Bu çok acı ve utamlı bir durumdur. Halkımızın, gençliğimizin ve

aydınlarımızın zorla içine düşürüldüğü durum, nedenleriyle izah edilebilir; ama Partimizin tedbirleri baştan başa yenilediği geniş bir tecrübe mirasına sahip olduğu, buna dayanarak kendini büyük ölçüde hazırladığı devrimci gelişmelerde dev hamlere yapmaya hazırlandığı bir dönemde, bu tip düşüncelerin kurtuluşun uzakta duyulmuşu ve her inanç militanda ancak korkunç bir kin ve öfke yaratır.

Davamızın özelliklerinin ne olduğunu bilerek, kendi ruhumuzu, ayaklarımızı ve kollarımızı buna uygun çalıştırmak bir parti emri olmanın da ötesinde, halkımızın çıkarlarını vıcadınca hergün kontrol altına alarak hakim kılacağı emredici tarihi bir kuraldır. Kim bunu görmemezlikten gelebilir, bunun gereğini yerine getiremezlik edebilir ve bu duruma düştüğünde saygı görür mü? Açık ki, hiçbir gerçekçilikle mazur gösterilemeyecek, haklı gerekçeleri bulunamayacak atılması gereken, insanı küçüten yanlışlar bunlar. O halde herkes, bu tür düşkünlüğe karşı gerekli büyük çabayı ve öfkeyi kendisinde yaratmalıdır. Büyük bir baskı ve sömürü altında tutulan halkımızın derin çıkarlarına bağli olanlar için, aslamayacak hiçbir engel yoktur. Kişinin büyükliğini sorumluluk ölçüsünü, bilinc ve direniş düzeyini belirleyen, halkın hayatı temel çıkarlarıdır. Eğer ortada böyle çıkarlar ve tarihin mutlakı yerine getirilmesini emrettiği görevler varsa, bula talip olacak bireyler de vardır. Tarihhe bireyin belirleyici rol oynaması bu nedenden ötürüdür. Tarihimiz, bu dönemde bir önceki gruptan böylesine belirleyici rolün mutlaka oynanmasını emrediyor. Buna talip olduğunu iddia eden birçok güç var ama, görevlerin yerine getirilmesinden de anlayışlı ki, çoğu bu iddialarını gerçekçilik haline getirmekten çok uzaktır. Fakat Partimiz, geçmiş tecrübeleri, teorik ve pratik hazırlıklarıyla bu işe en iddialı güçlerden birisi olduğununa ortaya koymuş, tarihin bu emredici kurallarının gereğini yerine getirebilmek konusunda en iddialı güçlerin başında yer aldığını kanıtlamıştır, ama bu tek başına yeterli değildir. Kanıtlama sadece örnek bir olayı değerini taşır, yerine getirilecek dev görevlerin basit bir örneği olabilir. Henüz tüm görevlerini yerine getirdiği anlamına gelmez. O halde, mademki bir kanıtlama olayı vardır: buna da dayanarak roller tam oynanmalıdır.

Biz, Parti saflarımızda olumsuzlukların adını bile ağzımıza almak istemeyiz. Çünkü bizi kuşatan Parti çizgimiz, Parti mirasımız ve tecrübemiz olumsuzluklara asla müsahama göstermemektedir. O halde, tamamen bir cesaret, fedakarlık, bilinc ve direniş abidesi olması gereken PKK binasında molozların varlığı düşünlenebilir. Hiçbir PKK'li, hiçbir olumsuzluğu kendi kişiliği üzerinde sürüp gitmesine müsaade edemez. Çıkarsa, böyleleri ancak sınıf dışı, Parti dışı, özellikle de yarı-feodal, yarı-küçük-burjuva güçlerin Parti içinde körce veya bilinci taşıyıcıları olabilir. Belki, tecrübe ve eğitim noksanlığından ötürü bazı dürüst yoldaşlar da bu tür olumsuzlukları sayabilirler. Ama bunların, eğitim ve belli bir tecrübeyi yaşamalarıyla rahatlıkla giderilebileceğini söyleyebiliriz. Elbette ki, bunlar bir hak, bir anlayış, bir eylemlilik ve örgütlülüğe düzeyine getirenler için, o duruma, söyle-necek çok şey olacaktır.

Kürdistan somutunda kabilecilik, aşiretçilik, mahalli özellikler, en ham küçük-burjuva, burjuva ve feodal özellikler boldur. Toplum bu konuda tanımaz hale getirilmiştir. Ulusal çıkarlar adına ulusal inkarcılık, toplumsal çıkarlar adına hakim ulus burjuvasının uydusu olma tutumu görülmüş boyutlardadır. Fakat toplum böyle diye, tüm bunlar PKK'ye de yansımaz. Görülmüş mücadele sonucu kazanılmış, halkın bizzat yardım ve desteğiyle geliştirilen böyle bir birliğin sırtına bu tip etkiler yapılmamalıdır.

PKK'yi buna uygun hale getirmek iddialarını ileri sürenler oldu. Özellikle, yakinen yaşadığımız provakasyon çizgisi, açıkça düşmanla işbirliği yaparak, düpedüz düşmanın dayattığı işbirlikli anlayışları "İlmli PKK", "demokratik PKK" biçiminde bir çizgi haline dönüştürmeye çalışarak, herkesin bir grup özgürlüğünün olması gerektiği, herkesin bildiği gibi bir PKK'li olabileceği iddialarını ileri sürdü. Açık ki, bunlar emek yitciler, bir kaşıqçorbaya kırk arkadaşını satan düşmanın piyonlarıdır. Bunun içinde ki bu sevdalardan şu veya bu güce, ya da özel işkiye dayanarak bir ölgeni olarak örgütlenme çabalarına girişme gibi bir gaflet ve ihaneti gösterebilirler. Bunu işe, "PKK dönemi direnişle geçiremez, dönemin zorlukları altında ezilecektir" gibi karanlık bir rüyaya sığınarak yaptılar.

Tarihin, bir çok toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde tank olduğu gibi; nasıl ki burjuva proletaryanın ve halkın safları üzerinde iktidara yükselmesi, bunun basit ve bir o kadar alçalıcı bir örneği PKK üzerinde de yaşatılacak istendi. Daha önce de benzeri umutlar beslenmiş, altı aylık gibi sürelerle ömür biçilecek beklentiler içine girildiği görülmüştü. Provakasyon çizgisi de, "göreceksiniz Hakkarî" bir taneisi bile kalmayacak" gibi alçalık hesaplarla Avrupa'da bu mirasın üzerinde nasıl yükleceğinin planlarıyla uğraştı. Dünya çapında burjuvazi bu konuda çok usta, çok uyanıktır ve bir çok işte becerbilir. Emecilerleri savuşturarak iktidarı güçlendirebilir, Bizzat Kemalizm bu konuda hem proletarya hareketine ve hem de ulusal kurtuluş hareketlerine

provakasyon yöntemlerini dayatarak, onları ezip yok ederek kendi görülmüş despotizmini uygulayabilir. Bunda şu veya bu düzeyde başarılı olup, bu başarısını pekiştirebilir. Halkımızın kurtuluş mücadelesini de her türlü tahrik yöntemleriyle içinden çıkılmaz bir hale getirmek isteyebilir. Ve azgın sömürgeciliklerin tüm boyutlarıyla egemen kılması olabilir. Ama işbirlikli ruhu esas alarak PKK'ye de çoktüttürüleceğini, PKK'nin köşe taşlarının oynatılabileceğini düşünen bir gaflet olmanın da ötesinde, eşine ender rastlanan bir ihanet örneğidir. Provakasyon çizgisinin temsilcileri düşmana ve toplumun bu olumsuz zeminine dayanarak böyle bir şeye girişebildiler. Fakat, halkla bağlarını koparması onların da bir bakış açısı, dayanışması ve direnişi vardır. Onlar, en azından halkların tarih boyunca derin boyutlu direnişlerini özümsüyor, bir cu düşmana diğer ucu tümüyle öğütsüzlük, bilincsizlik gibi toplumsal zayıflıklara dayanan olumsuzluklara karşı dikilebilirler. Bilinci her an yenileyerek, cesaret, fedakarlık ve eylem ruhunu her saat ayaklandıran gerekçesi gücü ortaya çıkarabilir, bunlarla boğuşabilir ve bunu başarıyla sonuçlandırabilir. Düşman o haksız çıkarlar için görülmüş baskı ve işkeneyeceyi dayatırken, tepeden tırnağa haklı olan halkın çıkarları için hiçbir yürek ve mantık zayıflığı düşmeksin, büyük bir birlik ve otoriteye ulaşabilirler. Bunları, sadece bir PKK militanının değil, yurtsever olan her insanın bir hak ve şerefli bir görev olarak kabul etmesi gerekir.

Düşmanın baştan çıkardığı, niyetlerimizi, vıcadınca, mantığımızı paramparça eden, işlemeze hale getiren en kaypak, en soyus dürtülerle yüklendiği yanlışlarımızı kesip atmak korkuyabilir. Bunlar bizi ne yüceltir, ne de şeref kazandırabilir. Tersine bunlar, yüzyıllardan beri yüreğimiz ve beynimizde örülen örümcek ağlardır. Bizi tutsak etsen, ilericiler insanlığı açılmamızı, bağımsız ulusal gelişmeye ulaşmamızı sürekli engellemişlerdir. Koparılabilecek şeyler yüzyıllardan beri takılmış olan zincirlerdir. O halde, hiçbir kişisel endişe duymadan, birçok PKK militanında somut ifadesini bulan bu büyük tarihe hitap eden hatip olma, o görülmüş baskılara göğüs germe, o sürekli haykırma, sürekli propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütme, her olanakları yararlanma, en sıradan olan ve geniş olanına kadar herşeyi örgütlenme, birleştirme ve tüm bunları büyük bir direnişle dönüştürme özelliğimizi daha da çeşitletirir, halkımızın vazgeçemeyeceği ana bir özelliği haline getirir. Bu talep, tarihimizin bu dönemde çok olağanüstü çalışma da istese, insan yeteneklerinin sonuna kadar zorlanması gerekli de kılsa mutlaka yerine getirilmesi gereken bir taleptir.

Tarih her dönem için bu tip güç gösterilerini, sınıfların öncüler ve toplumun bireylerinden beklemeye. Belli bazı dönemlerde böyle olağanüstü yeteneklerin ayanaklanması ister. Biz de böyle bir dönem içindeyiz ve bu dönemi trunaklanmazlık söke söke, yüreklerimizi alabildiğince açarak, muazzam bilinc abidesi kesilecek yaratacağı diyoruz. Üzerimize uygulanan sömürgeci vahşetin, bizi ulusal değerlerimize yabancılaştırarak hakim ulusun en aşağılık çıkarlarının altında inim inim inletemen, ortaçağın kalma gericilikleri altında süründürmenin ve varlığını imha edilme çabalarının karşısında, elbette ki bizim dayatacağımız devrimciliğin özellikleri de bunlar olabilir. Defalarca da tekrarlansa, bunları hergün her saat yeniden vurgulayacak ve mutlaka gerekeni yerine getirilmesini isteyeceğiz. Elbette ki tüm bunları gerçekten bu dönemde mutlaka sahiplşip bırakılmaması gereken halkımız, Partimizin tüm militan kitlelerine karşı görevlerimizin olduğunu, onlarla güçlü dayanışmayı gerçekleştirmeden yaşamamın mümkün olmadığını bilerek belirtiyor ve ısrar ediyoruz. Açık ki bu görevleri layıkıyla yerine getiremeyecek değil militan, bir insan sıfatına bile layık görülmeyenler.

Dönemin gereklerini tümüyle karşılayacak önemli başarıları peş peşe getirecek, örgütlenme, eylem ve çalışma tarzında her ailemizi kazandıracak, her kabile ve aşiretimizi ulusal direniş cephesinin bayrağı altında birleştirecek, bunlardan azami fedakarlığı yaratacak bir biçimde tüm bu ögelerin kazanılmasını sağlayacak bir öncüllüğün gerekleri yerine getirilmelidir. Öyle bir öncü ki, düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarabilmeli, ortaçağın kalma tüm köhnemiş engelleri bir yumruk darbesiyle yere sermesini bilmeli, bunun gerekli kıldığı teorik-siyasi perspektif ve uyanıklığı göstermeli, dağın, ovanın nasıl kullanılacağını, şehir-köy çalışmalarını, her birime nasıl gireceğini, her kalenin nasıl fethedilebileceğini, tüm aile, kabile, köy, kent varlıklarımızın tek tek nasıl ele geçirilebileceğini, bunun hangi plan, örgüt ve yöntemle mümkün olduğunu derin bilinci içinde olmalıdır. Bunun için edinecek her özellik, bunun sıradan başarısı bile halkımızın acılarını dindirebilir ve özellikle de bugün bidden direniş bekleyen cezaevlerindeki Parti değerlerini umutlarını tazeleyebilir. Açık ki dönem devrimle fethedilmeyi gerektiriyor ve bunun için fatihler gerektiriyor. Öyleyse fatih militanlar olmalı, büyük komutanlar, büyük siyasi önderler, büyük örgütleyiciler, büyük ajitator ve propagandacılar haline girmelidir. Halkımızın dili kesildi-konuşulmadı, onun adına konuşmalı; birliği atomlarına

kadar parçalandı, celikten birliğini kurtulma; sindirildi, yeniden cesaret bulması için direniş öncüsü olmasını bilmiyoruz. Bu konuda, tarihin ileriye doğru kaçırılmasında insanın belirleyici rolü oynama özelliğine dayanarak, öncü bir partinin oynaması gereken tarihsel rolü oynayacağı. Büyük bir parti birliği temelinde, düşman hangi iç ve dış gericiyle esas olarak üzerimize gelirse gelsin, onun tüm gizli ve açık saldırılarına boş çıkarmasını bileceğiz. Bu görevi yerine getirmeye, gerekli güç kaynaklarına sahip. Özgür halk ırademiye ayaklanarak olanaklanmasını sağladığını, eksik olanı ise tamamlayabileceğimizi bilerek, bunun bilincini her saat yenileyip örgütlülüğü ve eylemle dönüştürmek için, eğitici ve örgütleici rolümüzü oynayarak, köy, kasaba, aile çevrelerimize dalga dalga girebilmeli, tarihimizin o çok arzulu olduğu ve gerçekten hemen her şeyin zorunlu olarak yaratılmasını gerekli kıldığı bu döneme alınıp ak olarak girip çıkmasını bilmiyoruz.

5- Çalışma Tazmını Düşmanın Saldırılarına Boş Çıkarmada, Her Türlü Yetersizliği Gidermede ve Halkımızı Örgütlemde Yeterli Hale Getirelim

Kürdistan'da genelde devrimci hareketin, özde PKK'nın öndeki en önemli sorunu, sürecin önüne koyduğu tüm devrimci görevlere cevap verilebilmek, çözümlenebilecek militan gelişmenin sağlanmasıdır.

Birey, tarihte belirleyici rolünü dilettiği biçimde oynayamaz. Bu rol kendisini, objektif sürecin derinliğine çözümlemesinin bilince yansıtılmasında, bu süreçte örgütlenme ve eylemlilik düzeyiyle gereken karşılığı vermede ve süreci devrimci görevini başarmada belli eder. Objektif süreçte devrimci değişime biçiminde yaklaşıldığı anda, bunun bir anlamı olabilir ve kişinin irade gücünün yeterliliği ve sistemli olmasından ancak o zaman bahsedilebilir. Bu açıdan, tarihi olarak belirleyici rol oynayan birey, en çok da bu dönemde devrimci sürecin iki yanlı etkisi altında olur. Bir yandan bunalım içinde devrimci değişimi isteyen birey, diğer yandan objektif sürecin şiddetli etkisi altında; diğer yandan objektif planda kendisini, olağanüstü bir dayanıklılığa ulaşma, fedakarlık, cesaret, bilinç gibi bir çok özelliğinin alabilmesine ayaklanarak, bunları kendinde üretme ve maddi ortamı değişikliğe uğrattıkça denli gelişir ve bunun sürekli etkisini yaşamaya yüz yüze bulur. Ve zaten, bunun sağlıklı bir biçimde kendi kişiliğinde birleştirdiği anda, tarihsel rolünden bahsetmek mümkün olur. Birçok özelliği yeterli bir konuma geldiği anda büyük hatalar yapması, devrimci mücadelede sağ ve sol sapmalara uğratılması önlenmiş olur ve bu anlamda tarihsel materyalinin gereklerinin toplumsal alanda da işleyebileceğinden bahsedilir.

Elbette bunun bir sınıf temeli vardır. Bu rol, ancak önemli devrimci bir tarzda değişimlere mümkün kılacak, geleceği temsil eden sınıfın temsilcilerince oynanabilir. Yani, bu rolün sahibi, gelişmeyi en devrimci biçimde kendisini somutlaştıran öncü bir ektir. Sürece, bundan başka bir yaklaşımda bulunulan da ortaya çıkar... Gerek dayandığı toplumsal zemin itibarıyla ve gerekse kişisel planda süreci layıkıyla yansıtmaktan çok uzak, bilinç, örgütlenme, gerekli cesaret ve fedakarlık öğelerinin kendisinde gelişmemiş ve bu nedenle birçok yetersizlik ve yanlışlıklar şahsında somutlaştırmış kişi, sürecin devrimci gelişmesine değil, tarihin o anında gerici güçlerin başarılmasına yol açma, bunun gerekli zeminini oluşturma, canı pahasına da çalışsa bu nedenden ötürü bir çok zarara ve gericiye dönüşmesine yol açma gibi olumsuz bir rol oynar. Tarihte bu durumlara sıkça düştüğünden bahsetmek mümkündür. Bunun sınıfsal zeminini daha çok ara tabakalar oluşturun. Ama bu tabakaların, eğer yanı başlarında daha devrimci bir sınıf temsil etme durumu varsa, bunun yönlendirmesi altında olumlu bir rol oynadıklarından bahsetmek mümkündür.

Bu genel belirlemelerin ışığında günümüz Kürdistan'ı bakıldığında, gerçeklerin daha karmaşık ve yerine getirilmesi gereken görevlerin son derece dayatıcı olduğu görülür. Kürdistanın somutunun daha çok emperyalist somutmuş gibi görünüşü ulusal ve sosyal gelişim tarafından belirlenen, bu anlamda önemli oranda kendisi olmaksın çıkarılan, dünyaya eşine eender rastlanan kendine özgü bir süreci olduğu bir genel belirleme olarak sıralansa da, bunun özelliklerinin ayrıntılarına kadar yansıtılması bu yana, yöntem olarak doğru anlaşılmasına başlanmasından bile kolaylıkla bahsedilemez. Objektif sürecin doğru tanınması, tüm tarihsel, toplumsal, ulusal ve kültürel özellikleriyle sürecin yeterli izahı kavuşturulmaması gerçek olan bir durumdur. Bugün eğer, devrimci faaliyetlerimizden öndeki bir çok zorluklardan ve bu konuda ortaya çıkan bir çok yetersizlik ve hatalardan bahsediyorsak, bu, sürecin yeterince kavranmamasına çok yakındır. Hatta, gerçek, bunun da ötesinde daha derinliğine bir kavrayışı zorunlu kılıyor.

Bir gerçekçi ki, objektif süreci layıkıyla yansıtmak durumunda olan sınıfları ve bu

sınıfların temsilcilerinin kendileri yabancılaşmaya uğratılmışlardır. Onlar, sürekli ikili bir gerçeği yaşıyorlar. Süreci devrimle değiştirmek iddiasında olanların kendileri, objektif ve subjektif planda bir ikileme boğuşuyorlar. Bu açıdan, her şeyden önce kendilerinin devrimle değiştirilmesi gereken bir konumları vardır. Bugün Kürdistanı somutunda devrimci veya veya bu sınıfın temsilcisi olduğu iddiasıyla ortaya çıkan bir çok kişi, grup ve örgütlenmiş kendirli, ilaveten devrimci süreçte batı tutmak gerektiriyor. Bunların devrimciliklerini içeriği ve biçiminde objektif süreci yansıtmaya ve bunu devrimle değiştirmek subjektif güce dönüştürme durumu bir yana, kendilerinin objektif bir süreç olarak ele alınma, devrimci bir subjektif süreci objektif süreçte yansıtarak bunları yeniden devrimciliklerine gibi az rastlanır ilginç bir durum söz konusudur. Ve bu, yetersiz, yüzeysel bir biçimde ele alınmaz. Tüm sınıfsal, kültürel ve ulusal bileşenleriyle birlikte çok sıkı olarak ele alınmayı, içinde yaşadıkları katmerli yabancılaşmanın tüm özellikleriyle kavranmasını, bilinç ve ruh dağıtımını nelerle yüklü olduğunu çözümlemesini ve ayrıntılarına dek işlenmesini gerektirir. Tüm bunlar başarıyla yapıldığı ve bu anlamda gerçek yerli yerine konduğu anda, sağlıklı bir devrimci gelişmeden veya rollerin bu tarzda oynanmasından bahsedilebilecektir.

Kürdistan'daki pratik karmaşıklık, işte yabancılaşmanın bu ikili karakterinden ileri gelmektedir. Objektif süreç denilen tarihsel, toplumsal, ekonomik, kültürel ve ulusal gelişmenin kendisi önemli oranda çarpılmıştır. Bir çok yabancı öğe, asimilasyon, katliam, ıknayla vb. birçok yöntemle, kendisi için olması gereken yapıyı önemli oranda başkasıya uğratmayı başarmıştır. Bu oluşumun ürünleri olarak ortaya çıkan sınıflar, kendilerini bir sınıf olarak tam formüle etmek, bilince çıkarmak ve bu başkasıyla aralarında sınır koymak bir yana, kendilerini kendi özgünlükleri içinde oluştuktan alıkoyma süreci kesememektedirler. Bu süreçte direniş cevap verememek, tabii bu da kendisini, bu sınıfların sözcüsü olması gereken kesimlerde o bilinen çarpıklık, ikili olma, devrimle karşı-devrim arasında, hakim ulusal ezilen ulus arasında bocalamakta ve bunu örgüte, bilince ve devrimci tavıra bastırılmalarına somutlaştırmaktadır.

Kürdistan'da küçük-burjuva sınıfsal oluşumun bu tarzda olması, bu sınıfın bir çok örgütte olduğu gibi, kendi örgüt gerçeğimize de etkisini duyurmasını bir yerde kaçınılmaz kılacaktır. Çünkü bunun derin tarihsel-toplumsal temelleri ve ayrıca bu temelini ikili-çarpık yabancılaşmayı önemli oranda ihtiva eden bir biçimde yansıtılması vardır. O halde, Kürdistan'ın devrimle değiştirilmesi gereken objektif sürecine dayatılması gereken devrimcilik, göründüğünden daha fazla özgün olmak, devrimci yöntemleri ortaya çıkarmak zorundadır. Bugün kişide bile, ne düşmanın dayatmalarından vazgeçme, ne de kendinden vazgeçme, ikisini birden oynama durumu vardır. Kürdistanı somutu üzerinde söz söyleme iddiasında olanların, hakim ulustan ne kadar sayılıp sayılmamaları gerektiği belli değildir. Böyle bir ikilenim varlığı ve bunun çeşitli örgüt yapılarındaki ulusal insanına da yansıtılması, dayatılması gereken devrimcilik-ortak yolları olmakla birlikte- dünya ulusal kurtuluş hareketlerinden önemli farklılıklarının olacağını da ortaya çıkarmaktadır.

Bu açıdan, devrimci bilinçlenmemiz ve eğitimimizin yetersizliğinden ve yetkinleşme gereğinden sık sık bahsetmemiz anlaşılır ve zorunlu bir durumdur. Devrimcilik iddiasında olanın, devrimci fikir ve örgüt temsilcisiyi diyen tüm bu iddiaları yeniden bir operasyona tabi tutularak devrimleştirilmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir. Bu anlamda Parti hareketimiz, sert imha niteliğindeki baskıların ötürü kendilerini bile getirememiş çeşitli sınıf ve tabakaların Parti içinde yansıtılma durumlarını en titiz biçimde ortaya koymayı zorunlu görmektedir.

Hemen belirtmek gerekir ki, Parti, içi aydınlanış bir organizmadır. Bilinç, cesaretle, fedakarlıkla anılmış bir şahıdır. Ama, Kürdistan'ın ezilmiş toplumsal zemininde sınıf ve tabakaların kendilerini değil, daha çok yabancıyı yaşıyor, onu dile getirdikleri gözönüne getirilirse, bir çok sınıf temsilcisinin büyük bir emekle kazıranmış Parti ortamı içinde kendilerini konuşturmak isteyecekleri açıktır. Bugün, yetersizlikler ve yanlışlıkların üzerine yürürken, bu gerçeğimizin altını çizilmesi gerekir. Gerçekten de susterulmuş, beyinleri kireçlenmiş, yürekleri dondurulmuş toplum bireylerinin, ancak böylesine bir organizma içinde kendilerini gelebilecekleri anlaşılır bir şeydir. En basit gerçeğin dile getirilmesinin bile en ağır cezalarla ödettirildiği bir zeminde insanların kendi gerçekliklerine yönelme cesaretini göstermeleri bir yana, kendi kafası ve yüreklerinde kendilerine karşı diktikleri bin türlü engelden bahsetmek lazımdır. Toplumsal zeminde kat be kat bir yabancılaşmanın yaşanması, fikrîsel ve ruhsal gelişimde birçok çarpık merdivenin dikili olması. Parti ortamının özgün ve güçlü bir çabıyla hazırlanmasını, sınıfların en belirgin şekilde hazırlanmasını önem ve zorunluluğu ortaya koymaktadır. Böyle bir ortam yaratılmaması, sınırlar çizilemez, tedbirler alınmaz, zemin ve zaman koşulları yeterince tatil edilemezse, Parti dışı ortamda baştan çıkarılmış sınıf ve tabakaların ve bunların temsilciliği

iddiasında bulunulmaları, bu durumların tümüyle sergileyen ve ülkenin bir çok alanında da kendisini gösteren tablonun böyle bir izahı yapılmaz. Dolayısıyla, ilk ele alınması gereken sorun olarak Partinin sınıfların çizilmesi, ulusal kurtuluş sürecinde yer alıp almayanların sınıfların çizilmesi, Parti öncüsüyle sempatanizasyon kitle arasındaki sınıfların çizilmesi, ihanet ve teslimiyetin bütün yönleriyle ortaya konulması büyük önem taşımaktadır. Bu, herşeyden önce, sınıfların sözcülerinin yabancılaşmadan kısmen de olsa alınması olarak kendilerini dile getirmelerine uygun ortamın yaratılması için önemlidir.

Parti ortamının cesaret kazandırma, güç veren bir özelliği vardır. Nitekim toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarından gelen insanlar, bu ortamda cesaret kazanmakta, konuşma gücüne ulaşmaktadırlar. Ve hatta, yüzeylerden beri bastırılmış tutuklarını ve umutlarını Parti'de bulmaktadırlar. Bu nedenle de son derece yetersiz ve tehlikeli yönelimlere girebilmektedirler. Birey için, bu ortamda adeta yeniden dünyaya geliş gibi bir durum söz konusudur. Sert baskı ve köleleştirici-alıklaştıran asimilasyondan biraz yakasını kurtaran birey, Parti içinde her şeyini birden bulmak isteyen, neye ne kadar kadir olması gerektiği düşünmeden ve kendisini gerekli biçimde eğitmeden her şeyi birden başarmaya çalışan ve tabi başarılı olamadığında da hatalar ve yetersizliklerden kurtulmama durumlarına sıkça düşebilir. Buradan, devrimci gerçekliği yansıtmış, bilinç ve örgütlenmede önemli gelişmeler sağlanmış olmasına rağmen, yerine getirilmesi gereken görevlerin çok olduğu, azim, bilinç ve örgütlenmenin daha da geliştirilmesi gerektiği sonucu çıkar. Yetersiz anlaşılmasında vahim hataları beraberinde davet etme gibi özellikler olan bu durum, mutlaka kavranmak ve gerekleri yapmak zorundadır. O halde, süreçte yeterli devrimcilik dayatılması gereğinden bahsederek, zoraki bir dayatma yapılmamaktadır. Bu, anın devrimci gereklerini karşılamak açısından anlaşılır bir durumdur.

Objektif zemindeki karmaşıklığın doğal bir sonucu olarak subjektif planda da karmaşıklık hüküm sürdüğü; hakikat önemli oranda şekillenmiştir olsa, halen bir çok dürist insanın şüphe ya yanlış perspektif içinde kaldığı; istemediği sonuçları bir boşluğa dikkate alındığında, anın devrimci görevlerinin ne olması gerektiği sorusuna yeniden açıklık getirmek görevi, önemi daha da artırarak karşımıza çıkmaktadır. Eğer süreç objektif etkisini ağırlaştırıyor, subjektif etkilerinin ise önemli oranda müdahale etmemiş olduğu, kısaca nesnel etkilerinin belirleyici bir konuma olduğu bir süreç olsaydı, devrimci görevlerimiz konusunda bu kadar ısrarı olmayabilirdi. Fakat, tam da tersine hareket kalkış, bilinç ve uyanma var; ve bu konuda bir çok sözcü ortaya çıkmış durumdur. Bu durumda, bunların ne dedikçe, halka neler vaat ettiğine bakmak, bu vaatlerinin teorik özünün ne olduğunu, sınıf zeminini, çizdikleri programı, bu programı hayata geçirmek için hangi strateji ve taktikleri önerdiklerini, bunları hangi azim, pratik hazırlık ve bizzat eylemle yerine getirdiklerini görmek, göstermek büyük öneme sahiptir. Böyle bir tablo karşısında gösterilmesi gereken tüm gücüyle göstermeyen, açık ki bir çok yanlışlığa taviz vermiş, onların hükümlünü icra etmesine istedi dışında da olsa yarılmış olur. Bu konuda Lenin'in 1900'lerin başlarında Rusya pratiği için vezir bir değerlendirmesi vardır. Lenin, birçok sınıf ve tabakaların derinden bir bilinçlenme ve örgütlenme ortamına doğru girdikleri bu yıllarda sosyal-demokratlara, uyarı anlamında şu belirlemeleri yapar: «Tarihimizin çok önemli bir döneminden geçmekteyiz. Rusya'daki hayatın genel gidişine bağlı olarak işçi sınıfının yığınları, toplumun çeşitli kesimlerini hareketle geçirmiş bulunuyor. Az çok bilinçli olarak, bu köhne düzene karşı mücadeleye şu ya da bu yoldan katılmak amacıyla örgütlenmeye çalışıyorlar. Onlara başlanlar dileriz Sosyal-Demokratlar, böyle bir mücadeleye katılan herkesi ancak seçince karşılarlar. Ama sosyal-demokratlar bu gibi müttetiklerin sosyal-demokrasiyi ellerinde bir oyuncak haline getirmeleri için, onu esas faaliyet alanından uzaklaştırmamaları için, onu istibdadı karşı mücadeledeki önder rolünden yoksun bırakmaları için ve en önemlisi, devrimci mücadeleyi doğru yoldan sapırmak onun gelişmesini kösteklemeleri için, uyanıklıklarını titizlikle korumak zorundadırlar. Devrimci mücadelenin son yıllardaki gelişmesini dikkate izlemiş olan herkes, bu tehlikenin hayali ürinü olmadığını açıkça görebilir.» (Lenin Örgütlenme, syf: 107/108) Lenin, bu dönemde devrimci olanla reformist olanın, düzenden yana olanla karşı olanın, dönemi devrimci bir tarzda değiştirmek isteyenle reformcu bir tarzda değiştirmek isteyen taktik hattın özelliklerinin net olarak çizilmesine büyük önem verir. Örgütlenme ve taktik üzerine o bilinen bir çok derin tatil böyle ortaya çıkmıştır.

Günümüz Kürdistan'ında da benzer bir durum yaşanmış herkes kabul eder. Biz de, diğer sınıfların çeşitli sözcülerinin ortaya çıkmasını son derece olağan ve anlaşılır bir şey olarak görüyoruz. Kendilerine hangi sıfatı takip, hangi iddialarla ortaya çıkarılsalar çıksınlar buna saygımız vardır; ama, Kürdistan gibi tek bir doğru söz söylemenin bile idama mahkum olmayı gerektirdiği bir ülkede acımasız işkencelere, büyük zorluklara karşı

insan soyundan beklenilebilecek en büyük özveri ve azimle, fedakarlıkla, cesaretle, bilincin özgün bir bileşimi olarak ortaya çıkan PKK Hareketinin, tüm bu akımlarla olan sınırsız çizmek, teorik tespitlerinden güncel taktik adimlara kadar farkın ne olduğunu belirtmek, sınıfsal zeminini, teorik özelliklerini program ve stratejik farklılıklarını ortaya çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Ve şimdiye kadar ister siyasal ve isterse askeri alanda yapılan budur. Yine bu konudaki farkın bizzat pratikle çizilmesi ve hayata geçirilmesi, sürdürülmesi gereken bir gerçektir. Açık ki, biz bu görevlerin başarılmasında ancak sevinç duyarız. Teorinin program, stratejik ve taktik hattın belirlenmesi anlamında dışarıya karşı sınıfların çizilmesinde başından bahsederken, içinde yaşamakta olduğumuz dönem için can alıcı sorun nedir denildiğinde, Partinin kendi içindeki sınıfların da iyi çizilmesi demek durumundayız. Bu, belki biraz anlaşılabilir gibi gelebilir, ama Kürdistanı somutu göz önüne getirildiğinde daha iyi anlaşılabilir. Çünkü, özellikle dönemin devrimci görevlerini başarıyla karşılayacak profesyonelleşme-militanlaşma oluşunun sağlanması başlanması gereken ciddi bir sorundur. Bir çok Partili dışı ilişkin görevlerin başarılmasında, pratik Parti içi sorunların da kendiliğinden çözülmesini sanabilir. Zaten yetersiz anlayışın içine girilmesi de buradan başlamakta. Teoride çözümlemenin pratikte de çözümlediğini, Parti dışında çözümlemenin Parti içinde de çözümlediğini düşünmek yetersiz bir değerlendirmedir. Genel sınıfların çerçevesinin çizilmesi, ancak başlarının bir ön adımı olabilir. Partinin diğer sınıf ve tabakalarla, devrimci ulusal kurtuluşculuk konusunda pratik ve teorik olarak sınıfların iyi çizilmesi, iyi bir başlangıç teşkil eder. Ama, bu çerçeveyi gergin gibi işleyecek, onu gerçekten ete-kemige büründürmek militanlaşmaya, diğer bir deyişle devrimci görevleri başarıyla çıkarmak profesyonel ölçülerde ulaşmaya gelince, henüz yapılmaması gereken çok şeyin olduğunu söylemek gerektirir. Elbetteki bu, tarihin ve günün bizden beklediği rolü layıkıyla oynamamız için mutlaka üzerinde durulması gereken bir gerçekliktir. Bu konuda geçmişte yaşadığımız acılardan çıkarılacak dersler ve her şeyden önce de işkencelerle yaşamaları vermiş Parti değerlerimizin söyledikleri sözler son derece önemlidir. Yetersizliklerden dolayı verilen kayıplar ve çekilen acılar az değildir. Güçlü bir pratiğe yönelmek için, bu yetersizlikleri görmek, ama bununla da yetinmeyip aşmak zorunludur. Eğer biz, yetersizliklerimiz görüp, bunları aşamazsak, gelecek süreç için tehlike tohumlarını şimdi den ekmiş oluruz. Yetersiz pratik tüm bir Parti varlığını tehdit eder. Tecrübe noksanlığı, eğitim yetersizliği, mücadelenin ağır sorunları, bireyin yanlışlıklarından bir izah olabilir. Ama, ne kadar iyi izah edilirse edilsin, yetersizlik yine de yetersizlik olarak kalacaktır. Eğer, mevcut objektif süreçte dayatılması gereken devrimcilik ve örgütlülüğü ulaşılmazsa, bunun sonuçları çok ağır olacaktır.

Açık ki, sıradan bir olayla değil, bir tarihi değiştirmekle uğraşıyoruz. Tarihte ulusal ve toplumsal kurtuluşun en acımasız olanını başarıyla çözümlenmekten sorumluuz. Ve bu noktada önemli olan ne kadar çalışıldığı değil düşmanın tüm hamlelerini boş çıkarmak, toplumun antik-çağdan kalma ağır ayak bağlarından kurtulmasını sağlayacak bilinci, gücü ve eylemi kendinde yaratmaktır. Evet, burada önemli olan, devrimci eserin inşa edilmesinde, ulusal kurtuluş sürecinin güçlü geliştilmesinde başarılı olunup olunmadığı; yanlışlıkların ve yetersizliklerin görülüp görülmediği; en kıt olanaklardan bile en verimli bir şekilde yararlanılmasını ilkesinin hayata tam geçirilip geçirilmediği, kişisel rollerin azami bir biçimde oynanıp oynanmadığıdır. Tarih, insanın önüne çözümlenmesi gereken bir görevi koyduğunda, en ufak bir ikircikliğe kapılmadan ve tüm gerçekliğiyle o görevi hakim olmak gerekir. Böyle anlamlı kıldırmağın doğru, proletaryaya özgü görev anlayışı ve çalışma tarzıyla bağdaşmayan yapıldır. Ve bunlar kendilerini en kısa zamanda ele vermekten kurtulamazlar. Her şeyden önce, aydınlanmış bir gerçeği yaratmaktan sorumlu olan bir yapı, onların yapısını kendi mercekleriyle değerlendirmek ve açığa çıkarmakta fazla gecikmez.

Muazzam çalışmaların bir ürünü olarak ortaya çıkan Parti değerlerinin, basit özlerele çarpıtılmayacağı, asınıdlanmayacağı bilinmek durumundadır. Hakim ulustan ve ezilen ulustan küçük-burjuvaların görüşlerini karalamaları Partimize saldırıların sonuçları ortadadır. Onlar, bu saldırılarında hayal kırıklığına uğradıkları gibi, bu konuda oluşturdıkları ittifaklarla birlikte halktan tecrit olmaksın da kurtulmamışlardır. Bu durum, her kesin kendi gücünü ortaya koymak zorunda olduğu önümüzdeki dönem için çok daha geçerlidir.

Halkların tarihine en kalıcı soylu zaferleri vermekle kendilerini görevli hissedenler, yaşımların soylu başarıları uğruva adarlar. Eğer kişi, devrimci rüzgânı esmesi sonucu değil de, inanç ve kararlılıkla tarihi yaratma rolünü üstlenmişse, bunun gerekli kıldığı büyüklüğü gösterir. Provakasyon çizgisinin üzerinde oynamak istediği bir noktadan da bu olduğu bilinmektedir. Provakasyon çizgisi, soylu bir dava için yola çıkan ve aynı amacın birleştirici gücü

altında ilerleyen insanları, adeta bir rüzgârın etkisiyle bir araya gelmiş ve bu etkiyi atmak zorunda olan bireyler gibi göstermeyi eleminin temeli olarak aldı; proletarya dışı sınıfların kahnut özelliklerine seslenerek, bayat bir oyunu yeniden ve hem de PKK gibi çelikten bir örgütün bünyesinde sergilemek gafletine düştü. Burada da hesap aynıydı. "Durun" denildi, "nasıl olsa ölümleri pahasına çaba gösteriyorlar, düşmansa çok acımasız. Onlar her an imha edilebilir, geriye ise mücadelenin mirası kalır..." Bu görülmemiş bir açık gözllük, ama aynı zamanda da görülmemiş bir utanmazlıktır. Bunlar, sömürgecilğin yarattığı ortamda hayvanlaşmanın eşliğinde olan gözü dönmüş zavallı yaratıklardır.

Açık ki düşman, onlar vastasıyla zayıflıkla seslenerek derinleştirmek, Parti militanlarını tahrik etmek, ve katliamlı geleniği değişik bir tarzda sürdürmek istiyor. Bu nedenle, bu tarzda konuşan açığı düşmanın ağız, tüpüyle onun halkımıza duyduğu katliamlı imha emellerinin yansımasıdır. Fakat unutulmamalı ki, TC. günde onlarca devrimciye idam vererek, faşist gücünü içte ve dışta PKK'nin üzerine sürerek çok acele davranmasına, ordularını dağlara salmasına, emperyalizme dayanarak tüm masırlarını hareket geçirmesine, görülmemiş işkencelere rağmen, sonuc alamayacağı. Basını, devlet kurumları, cezaevindeki ihanet şebekesi ve dışarda Semir hainiye düşmanın korosunda yükselen sesin aynı olmasını anlaşılmayacak bir yönü vardır. Onlar hep bir ağızdan, halkımıza zaferi, kendilerine ise hak ettikleri o korkunç sonu getirecek özelliklere saldırmak zorundadırlar. Halkımızın beyine, onu ilerleye götürececek bacaklarına, kollarına saldırmaları, Parti önderliğini bir "diktatör"ü, Parti militanlarını birer "robot" gösterme çabaları bu nedenledir. Ama, hayır! Tüm bunlar, açık olan, ve halkımızı öfkeliye dolduran, düşmanın salıyalarını büyük bir histereyle sağa-sola savurması, onun büyük telâhi ile, tabii ki bu düşmanın histesiyle uğraşmayacağı. Tam da tersine, onun bu öfke kaynağını daha da büyütecek, telâhisi artıracak, korkusunu boğacağı. Yani, sömürgecilğin ağır baskılar altında yarattığı her türlü zayıflığı güçlü bir devrimciliğe ona karşı silah haline getirecek, örgüt ve mücadele gücümüzü yenilmez bir noktaya ulaştıracağı.

O halde, düşmanın bu alçakça umutları, her an göz önünde olmalıdır. Biz gelişmede, mücadele ve fedakarlıkta ölçü olarak kendimize şu veya bu örgüti almayız. Bizim ölçümüz, tarihimizin bu döneminde oynamamız gereken rolüdür. Açık ki bu, belki de insanın kendisini kırk parçaya bölmek, insan soyunun katlanabileceği en büyük zorlukları göğüslemeyi gerektirecektir. Bu nedenle biz, ne kadar çalıştığımız ve fedakarlık yaptığımız muhasebesini yapamıyoruz. Rol oynandı mı, başarılı sonuçlar alındı mı, halk saflarında ne kadar birlik ve güçlenme sağlandı, düşmana ne kadar darbe vuruldu, bunları sormak ve mutlaka olumlu cevaplar almayı varlığımızın bir gereği olarak görmek durumundayız. İşte bu noktada, Parti önderlerini derinden kavramama, profesyonel devrimciliğe ulaşamamızı kabul etmeyeceğiz. Buna sonsuz öfke duyarak, gerçek devrimci önderler haline yükselmeyi yaşamamız anlamı olarak ele alacağız. Bunun önemine değinen Lenin, profesyonel devrimciler haline gelemede olayına karşı duyduğu öfkeyi şöyle ifade eder: «Bu konuda her türlü gerilgin savunusuna karşı, darlığın hoş görülmesine karşı ödünüs mücadeleye girmişlerin zamanı, kendilerinin öfke dalğasının bizim hareketin liderlerinin ve örgütlerinin üzerinde aştığı şu sıradır. Pratik çalışmaya katılanların ya da böyle bir çalışmaya girmek için hazırlanmakta olanların hepsinde, aramızda yazgı bulunan amattörlüğe karşı hoşnutsuzluk ve bundan kurtulmamız için sarsılmaz bir kararlılık yaratmak özellikle gereklidir.» (Lenin Ne Yapmalı, s. 125) Bu bizim için defalarca daha doğru olan bir gerçektir. Kavramamamızda doğru ki, tarihimizin bir ölüm-kalım süreci olarak alınması gereken bu dönemi yetersiz bir biçimde karşılamak, tarihe, halka ve tabiki Partiyeye karşı en büyük sorumsuzluktur. Niyet ne olursa olsun varılacak sonuç bu olacaktır.

Parti, ilk filizlerinin atıldığı günden bu güne kadar düşmanın imha siyasetine karşı sürdürdüğü direniş, görülmemiş bir emek, fedakarlık temelinde bugün oldukça geniş mücadele olanaklarına ulaşmıştır. Her Partili bugün sahip olunan bu olanaklara da dayanarak, yaratılmaz denileni yaratır göze ulaşabilir. Görülen askeri, siyasi, fiziki eğitim sonucu ve Partinin koruyucu, geliştirici kanatları altında, başarılmayacak görev, aşılamayacak engel yoktur. Bir çocuğun ailesine karşı duyduğu sorumluluk kadar bir sorumluluğu, halka ve Partiyeye karşı duyulması halinde bile bunun dışında bir gelişme ortaya çıkamaz. Halkın öncülerini olarak ortaya çıkma iddiasında olanlar, kendi gerçeklikleri üzerine hangi ruh ve bilinçle yürüyeceklerini bilirler. Kendilerine emeği, geçen bir çok değere karşı ve her şeyden önce de anılarına bağlı oldukları iddia edilen direniş şehitlerine karşı mutlaka görevlerin başansı için çalışırlar. Ve açık ki, bu görevlerde başarılı olamama hiç bir gerekçeyle izah edilemez ve kimsenin ikna olması beklenemez. Halkımızın muazzam acıları karşısında silahına iyi sahip olmayan, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme görevlerine en dar, en gevşek

biçimde yapıpın, basit bir eylemi bile örgütleyemeyen, salt rahatlığı, bir saatlik uykuyu için köye gidip yakalanmayı göze alan, kendisini ve silâhını düşmana kapıtan birisi, niyeti ne olursa olsun bizlerle ancak büyük bir öfke ve nefret yaratır. Kaldı ki bu durumda düşen bir kişi kaçınılmaz olarak en başta kendi kendisinin nefret duyacaktır. Bu,ülke dışında da böyledir. Kitleleri en çok bilincendirilebileceğimiz, devrimciler örgütünü geliştireceğimiz bir ortamda işlerin üzerine en az bir çabıyla yürüme, bu işi başarmak için görülmemiş bir azim ve coşkuyla kendimizde yaratamama affedilemez bir tutum olacaktır.

Partimizin özellikle ideolojik-politik belirlemeleri o kadar dayatıcı ve geliştiricidir ki, bunun sıradan bir özümsemesi bile önümüzdeki engellerin bir tekmeyle yerle bir edilmesi için yeterlidir. Çizdiğimiz sıradan bir özümsemesi, hangi kabileci anlayış, hangi düşman provakasyonu, hangi iç yetersizliklerimiz karşımıza dikilmiş olursa olsun, tüm bunları aşmamızı ve kendi eserimizi biraz daha yükseltmemizi mümkün kılar. Yeter ki devrimci üslup ve çalışma tarzı buna denk getirilsin. Devrimci görevlerin her şeyi ifade ettiği böylesine bir dönemde, basit bir olumsuzluk altında ezilebileceğini, şu veya bu nedenden dolayı yakalanmayı, örgütlenmedeki başarısızlığı, eylem geliştirememeyi kimse savnamaz. Kürdistan'da devrimci eyleme aşılamayacak hiç bir engel yoktur. Tekmelerle savrulabilecek bu kof mantarlar üzerine sıradan bir yürüyüşümüz bile, halkın dalga dalga bize açılmasını, her şeyiyle Partimizin emrine girmesini sağlayacaktır.

Hemen soralım: Kürdistan'daki o barbar sömürgecilik, acaba ayakta kalmamanın en ufak bir hukuki, kültürel ve sosyal zemine sahip midir? Kaba çıplak bir zor, Kürdistan dağlarında, halkımızı saflarında her şeyi müktedir mi? Açık ki, değil. Ortadadır ki, düşmanın ağız saldırdı ve gücü değil, bizi, ancak kendi yetersizliklerimiz engelleyebilir. Ama, halkımızın yaşam tablosu karşısında ve bu acılı yaşamı süzülmesi bir örneği olan, onun yapılandırdığı bir Partiden olmanın verdiği sıradan bir bilinçle bile, askeri, siyasi, örgütsel vs. her düzeyde görevlerin başlanılması için bir neden bulunamaz. Tarih o kadar dayatıcı, halkın yaşamı o kadar emredici ve Parti o kadar eylem süreci bir güçtür ki, PKK militanlığının tam da bu nedenlerden ötürü, önüne çıkan görevlerin üzerine yürürken yüksek boyutlarda ölçü tutturması beklenir bir şeydir. Bizim için anlaşılacak olan, sıradan bir devrimcinin başarı grafiğinin bile gerisinde ölçü tutturmak olabilir. Tabii ki bu duruma düşen birinin de, en rezil bir konuda olduğuna hemen belirlenmek gerekecektir. Biz, uzun mücadele pratiğimizde karışımada neyin direnir-direnemeyeceğini; sömürgecilğin karşımıza diktiği engellerin nasıl giderilip giderilemeyeceğini çok iyi biliriz. En az donanımına yola çıktığımızda neleri gerçekleştirdiğimiz, halka bağlı olanın, partilinin bilincini en sıradan bir duyusuna bile bizi nerelere götürdüğünü bilerek, görevlerimizin üzerine girmekle bir yürüyüşün yeteceğini söyleyebiliriz. Bu, dağda, ovada, kentte, köyde, silâhli-silâhsız, cezaevinde-ülke dışında, kısaca her koşul ve mekanda geçerlidir.

Bu konularda fazla bir şey söylemeye gerek yoktur. Direniş şehitlerimizin anıları gereken her şeyi söylemektedir. Gazetemizin Nisan sayısında Mazlum yoldaşla ilgili bir anı yer alıyor. Bu yazıda, Mazlum yoldaşın saçaklardan akan sulardan bir bardak toplayıp, kendi susuzluğunu bir yana bırakarak, hasta yoldaşlara küçük çay kâşıklarıyla nasıl dağıttığı anlatılıyor. Yine, TC'nin gazete başlıklarına büyük işkenceler pahasına nasıl bir iki dakika da olsa göz atıp, öğrendiği haber başlıklarını büyük bir coşkuyla yoldaşlara aktardığı ve mücadeleyi böyle sürdüştüğünü görüyoruz. Ve bunun hangi koşullarda gerçekleştiğini bugün hepimiz çok iyi biliyoruz. O halde, eğer anılara bağlılık kendini aldatmanın, yalanlara sığınmanın bir aracı olarak görülüyorsa, hiç bir PKK militanının ve hele ülkemizin doruk noktalarındaki bir PKK militanının düşmana ölüm-cül darbeler vuramaması için bir neden kalıyor mu? Ülkemizin zaptedilemeyen doruk noktalarında, en cesur insanlarımızın yanında görevlerinde başansız kalan birisi, bulacağı gerekçeleri kendisini bile inandırmasın. Belki başca koşulların elverişli olmasından bahsedilebilir. Ama, kendisine en fazla değer verilecek, büyük emekler harcayarak, özgürlüğün en güçlü araçlarıyla donatılarak bu zemine kaydırılan bir kişi, düşmana şahmerdan darbeleri vurmak zorundadır.

Partimizin çizdiği, taktığı, köylere nasıl girilip çıkılacağı, yürüyüş kolunun nasıl olması gerektiği, düşman pususunun nasıl boşca kırılacağı, nasıl gizlenileceği, nöbet vb. kurallamızı belirgindir. Şunu çok kesin olarak iddia ediyorum ki: dünyada eşine ender rastlanacak sayıda karek bir grubun, çizgiye ve ölçülere uygun hareket etmesi durumunda, düşmana diz çöktürmemesi için hiç bir neden yoktur. Eğer tarih bilinci yükselse, eğer halkın çıkarları ve Partinin emirlerine bağlılıkta kusur edilmeyorsa, Partili her militanın destanlar yaratması iştin bitir değildir. Dağın zorlukları, düşmanın kuşatması bu destanların yaratılması önünde bir engel olabilir mi? Elbetteki, hayır, bin kere hayır! Tam da tersine bu zorluklar, ayaklanmış insan iradesi karşısında sadece insanın büyümesine yol açar. Tarihimizin en eski dönem-

lerinde, aşiretlerin direnmelerinde bile en büyük kahramanlıkların o dağlarda ortaya çıktığını biliyoruz. En cesur insan tipimiz de, en gaddar despotlara karşı yüzyıllarca süren direnmeler ortamında o dağlarda şekillenmiştir. Kimse sömürgecilğin ruh, dil ve anlayışıyla hitap etmemeli, halkımızın tarihinin enginliklerinde gizli olan cesaret, mertlik fedakarlık ruhuyla seslenmeli ve bu ses dağlarımızda yankılanmalıdır.

Halen TC. okullarında aldığımız bilinçle ve sanki çağımızın halklarının kahramanına direniş ve başarılarından habersizmişcesine bir çalışma tarzıyla görevlerimizi yerine getiremeyeceğimizi kavramak zorundayız. Ve hele Kürdistan gibi bir somutla, çağı yakalayabilmek için gerekli yaratıcılıktan kimsenin vazgeçmeyeceği çok açıktır. Küçük-burjuvaların içinde bulundukları sahtekarlıklar bizi fazla irgatalar. Bizi, kendi tarihsel eylemimiz, halkımızın mutlaka yerine getirilmesi gereken özemleri ilgilendirir. Biz ölçüyü bunlara bakarak tayin edebiliriz. O halde, yetersiz-durgun devrimcilğin kabul edilemeyeceği, olumsuzluklarda direnmenin onursuzca bir değerlendirilmeye tabi tutulacağı, her türlü tahrikten hızla anırmak gerektiği ve artık ayık bağlanmanın kurtuluş olmanın verdiği coşku ve hızla görevlerin üzerine yürüyeceğimizin teslim edilmesi gerektirir. Eğer bilimsel sosyalizm ve ulusal kurtuluş ilmi bir yalan değilse, pratikte bu tarzda katlişın bizde de mutlaka başarılı sonuçlara yol açması kesindir. Tabii ki, hiç bir kof iddia güneş kadar yakıcı olan bir gerçekliği çarpıtmaz. Düşmanın terörü bahane edilerek, bu görevlerin yerine getirilemeyeceği de iddia edilemez. İnsan soyunun, doğanın ve toplumun yanına başına dikilen engellerine karşı en büyük cesaret ve yaratıcılığı gösterdiği, doğa koşullarını böyle egemenliği altına aldığı, en azgın despotları böyle dize getirdiği bilinmektedir. Bugün bizim karşımadaki düşmanın gaddarlığından, her türlü terörü uyguladığından, işkencenin en alâsını ortaya koyduğundan, son derece örgütlü olduğundan, toplumsuza atomlarına kadar parçalandığından bahsedilmesin; bunlar bir gerçektir ve biz tüm bunlardan habersiz değiliz. Ama bunlardan çıkarılacak sonuç, çalışma tarzımızdaki yetersizliklerin mazur gösterilmesi olabilir mi? Asla! Tam tersine; madem ki dayatma bu kadar şiddetlidir, o halde devrimin dayatması da o denli güçlü olmak durumundadır. Doruk noktalarına doğru tırmanan militan, cesareti, fedakarlığı, bilinci ve örgütlü yapısıyla el atacağı her kabile, aile, köy vb. her alanı direnmenin bir kaleli haline dönüştürmek zorundadır. Bıçak gırtlaka dayanmış iken, kurtulmak için büyük çarpışmalar gösterilmesi; özgürlük önünde durulamaz bir akım haline geldiğinde bireyin kahramanlaşması; örgütün muazzam çabaların yoğunlaştığı bir organ haline gelmesi gerekmektedir. Eğer hiç bir gerekçeyle insanlıktan vazgeçmiyorsak, düşmanın dayatmaları karşısında bizim de devrimi başlatmak kılacak dayatmaları kendimizde yaratacağımız bir gerçektir.

Ancak çok zayıf ve yeteneksiz olanlar, insanlığın genel yüceliş özelliklerinden yoksun bulunulan, bunları ortaya çıkaramazlar. O halde güçlü askeri komutanlar, siyasal-örgütsel önderler olmamız önünde hiç bir engel yoktur. İster yöneten, ister yönetilen, isterse tüm bir sempatiyan kitlemiz açısından ortaya çıkan gerçek budur. Engellerin bir tekmeyle savrulabileceği kağıttan şatolar olduğu gerçegini unutmamalıyız. Tabii eğer engellerin aşılamayacağı, görevlerin başlanamayacağı iddia eden, yürekli kararmış, bilinci bulanmış, azimden yoksun, yemeye-içmeye alışmış, hep başkalarının kendisine hizmet etmesini bekleyen kişiler varsa, bunlar derhal sıvışıp gitsinler. Partimizde böyle bir yaşam hakkı bulma olanağı yoktur. Eğer böyle yaşayabilmelerinin sananlar varsa, onlara korkunç biçimde alandıkları söyleyeceğiz. Biz devrimciler insanları kolay kolay suçlamaz, üzerine kolay kolay gitmeyiz. Zayıf insanımızın, olumsuz insanımızın, yetersiz insanımızın üzerine daima ikna edici ve eğitici olarak yürürüz. Ama, bunların aşılmasında ısrar edildiğinde de, sonuçların ağır olacağını ve bundan bizi hiç bir gücün alkoymayacağını vurgulamalıyız. Tarihle oynamamız. Önünde saygıyla eğilmesi ve mutlaka başlanması gereken halkın soylu azurlarıyla oynamamız. Partimizin mutlaka yerine getirilmesi gereken emir ve talimatlarıyla oynamamız.

Evet, biz çok acımasız olacağız. En az düş-

mana karşı olduğu kadar, devrimci görevleri başarmamız önünde bizden kaynaklanan yetersizlik ve olumsuzluklara karşı da acımasız olmayı vazgeçemeli bir kural olarak benimseyeceğiz. Ve en çok da, bilmeyerek yapılanları, kendini eğitemeyenlere karşı acımasız olacağız. Biz tarihimizle oynamayacağız ve başkalarının oynamasına da fırsat veremeyeceğiz. En büyük kahramanlık ortamını yitirerek yarattığımız Parti bilincimizi, Parti irademizi bulandırmayacağız. Bunlar açık şeylerdir. Bütün bunların başarılanmasında, gerekirse kendimizi bile doğramaktan çekinmeyeceğimizi, bu acımasızlığın en iflah olmazdan en bağlı unsura kadar geçerli olduğu açıktır.

O halde, tarihimizin en özgür ve bağımsız bir dönemi yaratmak için bir çok çaba ve başarıyı kendimize temel aldığımız bu dönemde, daha büyük, daha soylu gelişmelere doğru yol alırken olumsuzluk ve yetersizliklerimizle savaşımın neden gerekli olduğu ve bunun mutlaka kısa sürede başlanması gerektiği anlaşılır bir şeydir. Bağımsız ve özgür tarihe doğru yürüyoruz. Son derece büyüleyici rüyalarımız ve umutlarımız var ve bunlar, bilime ve halkımızın beklentilerine de son derece uygun. Lenin'in deyişle halkların bayramı olan böyle bir döneme girmek, hiç bir zorbanın gücü, katliamcının kılıcı bizi alkoymaz. Varsın, küçük-burjuva ödemleri zorbanın kılıcı önünde kırık bükülüm olsunlar ve soluğu Avrupa'lar da alsınlar. Tarih en eski halklardan birisi olan halkımız üzerine tümden imhaya yönelik darbeler indirilirken, hangi insan dayanışma içinde olmaktan kaçınabilir. Bir halk, bir bitkiden, bir hayvandan daha aşağı olamaz. Onların üzerine bile bıcak indirilince insanda kamu duygusu doğar. Oysa, söz konusu olan bir halkın yaşamıdır ve tabii ki, böyle bir halkın öncü örgütü, siyaseti, günlük pratiğiyle düşmanı yeniliye uğratmak için kendini muazzam bir dirençliliğe, örgütlülüğe ve eylemliyle ulaştırmak durumundadır. Bu örgüt, çağımız insanının ileri tutkularına dayanarak, onun kazanımlarını esas alarak ve tüm yeteneklerini ayaklandıran teknik silah gücü ve dayandığı ilişkiler ne olursa olsun düşmanın stratejik ve taktik yürüyüşünü boşa çıkartabilir. Dünyanın, yabancı istilacı güçlerle en çok boğuşmuş ve kendisini yaşatmasını bilmiş bir halkın öncü gücü olarak kendimizde geliştiremeyeceğimiz yetenek olamaz. En azından, eğer yüzyılların dayattığı o muazzam bilincsizlik ortamı Parti saflarımızdan silinmişse, düşmanın dayattığı provakasyonlar ve olumsuzluklar Partimiz içinde yer edinmemişse veya son derece etkisiz duruma getirilmişse Partimiz, bilinci, eylemi, örgütlülüğü ve somutlaştırdığı militanlar her sorun üzerine yürüyebilir. Halkımızın buna gücü vardır. Yeter ki şimdiki kadar çeşitli nedenlerle de olsa izah edilebilecek yetersizlik ve olumsuzluklarımızdan arınalım, yeterli olumlu ölçülerimizi gösterelim, ve hiç bir gerekçeyle kendimizi bundan alkoymayalım, bu konuda gerekliliği inandığımız Parti birliğini her şeyin üzerinde tutalım, böyle bir birlik için hiç bir çabadan geri kalmayalım.

Halkımızın ve Partimizin yaşadığı bu dönem, sıradan bir insanın bile duyurluğunu son derece artıran, onu kahramanlığa yakışır bir özveri ve cesarete götüren bir özelliklidir. Eğer sömürgecilğin ve işbirlikçilerin çarpıtmaları bilincimizi ve irademizi bulandırdı felç etmemişse bu kesinlikle böyledir. Bu böyle olduğu içindir ki, kısa bir süre içinde PKK Hareketinin en inanılmaz bir biçimde ortaya çıkıp gelişmesinin neye kadar olabileceğini söyledikimizde, sadece kendi gerçekliğimizi, devrimle değiştirme hakikatını vurgulamış oluyoruz.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; PKK, dönemin üzerine en büyük cesaretle yürüyebilecek ve görülmemiş başarılarla dopdolu geçmesini sağlayabilecekler. Parti militanları, bunun rekli kıldığı ölçüler ne pahasına olursa olsun elde edebileceklerdir. Ve bunlar sağlandığında Partimizin birliği gerçekten çelikleşmiş olacak, bugün bir hayal gibi görünenler gerçekleşecek, hiç bir baskı, tehdit ve katliamlı susturulma, bunun sıradan bir etkisinin bile olmayacağı kendine güvenen, emirlerini uygulayabilen bir Parti, bir ulusal direniş ve bu temelde ayağa kalkan bir halk gerçemiştir olacaktır. Belki bazılarına erişilmez bir rüya gibi gözükse, ama devrimci görevlerin üzerine akıllıca ve yeterince yüründüğü oranda ve hem de kısa bir sürede gerçekleşebilecek rüya budur.

– Bolşevik PKK Çizgisinin Bolşevikleşen Kadroları Olmak İçin İleri!

– Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz!

Devrimci Yaşam ve Mücadele Üzerine

BAKÜR

PARTİZANIN MEKTUBU

Böyle bir konuyu ele almanın nedeni, ülkemiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir döneme girerken; bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası olan Avrupa çalışmaları (Türkiye ve Kürdistan sol'undan örgütlerin tüm güçleriyle böyle bir alanı kendi yaşamlarını örgütlemeye temel olarak seçmelerindendir) ortaya çıkan ve devrimden uzaklaşmayı, kopuşu ifade eden eğilimlerin teşhirine ve doğru devrimci yaşam ve çalışma tarzının kavranmasına yardımcı olmalarıdır.

Bu süreç içinde yer alan herkesin yakından gördüğü ve bildiği gibi, devrimci yaşam ve mücadele konusunda esas olarak -değişik varyasyonlar olsa da- iki eğilim çatışmaktadır. Bir eğilim; Kürdistan'da proletarya öncülüğünün temsil ettiği eğilimdir; diğeri ise, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şoven hareketlerin içine girdikleri ve giderek her alanda örgütlemeye çalıştıkları eğilimdir. Bu alanda ortaya çıkan durumun teşhirine yönelirken, sorunu daha çok bu noktalardan ele almak ve izah etmek, kavranması için zorunludur.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir döneme girerken bu sürecin kadrolardan beklendiği özelliklerin kavranılması, buna uygun davranışların geliştirilmesi ve bilince çıkarılması ertelenemez bir gerektir. Esasında ortaya çıkan sorunların da kaynağının burası olduğu, döneme uygun ideolojik, politika ve örgüt çalışmasının oluşturulmaması olduğu açıktır. Geleceğe yönelirken, geçmişe ait, geriliği ve ıllığı ifade eden çalışmalarla hareket edilemeyeceği gibi; bununla en ufak bir gelişmeye dahi yol açılmaz. O halde, devrimden yana olan, kafası, yüreği, beyni devrim için çalışan herkes bu yaklaşımı yakalamak ve geliştirmek zorundadır. Birşeyler yapılmak, halkın karşı karşıya olduğu açlık, sefalet, baskı ve işkence dolu yaşam değiştirilmek isteniyorsa, açık ki koşullar ne olursa olsun devrimci görevlerini getirilmek zorundadır.

Devrimci görevlere sahip çıkma ve bunları uygulama konusunda yer ve alan ayrımlarını yapılamayacağı, bulunulan her alanda yürürlükte halkın kurtuluşu ve bağımsızlığı için çarpması gerektiği son derece açıktır. Bu nedenle geliştirilmek istenen "şu veya bu alan devrimciliği" adı altındaki yaşam, halktan, mücadelede kopuşu ifade etmekten ve bu kopuşu meşrulaştırmaktan başka bir anlamda gelmez. Bu tür teoriler ortaya atılanın şimdi içinde bulunduğumuz duruma baktığımızda; eğer bilincimizi yitirmemişsek, gerçeğin böyle olduğunu görmemek mümkün değildir. Onlar, yeni döneme uygun ileri sayılabilecek tek bir adım atmadıkları gibi, içine girdikleri duruma ileri adım atmaları bile engellemeye çalışmaktadırlar. Tabii bunu da birçok devrim örneğinden gördüğümüz gibi, "devrimcilik", "sosyalistlik" maskeleri altında yapmaktadırlar. Zaten tehlikeli olan ve teşhiri yapılması gereken de bu yondur.

Devrimden uzaklaşma bugün Avrupa zemininde daha çok yaşansa da bu eğilimin kaynaklarının salt bu alana sınırlı olmadığı açıktır. Devrimin geri çekilme ve yenilgi yıllarında kendisini gösteren birçok eğilim bugün Türkiye ve Kürdistan devrimleri bünyesinde hem de en yıkıcı ve dağıtıcı özellikleriyle Avrupa zemininde ortaya çıkmaktadır. Adeta birçok güç Avrupa'yı, yaşamlarını örgütledikleri, en geri ve en soysuz güdülerini tatmin ettikleri bir alan olarak değerlendirmekte; tüm çabalarıyla bunu geliştirmektedirler. Üzerinde biraz düşünülünce içine girdikleri durumun vahameti ve korkunçluğu tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Ama, ortaya çıkan bu durumu, salt Avrupa koşullarının olumsuzluğuna bağlamak gerekir. Eğer direnilir, devrim bu alanda da yaşatılmak istenirse, bu olumsuzlukların hiçbir etkisi olmayacaktır. Yok, direnilmez ve tüm olumsuzluklarla içine yaşam sürdürülebilir istenirse, geline nokta, açtıkları hertürlü devrimci değerde uzaklaşma olacaktır. Bu nedenle, Avrupa zemininde devrimci çalışmalar yürütülürken bu nokta iyice bilince kazanmalıdır. Bu gerçekleştirilmeden, bu alanda görevlerini yerine getirilemeyeceği iyi bilinmelidir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ve Türk sosyal-şoven hareketlerinin içine girdikleri mevcut durum, devrimden tam bir kopuşu, uzaklaşmayı ifade etmektedir. "Avrupa'nın koşulları farklıdır" vb. gerekçelerle, kendi yaşamlarını kurtarmanın derdinde düşmüşlerdir.

12 Eylül ile birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimleri yeni bir süreç ile karşı karşıya gelmiştir. Güçleri yeniden örgütleme, düzenleme ve her yönüyle mücadeleye hazırlanma süreci-

nin içine girmek gerekiyordu. Proletarya öncülüğünü temsil eden PKK bu süreci en güçlü bir biçimde yaşarken, küçük-burjuva hareketlerde bu yönlü herhangi bir gelişmeye tank olmaktayız. Ideolojik, politik ve örgütsel alanda yaşanan hazırlıkların, kişilik alanında da yaşanması zorunluydu. Yani devrimci militan, özellikleri bakımından da yeni dönem devrimci görevlerini sıradan değil, hem de en güçlü bir biçimde yerine getirmeye kendisini hazır hale getirmeliydi. Böyle bir özelliği geliştirmede de alan ve yer farkının öne çıkarılmayacağı açıktır. Bugün hangi alanda yaşanırsa yaşansın her militanın görevi; devrimci görevleri yerine getirecek özelliklere ulaşmak ve devrimin gerçekleştirilmesine hizmet etmektir.

Bugün içinde yaşanan süreçte sorunun esas olarak gelip, dayandığı nokta da burasıdır. Kişilikte bu süreçte uygun bir gelişimin ortaya çıkmasının gerekliliği ortadadır. Fakat, bu noktada çelişki ve çatışmalar da kendisini göstermektedir. Küçük-burjuva yaşam ve kişilikte ayak direyenler ısrarla bu konumlarını sürdürmek isterken; bunun karşısında proleter kişilik hertürlü zorluğa ve engelle rağmen, hükümünü kurmakta ve geliştirmektedir. Bugün Türkiye ve Kürdistan devriminin karşı karşıya olduğu sorunlar da özünde bu çelişkinin yansımasıdır veya temelinde bu çelişki yatmaktadır.

Bu çelişkinin en derin biçiminde yaşadığı alan ise, bugünkü konumu ile Avrupa'dır. Bu alanda ortaya çıkmasının nedeni, birincisi; reformizm, teslimiyet ve devrim kaçkınılığına uygun bir zemin olması, ikincisi; Türkiye ve Kürdistanlı güçlerin yaşamlarını örgütlemek için kapağı Avrupa'ya atmaları, sosyal-demokrasie teslim olmalarındandır. Diğer bir şey ise; hayallerinde yarattıkları "demokrasie dönüş" masalına uygun uysal davranış içine girmeyi tercih etmelerindendir.

Fakat bunlar sadece devrimden kaçışa yetinmemektedirler. Bir yandan bunu geliştirirken; diğer yandan da "sosyalist, devrimci" görünmek istemektedirler. Tüm basitlikleri ve soysuzluğu geliştirirken; bunu "devrimcilik" adına yapıyorlar. "Yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" veya "ileri demokrasi" denilen benzeri içi boş sözlerin altında yatan gerçek budur. Devrimle biraz ilişkisi olan veya devrim deneylerini biraz yakından tanıyan herkes; bu sözlerin altında yatan gerçekleri kavramada sanrıç güçlük çekmeyecektir. Hiçbir devrimde görülmeyen gibi, bugün de hiç kimse hiçbir biçimde Marksizm-Leninizm eskidikiyi, çağını doldurduğunu iddia edemez. Onlarca ülkenin deneyleriyle doğrulanmış ve milyonlarca şehidin kanıyla mühürlenmiş bir ideolojii çarpıtma kimsenin gücü yetmeyecektir.

Bugün ortaya çıkan "yeni sosyalizm" savunucularının, geçmişte Bernstein, Kautsky, Trocki vb. lerinin gerçekleştiremediği bir haysal peşinde oldukları hemen belirlelim. Bugün arka planı, emperyalizmin o en günahkar temsilcilerini, Avrupa sosyal-demokrasisini de alsalar, hükümlerini yaşamı örgütleyemeyeceklerdir. Halklarımızın ufkunu karartmaya güçleri yetmeyecektir. Fakat bunları söylemekle, mücadelemizin başına örümek istenen tehlikeyi küçümsemek istemiyoruz. Bu sadece geleceğe olan sonsuz güvenimizin bir sonucudur. Tarihin çarkının bundan başka yöne işlemeceğini bildiğimizdendir.

Ama bu gelecek nasıl yaratılacak, nasıl örgütlenilecektir? Açık ki tarihin tekerleği kendiğinden dönmeyecektir. Mutlaka birilerinin tekerleği dönmeye gereken doğrultuda itelemesi gerekir. İşte Partimizin ve kadrolarının bugün karşı karşıya olduğu sorunun canalcı noktası da burasıdır.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenler, Partimizi ve halkımızı girmesi gereken bu tarihi süreçten alıkoymaya çalışırken; her yurtseverin, ilerinin ve devrimcinin görevi ise, ne pahasına olursa olsun bu süreçte yer almaktır. Mücadelenin beklemeye, zaman kaybetmeye tahammülün kalmadığı bilinmektedir. Her geçen gün daha büyük bir arzu ve istekle sürece yaklaşıyor ve onu en canalcı yerinden yakalamak gerektiği açıktır. Ancak bu şekilde, karışmaya dikilen ve hertürlü devrimci değerde uzaklaşmayı geliştiren, geri ve halkımızı canlanıkla mahkum eden yaşamı altedebilir; gerçek bağımsızlık ve özgürlük yoluna girebiliriz.

Böyle bir gelişmeyi Avrupa'da da yaratmak zorundayız. Gerçek bir devrimci kişiliğe ulaşmak sadece dağda savaşan bir partizan için gerekli değildir; bir bütün olarak devrimde yer alan, ister geri ve isterse ön cephe olsun herkesin geliştirmesi gereken bir özelliktir. Hele yazışmanın daha fazla geliştirilmek istenildiği bir zeminde, açık ki buna ulaşmanın önemli iki kat daha artmaktadır.

Birçoğumuz, devrimci sırt çevirmenin, yancılığın nasıl bayraktarlığını yapanların ihanet batığını nasıl saplandıklarını gazetelerden nefretle izlemişizdir veya kişilerden duymuşuzdur. Brakalım yurtseverliğin, devrimciliğin; sıradan insan olma onurunun bile kabul edilemeyeceği, kendi deyimleriyle "ilişki mantığı", ahlak anlayışını" allayıp pullayıp ortaya atmaktadır. Hertürlü ahlaksızlığı meşru görmekte, doğal, kabul edilir bir yaşam olarak,

göstermektedirler. İçinde birazcık da olsa halk ve yurt sevgisi taşıyanların hiçbir biçimde kabul etmeyeceği, bu yaşam herşeyin üstündeymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Birçok hareket devrimde güç getiremeyebilir. Bu doğal bir şeydir. Garip ya da tehlikeli olan, düşmanın arzu edip de yaratamadığı sonuçları, bilerek veya bilmeyerek düşmanın oyununa alet olarak kendilerinin sunmaları, devrim düşmanlığını geliştirmeleridir. Devrim düşmanlığı salt devrimde karşı silah kullanma anlamında anlaşılmalıdır. Devrim için vazgeçilmez olan değerlere saldırmak da en tehlikeli düşmanlıktır.

Küçük-burjuvaziden sosyal-demokrasieye, TC'den ajan-provokatörlere kadar geniş bir blokta, hergün devrimci kişiliğin öğütülerek eritilmek istendiği bir ortamda, devrimci yaşam ve mücadele nasıl korunacaktır? Bu konuda militanlara düşen görevler nelerdir? Militanların bu çatışmada esas dayanak noktaları nelerdir? Tüm bunlara ve benzer sorulara yanıt aramak zorundayız. Eğer devrim bu alanda da herşeye rağmen yaşatılmak ve korunmak isteniyorsa, bu noktaların aydınlığa çıkarılması ve adeta militanların bilinçlerine kazınması gerektiği açıktır.

"Düşmanlar selam ister gözden, gezden, arpacıktan..."

Avrupa birçok olanağın yanı sıra, halklara karşı zengin bir karşı-devrim deneyine de sahip olan bir alandır. Bu nedenle halklara ve mücadelesine karşı, en sinsi planların geliştirildiği ve uygulandığı alanların başında gelir. Halkları kendi potası içine çekerek, eritemeye çalışmakta; böylelikle de onları tarih sahnesinden silmek istemektedir. Bu sinsi planların uygulandığı halklardan ikisi hiç kuskusuz Türkiye ve Kürdistan halklarıdır.

Geçmişten beri halklarımız üzerinde uygulanan kılıç-papaz politikası, bugün de en korkunç biçimde geliştirilmekte ve uygulanmak istenmektedir. TC'nin içinde tamamladığı kılıç politikasını, Avrupa papaz politikasıyla dışarda tamamlamaya çalışmaktadır. Bu nedenle halkımıza şirin göstermeye çalıştığı yüzün altında vampir dişleriyle sırtın bir canavar görünce şaşırarak kaçmak gerekir. İşte bu, Avrupa sosyal-demokrasisinin, Avrupa emperyalizminin gerçek yüzüdür.

Birçok kişi o şirin yüzü kanarak, yanılığın içine girmektedir. Veya emperyalizmden birkaç kırıntı koparmakla onu aldatmış, kandırdığını sanmaktadır. Bu emperyalizmdir. 5 almadan 1 veremeyeceği açıktır. Eğer bugün bazı güçlerin önüne, karntı misali birkaç parça koyuyorsa; bunun karşısında daha büyük şeyler salınacağıdır.

Hepimizin gördüğü ve inkarı da mümkün olmayan gerçeklerden de ortaya çıktığı gibi, verilerin karşılığında alınan bir halkın, bir ülkenin geleceğidir. Bundan vazgeçme pahasına bu olanaklar sunulmaktadır.

Militanlar, devrimci yaşam ve mücadeleyi geliştirirken bu noktayı gözönünde bulundurmak zorundadırlar. Avrupa'nın koşullarına kendilerini kaptırıp, ülke gerçeklerinden uzaklaşma gibi, tehlikeli bir durum içine girmemektedirler. Fakat, bu, şu gerçeği de ortadan kaldırmaz: mücadeleyi geliştirmek ve devrimciliği güçlendirmek için, tabii olarak bu alanın olumlu özelliklerinden yararlanmak zorundayız. Herşeyden önce, karşı-devrimden deney ve tecrübe yönünden yüklü bir alan olduğu kadar, aynı zamanda işçi sınıfı mücadelesinin de en güçlü biçimde yaşandığı; deney ve tecrübelerle dolu olduğu bir alandır.

Bu alanda direkt düşmanla karşı karşıya olunmasa da, dolaylı veya dolaysız açık düşman baskısının yaşandığı bir alandır. Hele emperyalizmin gelişmiş olanaklarının çepeçevre saran kısılcakları bir kez yapıpı mı, bundan kurtulmanın ne kadar zor olduğu ortadadır. Baskı çok diye, militanların bir rahatlamaya içine girmemeleridir. Emperyalizm öyle korkunç yöntemler geliştirmektedir ki, bir an devrim unutuldu mu, adeta bir vantuz gibi insanları yutmaktadır. O halde, başta gelen görev, ulusal kurtuluş mücadelesinden bir an için bile olsa düşüncede, ruhta uzak kalınmaması, arada varolan bağların daha da güçlendirilmesidir.

Hiçbir militan, bugün halkımızın yaşamaadığı bir yaşamı tercih etmemelidir. Halkımıza tanımayan bir yaşamı kendisine de tanıtmamalıdır. Halkımız bugün açlık, sefalet ve işkenceler altında inim inim ineltilirken, hala kendimizi rahat hissedebilir miyiz? Bu acılar, baskılar karşısında birazcık olsun yüreğimiz sızlamaz, devrim için çarpmaz mı? Açık ki bu konuda düşüncelerin konulması, tutumun netleştirilmesi gerekir. Yol ayırma gelindiğinde hangi yolun seçileceğine karar verilmek zorunludur. Halkımızdan uzaklaşma pahasına bir yaşam mı tercih edilecek; yoksa tüm acılara, zorluklara rağmen, halkın yanında mı yer alınacaktır? İçinde bulunduğumuz dönem, bu her iki yoldan birine tercihin yapılmasını zorunlu kılmaktadır. Yurtseverlerin, devrimcilerin tavırının birincisi değil, ikincisi olacağı veya olmak zorunda olduğu açıktır.

Bugün mücadelenin hangi alanında olursa olsun, güçlü bir devrimcilik yaratmanın ve sunmanın koşulları mevcuttur. Koşullar ve olanaklar iyi bir şekilde değerlendirildiğinde, böyle bir özelliğe ulaşmak isten bile değildir. O halde, militanlar böyle bir özelliği yaratmak için, olanak ve koşulları iyi değerlendirmeli, bu konuda güçlü bir istek ve arzu yaratmalı-

dırlar. Böyle bir zeminde hareket ederken güç kaynaklarımız neler olmalıdır veya hangi dayanaklar üzerinde yürümeliyiz? Bir diğer önemli sorunun bu sorulara yeterli ve gerekli cevap vermek olduğu açıktır. Bugün devrimden, ülkeden ve partiden kopuşun temelinde yatan gerçeklerin düşüncede, ruhta ve bilinçte bunları yaşatamamak olduğu bilinmelidir, ortaya çıkan durumdun, bunu açıkça görmek mümkündür.

Herşeyden önce, halka ve ülkeye bağlılığın korunup, geliştirilmesinin zorunluluğu ortadadır. Bu değerlerden uzaklaşmanın nasıl korkunç bir gelişmeyi yaratacağı, bir yozlaşma ve çürümeyi gerektireceği, yaşanan gelişmelerden görülebilmektedir. Bu açıdan, böyle bir alanda devrimci yaşamı korumanın en başta gelen özelliklerinden biri bu değerlere bağlılığı koruyup, geliştirmektir.

Yine en önemli özelliklerden bir diğeri de Partiyeye ve ideolojisine bağlılığı korumaktır. Böyle değerlere salt kurru bir bağlılığın yetmeyeceği açıktır. Aynı zamanda günlük yaşamdan tutulma da, en gelişmiş faaliyetlere varana kadar bu değerlerin özümseme, bilince çıkarılması gerekmektedir. Bunlardan bir an bile uzaklaşılması gerektiğinde, uzaklaşıldığı ise ne tür sonuçların ortaya çıktığını yaşadığımız birçok gerçeklikten görülebilmektedir. O halde, devrimciliğin bitirilir, tüketilmek istendiği; bunun için de korkunç saldırıların geliştirildiği bir dönemde; devrimci yaşamı koruyup, geliştirmek bu değerlere sonuna kadar bağlılığı gerektirmektedir.

Saldırıların yoğunlaştığı veya devrimci yaşamın tüketilmek istendiği esas noktaya da, bu konular oluşturmaktadır. Bugün devrim düşman güçlerin geliştirdikleri, bir yığın devrim şehidinin canı, kanı pahasına yaratılan değerlere amansız bir saldırıdır. PKK, tüm bu değerlere sahip çıkmakta, onları koruyup geliştirmektedir, devrimci yaşamı PKK şahsında mı somutlaşmaktadır? Okun hedefi de bu noktaya yöneltilmekte ve devrimciliği buradan öldürmek istenmektedir. Eğer bu hedefte başarıya ulaşırlarsa, sonuçta gideceklerini çok iyi bildiklerinden dolayı bu noktada ısrar etmektedirler. Bu nedenle, bu değerler ısrarında, yapı olarak çoktan devrimciliğinden uzaklaşmış olan birçok gücün oynaması bizi şaşırtmamaktadır. Mevcut konumları göz önüne getirildiğinde bundan daha farklı bir şey de beklenemez.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, proletarya öncülüğünün ve onun saflarında yer alan kadro ve sempatizanların son derece tahriş ve soylu görevlere yüklü bir dönemde içinde bulunduklarını görmekteyiz. Bu görevlere layık olarak, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine yapacağımız en önemli bir katkıdır. Bu

Devamı 19. sayfada

Evren-Özal "Af"ı Sol'u Tasfiye Planının Parçasıdır

Baştarafı 1. sayfa

partilerle ortak bir ses halinde yasa haline getirmek istediği "af" önerilerini bu nedenle ne için sorusuna cevap arayarak açıklamak gereği ortadadır. Ama bunun biraz daha iyi anlaşılması için kısa da olsa, TC'nin geçmişiyle bir göz atmakta yarar var. Nasil ki, TC, geçmişin bu deneyimlerinden sonuna kadar yararlanırsa, devrimci hareketi dönemden güçlü çıkmak ve cuntanın oyunlarını tersine çevirmek için geçmişten ders almak zorundadır.

Kemalist burjuvazi ve TC, işçi sınıfına ve halklara düşmanlık temelinde doğmuştur. Yanıbaşında genç bir sosyalist cumhuriyetin doğması gibi son derece elverişli bir tarihi durumda, hakim olmak ve bu hakimiyetini sürdürmek için usta bir taktik güden kemalist burjuvazi, hiç bir gücü doğrudan ve açıkça karşısına almayı tercih etmeyen bir politikayla dünya güçleri arasındaki çelişki ve ilişkilerden de ustaca yararlanmayı bilmiştir. Kemalist burjuvazinin uyguladığı bu politika, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist hareketinin gelişimini incelerken de mutlaka dikkate alınması gereken önemli bir olaydır. Kemalist burjuvazi, daha doğrudan itibaren karşısına hiç bir alternatif gücü görmek istemeyi, kendi varlığını bu alternatif güçlerin tasfiyesinde bulmuştur. Bunu gerçekleştirmek için, zaman zaman onlarla geçici uzlaşmalara da gitse, bu da yine bir hesaplaşma amacıyla olmuştur. Yalçın küçük -TÜRKİYE ÜZERİNE TEZLER 2- de şöyle bir belirlemeye bulunuyor; "Burada söylenmesi gereken şu alternatifleri yok etme ile düzenti yerleştirme bir arada bulunuyor. Bir arada bulunmak durumunda. Alternatifleri yok etme, düzenti yerleştirme için sine qua non. Olmazsa olmaz. 1930 yılları içinde, hiç kuşku yok, cumhuriyet rejimi, kendi düzenini yerleştirdi. Bu güne kadar gelen düzen, 1930 yıllarında yerleştirilen düzen oldu. Eğer bu düzenin yerleşme tarihi olarak 1935 yılı alınacak olursa, bu düzen, hiç bir tehditle karşılaşmadan, 1965 yılına kadar devam etti. 1950 seçimi veya 1960 devrimi bu düzeni tehdit etmedi. Bir anlamda, çürüyen yapıları tamir ederek, güçlendirdi. Ancak her ikisi de, güçlenirken bu düzeni tehdit edecek tohumları da doğurdu. Bunlar önce yavaş yavaş, sonra diyalektik bir hızla gelişti. 1965 Ekim seçiminin sonra, Türkiye İşçi Partisi'nin ve bunun yanında YÖK hareketinin iktidar perspektifi ile bu düzen, ilk kez bir tehditle karşılaştı. Bir yanda Ecevit'in ortanın solu; diğer yandan, Türkiye MHP hareketi ve yine bir yanda, 12 Mart; diğer yanda 1974 yılında doğup ölen Ecevit'in "umut hükümeti" veya bir yanda Milliyeçti Cephe Hükümeti; diğer yanda "oyun içinde oyun" düzenleriyle ve kendilerinin sosyalizmin yeddi-i emini sayanların ihanetli Devrimci İşi Sendikaları Konfederasyonu'nun sosyalist özünü atıp CHP'nin bir yan örgütü haline getirilmesi, hep bu tehditlere karşı alınan önlemler maddesini oluşturdu. Burjuvazi hep ikili yaktı. Bu iki yaklaşımla burjuvaziden kaynaklandığını göremeyenler ise kör oldular. Bittiler." (606-607) Bu, cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar görülen bir durumdur. Kemalist burjuvazi bu politikayı her zaman büyük bir ıstaklık oynama ve gelişimini bu temelde sürdürmüş bir güçtür.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, hiç bir gücü doğrudan karşısına almayı doğru bulmayan kemalistler, hasımlarıyla hesaplaşmayı da bu temelde yürüttürmüşlerdir. Özellikle Mustafa Kemal, genç cumhuriyetin kuruluşunda her maskeli yüzüne takmaktan geri durmamış, en sahtekar görüntüler altında amaçlarına ulaşmaya çalışmıştır. Komünistlere ilk işbirliği önerisinde bulunan, ama onlara karşı ilk kanlı saldırıyı düzenleyen de M. Kemal olduğu hatırlanır, nasıl bir taktikçi sahibi olduğu daha açık görülecektir.

Karşısına hiç bir alternatif güç görmek istemeyen kemalist burjuvazi, bu dönemde ihtiyaç duyduğu SSCB ile olan ilişkilerini de yine işçi sınıfı ve sosyalist hareketin gelişmesinin engellenmesine bağlamaktadır. Fakat, Türkiye'de sosyalist hareketi, bütün düşmanlık duygularına rağmen, açıkça karşısına almayı da tercih etmemektedir. Mustafa Kemal 16 Eylül tarihli bir mektubunda, bu yönlü politikasını çok iyi ortaya koymaktadır: "Açıklamadan anlaşılmalıdır ki, kayıtsız şartsız Rus tabiyeti demek olan,

dahildeki komünizm teşkilatı amaç olarak tamamen bizim aleyhimizde-dir. Gizli komünizm teşkilatını her surette durdurmak ve uzaklaştırmak zorundayız. Mecliste yeni olarak meydana çıkan halk zümresi bizim tanıdığımız arkadaşlardır. Bunlar memleketi bir sosyal devrim -kısmen olsun- gereğini inanırlardır. Bu teşebbüsün nedenlerini sarmalayamamaktadırlar. Hükümetten ayrı bir zümre yapmaktan vazgeçirmek istedik, mümkün olmadı. Fakat şimdi halkıçlık programı altında hükümetçe bir program kabul ettik. Halk zümresi kendiliğinden dağılmış gibidir... Kendi arzularını kolaylıkla desteklemek isteyen bir takım kimseler hileli bir tarzda, komünizm ve benzeri teşkilatına taraf olduğumu daima yayıyorlar, fakat yanlışlar. Durum arzettiği gibi Doğu ve Batı ile belirli bir sonuca varmadan devrimden kaçınmak ve bu minasebetle Mustafa Suphi yoldaşa yazdığı gibi ne yapacağız ise hükümet vasıtasıyla yapmaktır. Tabiatıyla komünizm ve bolşevizm açık olarak aleyhtarlığı uygun görmem" (661) Kemalizmin tümüyle kendisine bağlı kulağ örgütler ve partiler yaratarak adeta "komünist" gelişiminin bile doğrudan yönlendirici olma durumu buradan çok iyi görülmektedir. 1920 yılı sonlarında bizzat Mustafa Kemal'in başkanlığını yaptığı sahte bir komünist partisinin kurulduğu bilinir. Komünist düşüncelerinin gelişmesine sonusuz bir tepki duyan M. Kemal'in bizzat başkanlık yaparak bir komünist partisini kurdurtması elbette sıradan bir olay değildir. Kemalist burjuvazi, gerçeğin karşısına her zaman görüntüyü çıkararak, aslolanı gizlemeyi ve böylece kendisi açısından ciddi tehlikelerin önünü tıkmayı hedeflemiştir. Bu komünist hareketi, işçi sınıfı hareketine ve yine Kürt hareketlerine karşı izlenen politikada sürekli görülen bir durumdur. Her gelişiminin hükümetin insiyatifi altında olması gerektiğini belirten M. Kemal, bunun dışındaki her bir gelişmeye mücadele etmiştir. Bunun yolları şüphesiz ki çok çeşitlilik arzettiği; ama özü her aynı kalmış, alternatifleri ne pahasına olursa olsun yok etme, kemalist burjuvazinin yol çizdiği oluşturmıştır. Elbette bu konuda, kemalist burjuvazinin taktiklerini boşa çıkarmaya, dayatılan sahte oluşumlar karşısına gerçek örgütlerle dikilme görevleri olan komünistlerin önemli tarihi yanlış ve hatalarından da bahsetmek gerekecektir. Gerçekten de bu hatalar, Türkiye sosyalist hareketine çok pahalıya mal olmuştur.

M. Kemal, uzlaşma ve ardından sert darbelerle vurma, ya başkalaşma uğratma, ya da imha etme taktiğini ustaca kullanarak, çelişki ve zaaf-yıflardan sonuna kadar yararlanarak, bu dönem muhalif güçlerinin işini ustaca bitirmiştir. 13 Eylül 1920 ve 28 Ocak 1921 tarihleri bunun en bariz örneğini oluşturmaktadır. 13 Eylül 1920, M. Kemal'in, Mustafa Suphi'ye mektup yazdığı ve komünistlerle karşılaşmaktan memnuluk duyacağını belirttiği ve; 28 Ocak 1921 tarihi ise Mustafa Suphi ve öndört arkadaşının Karadeniz'in sularda boğulduğu tarihlerdir. Mustafa Kemal 13 Eylül tarihli mektubunda Mustafa Suphi'ye şöyle yazıyor: "Aynı hedefe yürüyen Türkiye İştirakiyun Teşkilatıyla tamamen işbirliği edebilecek bir Büyük Millet Meclisi'ne tam yetkiye sahip bir temsilci göndermenizi rica eder ve bu vesile ile samimi hizmet ve selamlarımı sunarım" (658. T.Ü.T. Y. Küçük) M. Suphi, Türkiye komünist hareketinin daha sonraki gelişiminin yönünü de tayin eden, Kemalizmin tahliye düşülen tarihi yanılı ile çağrıya cevap veriyor. Ama bu gidiş, tümüyle bir imhaya gidis oluyor. Bu işin bir yönünü oluştururken diğer yönünü ise, imha sonucu geride kalanlara Kemalizm karşısında boyun eğdirilmesi oluşturmaktadır. Nitekim daha sonraki gelişmeler tümüyle bu yönüldür. Kültür ve Turizm Bakanlığının çıkardığı İSTİKLAL MAHKEMELERİ adlı kitapta konuya ilişkin olarak şu satırları okuyoruz: "Gerek Milli Mücadele sırasında, gerekse bu dönemde Türkiye'de komünizmin yayılması bir çok kimsenin sandığı gibi ne islamlık, ne Türklük geleneği, ne de Türkiye'nin sosyal yapısı sayesinde engellenmiş değildir. Bu, doğrudan doğruya Atatürk'ün kurduğu rejimin tutarlı davranışı ile oldu. Fakat mahkum olanlara karşı yumuşak davranılacak, göz dağı verecek caydırıcı yöntemi uygulandı,

Mahkum olanlar on sekiz ay sonra 1926 yılı Cumhuriyet Bayramı'nda Hükümet kararıyla serbest bırakıldı... (280) Söz konusu tutuklama Şeyh Said isyanının patlak verdiği 1925 yılına rastlamaktadır. Şevket Süreyya, Şefik Hüsnü ve Vedat Nedim'lerin başında bulunduğu imha sonrası "komünist"lerin, Kürt ayaklanmalarına karşı devletin yürüttüğü politika karşısında her hangi bir karşı tavrı olmadığı ve hatta ayaklanmanın bastırılmasından yana tutum aldıkları halde, kemalist burjuvazinin bunları çıkardığı yayınlara ve örgütlenmelerine müsaade etmeyerek, özellikle bu dönemde kapatma ve tutuklama operasyonlarına giriştiği görülmüyor. Vedat Nedim ve Şevket Süreyya'nın o yıllarda çıkarılan Aydınlik dergisi sayfalarında sınıf işbirlikçi savundukları ve bu tutumlarının Komünist Enternasyonal tarafından en sert eleştirilere uğradığı da bilinir.

1926 affından sonra ve 30'lu yıllarda komünist hareket içerisinde bir sessizlik ortaya çıkıyor. 1932 yılı, Kadro dergisinin kaldırıldığı ve bunun imha ile tasfiye edilen M. Suphi'lerin örgütü karşısına aşıtan dikildiği yıl oluyor. Bu derginin başında ise, daha önce örgütün bütün arşivleri ile polise teslim olan Vedat Nedim Tür yer alıyor. Kadro dergisi, bu dönemde Kemalizmin propagandasını "sol" dan bir maskeleye sürdüren, Kemalizmin "sol" içindeki örgütünün sesi işlevini yerine getiriyor. Kısaca, Mustafa Suphi'lerin imha edilmesinden ardından geride kalanlar gerek tutuklandıkları süreçte ve gerekse dışarda Kemalizmin politikası karşısında boyun eğdirtilecek onun "sol" içindeki bir uzantısı durumuna dönüştürülüyorlar. 1930'lu yıllarda TKP'nin tüm eylemlerine son verdiği de bir çok kaynağa yer alıyor. Yalçın Küçük bu dönemi şöyle anlatıyor: "Tezler'in birinci kitabında yazıldığı gibi, tam Takrir-i sükun döneminde iki yıl grev hakkını içeren bir tasarının meclis komisyonlarında gezdirilmesi gibi, yeni iş yasası tasarıları hazırlanıyor. Belli bir oyalamada döneminden sonra 1936 yılında grev ve sendika hakkını alıp götürün bir tasarının kanun oluyor. İşte bu sırada Türkiye Komünist Partisi eylemine son veriyor. Ne zaman ve nasıl, henüz bilinmiyor. Ancak 1935 yılında toplanan Komünist'ın yedinci kongresinde Türkiye Komünist Partisi temsil ediliyor. Türkiye Komünist Partisi'nin sözü de ediliyor. Türkiye Komünist Partisi kendi kendisini tasfiye eden Komünist Parti zincirinin bilinen ilk örneği oluyor." (614)

Kemalizmin komünist hareketi ve diğer her türlü muhalefeti tasfiye edici taktikleri ve deneyimlerini, diğer ülkelerde de burjuvazi tarafından bir ders olarak kabul edildiği görülmektedir. Kendisini burjuvaziye karşı bir savaş örgütü olarak görmeyi, tersine uzlaşma mantığıyla hareket eden ve bu çizgisi onu ağır bir sonuçla karşı karşıya getiren TKP ise, bu yapıyla dünya komünist hareketi içerisinde örneğine ilk defa rastlanılan utanç verici bir durumun yaratıcısı oluyor. "Kemalizmin sol kanadı ideolojisiyle güçlü bir komünist hareket oluşturulamayacağı TKP bir türlü anlayamadı. Ancak bunu, komünizme düşman olanlar bile gördü. Batı dünyasında, Ortadoğu'daki komünist partiler hakkındaki 'standart' bir çalışmada ve Mısır Komünist Partisiyle ilgili olarak şunlar yazıldı: Şu anda komünizmin en fazla korkması gereken, Kemalizmin bir Mısır versiyonudur. Böyle bir rejim, komünizmin geleceği koşullar ortadan kaldırır. Bu yüzden Mısır komünizminin geleceği Kahire hükümetinin iç reformları yapma istek ve yeteneğine bağlıdır. Kemalizm, muhtemelen, Mısır'daki komünizmin, Türkiye'de olduğu gibi, güçsüzlüğe mahkum olmasına anlamına gelecektir." (Walter D. Laqueur, Communism and Nationalism in the Middle East, London, 1957 - Y. Küçük. T.Ü.T. 2. Sayf. 601) Ye bu korku, ne yazık ki gerçekleştiremiyor. Mısır Komünist Partisinin kendi kendisini tasfiyesinden sonra, Sudan Komünist Partisi ve ardından 1944 yılında ABD Komünist Partisinin de kendi kendisini likide ettiği görülmüyor. Dünya komünist hareketi içerisinde, proletaryanın örgütlenmesi adına sergilenen birer utanç tablosu olan, tüm bu likidasyon işlemlerinin gerçekleştirildiği koşullar, neden ve kendiflerince hedeflerini işlemek, araştırmak bu yazının konusu durumunda değil. Ama açık ki buradan çıkarılması gereken dersler

var. Dünya komünist hareketine karşı dünya burjuvazisinin tasfiye girişimleri de dahil tüm savaş yöntemlerini bilmenin ve bunlardan gerekli dersleri çıkarmanın önemi günümüzde kendisini daha da ağır olarak duyuran bir olgudur. Çünkü günümüzde de, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri, dünya çapında tasfiye çabalarıyla karşı karşıya bulunmaktadır. İspanya'da, İrlanda'da, İtalya'da, Latin Amerika'da, Filistin Kurtuluş Hareketi içinde, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve KUK Mücadalesine karşı aynı emperyalist odaklardan yoğun netilen bu yönlü girişimler açıkça görülen bir durumdur. Ve şunu çok iyi bilmekte gerekmiyor ki, Türk burjuvazisi, bu konuda en deneyimli bir sınıf olma özelliğiyle önem taşıyor. Birazdan, TC'nin günümüzdeki bu yönlü çabalarına yeniden değineceğiz.

Kemalist burjuvazi Türkiye sol hareketine karşı olduğu gibi, Kürt ayaklanmalar karşısında da en sert imha yöntemlerinden, ulaşakştırmaların çeşitli yöntemlerine kadar, her yola başvurmuştur. Bunda da yine hedeflenen, açık ki, kendi sınıf egemenliği ve temsil ettiği devletin varlığını kesinlikle korunmasıdır. Kemalist burjuvazinin Kürt ayaklanmalarına karşı izlediği politika en sıradan bir bakışla bile gözlemlendiği görülecektir ki, TC açısından sorun, yasalar karşısında "suç" olan eylemleri, bu çerçevede içerisinde "yargılayıp" gerekli müeyyideleri uygulamak değildir; bunu çok çok aşan bir durum vardır. Kemalist burjuvazi, daha önce de belirtildiği gibi hiç bir alternatif odaklamaya ve hatta düşümce oluşumuna bile kesinlikle tahammül edememektedir. Her şey kemalist iktidardan insiyatifi altında gerçekleşmek, devrimci ile bu çerçevede yapılmak zorundadır. İlk işçi milletvekillinin, ilk kadın milletvekilinin bizzat M. Kemal tarafından parlamentoya rastgele seçilen bir işçinin ve yine rastgele seçilen bir kadının parlamentoya alınması gibi, işçi sendikalarının da bizzat M. Kemal'in denetiminde emirleri ile çalışmalarına başladığı tarihin sayfaları arasında bulunuyor. İşçi sınıfının haklarının gerçek savunucu gücünün ekonomik ve siyasal olarak odaklanması ve güçlenmesinin önlenmesini, bunların çıkarılmasına adina sahtelerini yaratarak gerçekleştirmeye çalışan kemalist burjuvazi, bu mantığını daima sergileyecektir. Gerçek örgütlerin karşısına, Kemalizmin örgütünü, kemalist idolojinin dayatılması olayı vardır. Görülmüyor ki, Kürt hareketlerine karşı da amaçlanan, bu hareketleri yalnızca ezme değildir. 1925 Şeyh Said ayaklanmasına ilişkin davadan görüldüğü "İstiklal Mahkemesi" savcılığının, dönem başbakanı olan İsmet İnönü'ye gönderdiği cevabı bir maktepta yazılanlar bu gerçeği açıkça sergilemektedir: "Ayaklanma bağımsız bir Kürdistan kurmak amacıyla çıkmıştır. Birçok seneler hep bu amaç için çalışmış olduğu kesindir. Bu ruhun ölmesi ve öldürülmesi en kutsal milli bir görevdir. Bunun için Kürdistan'da baş olabilecek bütün zararlı kişiler kesinlikle af edilmemelidir" (İSTİKLAL MAHKEMELERİ. Sayf. 138) Bu amaçla ulaşmak için kemalist burjuvazi hiç bir kural tanımayacağı tek kural haline getirmiştir. İmha, katliam, işkence, idam sehpaları, liderleri ve savaşılan satın alma, ajanlar vasıtasıyla içten çökertme, suikast ve kompolar, teslim alınan ihanetçilere maddelere yükleme ve kara çalma vb. daha da sayılabilecek her yol, bu amaç için kullanılmaktan çekinilmemiştir. Bunun için verilebilecek bir çok örnek içinden bir-iki tanesini aktaracak olursak bu durum hemen görülecektir. 1920'lerdeki ayaklanmaların görüldüğü davalar sırasında, 16 Ocak 1923'de İzmir'i taşıyan basın toplantısında M. Kemal "İnkılâbın kanunu mevcut kanunların üstündedir" sözlerini sarfederken; "istiklal mahkemesi" vargılarından Lütfi Mufti Bey de aynı görüşü; "bizim belli bir amacımız vardır. Ona varmak için aramızda kanun üstüne de çıkarız." sözleriyle ifade etmektedir. (İ. M. Sayf. 140-141) M. Kemal'in ve vargıncının bu sözleri o dönem "İstiklal Mahkemesi"nin karakterini ortaya koyduğu gibi, Kürdistan'daki hareketin ezilmesi için Türk burjuvazisinin emperyalizm ve sömürgecilik tarihinde rastlanmayan en sinsi ve alçakça bir biçimde saldırdığını ve bu ülkeyi sömürgeleştirmekle yetinmeyi, onu nasıl

ruhundan boşaltarak Kürdistan'ı tümüyle imhaya amaçladığını ortaya koymaktadır. O dönemde de, Kürt isyanlarına, kendi varlıklarını inkar, Türkülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma stratejisinin zorunlu bir gereğidir ve zaten TC. Kürdistan'ı inkar temelinde kurulmuş bir devlet olarak, daha ilk andan itibaren kendisinin varlık temeli olan Kürdistan gerçekliğinin inkarını vazgeçilmez bulmuştur. Şeyh Said ayaklanmasına katılanlar, Kürdülük savunma dayatılmıştır. Bu, Kemalizmin misak-ı milli içinde tek bir ulus yaratma strate

Askeri Faşist Cunta ve Sol'da Tasfiyecilik!

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, her türlü muhalefet odasını imha, daha birçok yönlemle tasfiye ederek, varlığını kurumsallaştıran Türk burjuvazisi, daha sonraki yıllarda da aynı politikayı devam ettirmiştir. Türk burjuvazisinin üzerinde en büyük hasasiyetle durduğu iki nokta; Kürdistan'da öldürülmeye çalışılan ruhun ayaklanması ve Türkiye'de proletaryaya hareketinin örgütlü bir güçle karşılanması dikilmesi tehlikesidir. Tek parti döneminde olduğu gibi, çok partili dönemde de bu iki nokta üzerindeki hasasiyet hiç bir zaman azalmamıştır. Ve hatta, çok partili dönemde, bu iki olguya yönelik kemalist politika, iktidara ve muhalefeti, sağ ve "sol" u ile daha da geliştirmiş ve bilinçlerin aydınlanmasını önleyen bir biçimde sürdürmüştür. En reformist oluşum ve çıkış dahi bu politika gereği tehlikeli bir muhalefet olarak lanse edilip, çoğu kez bu çizginin temsilcileri ağır ceza mahkemelerinin karşısına çıkarılmış, kitlelerin ve işçi sınıfının en sıradan demokratik haklarını daha savunma bu mantığın karşısına devlete işyanla eş değer tutulabilmiştir. Burjuva demokrasisi çerçevesi içinde edilebilir hakları savunmuş, demokrasinin kurtuluşuna bile izin verilmeyen Türk burjuva hakimiyeti altında "devrimcilik" ve "sosyalist"lik olarak değerlendirilmiştir. Bu ise, birçok şeyin iç içe geçmesine, subjektif planda bir karmaşaya yol açmış, komünistlerin içinde bulunduğu durum nedeniyle de örgütler kendi sınıf kimlikleriyle ortaya çıkmışlardır. 1970'li yıllara kadar daha çok bir sessizlik hüküm sürmüş, işleyen şey Kemalizmin sınırların reddi politikası olmuştur. İşçi sınıfının savaş örgütü ortaya çıkmadığı gibi, ezilen ulus cephesinde de devrimci bir çıkış olmamıştır.

1970'ler bu uzlaşma, teslimiyet ve reformizm çemberinin kırılmasında önemli atılımların gerçekleştiği yıllar olarak, gerek Türk hakim sınıfının ve gerekse sosyalist hareketin tarihinde bir dönüm noktasını oluşturur. Türk burjuvazisinin dayattığı çember içinde hareket etmeyi reddeden militan bir devrimcilik doğduğu bu yıllarda, burjuvazinin de aynı biçimde saldırına geçtiği görülmektedir. Yetersizlikler ve hataları ne olursa olsun, 1970'li yılların başlarında reformizm ve teslimiyet çemberini kırmak için cesaretle öne atan insanların pratikte ortaya koydukları tutumun anlamı bu açıdan iyi kavranmalıdır.

Bu yeni gelişmede militan bir devrimciliğin filizlendiğini gören Türk burjuvazisi, anında saldırıya geçmekte bir an bile tereddüt etmemiştir. Bir avuç genç insanın üzerine ordularını göndermiş, idam sehpaları hazırlayarak, daha temellerine oturtulması fırsatı bırakmadan boğmak istemiştir. Gerçekten o dönemde, Türk burjuvazisinin henüz bir gençlik karakteri taşıyan bu çıkışların üzerine azgıncı saldırdır şey, bu bir avuç insanın iktidarı tehdit eden bir güçte olması değildir. Ama, bu gelişmenin içerisinde Türk burjuvazisinin korkunç ölçüde korkutan bir tehlike vardır. Bu tehlike, Kemalizmin ideolojik ve politik zırlarla, reformist teslimiyetçi bir kabuk içine alınan sosyalist hareketin kendi insiyatifi dışında bir rotaya girmeye çalışmasıdır. Açık ki, söz konusu olan büyük örgüt gücüne iktidara yürüten bir hareketin ezilmesi değil, ama bunu yaratacak düşünce oluşumlarının ne pahasına olursa olsun ezilmesi ve madde bir güce dönüşmesinin bu temelde önlenmesidir.

1970'lerde Türkiye sosyalist hareketi, Türk burjuvazisinin askeri-politik ve ideolojik saldırısına karşılaştığında, durum bir açıdan böyledir. Yani, kuruluşundan itibaren her şeyi çizdiği rotada yürümeye mahkum olarak gören, "devrimcilik" de dahil her gelişmeyi ancak kendisi ile düşünün Türk burjuvazisi, 1925 Şeyh Said isyanında itirafını yaptığı gerçeği sosyalist hareket içerisinde de mutlaka dayatmak ve sonuçlandırmak kararlılığını bir kez daha göstermek istemiştir. Kısaca, TC sınırları içerisinde yasatılması gereken tek ruh, düşünce ve eylem vardır; ve o da Kemalizmin ruhu, ideolojisi ve eylemidir. 1970'lere kadar sosyalist hareketin TKP'nin uğradığı tasfiye ardından bu çerçevede tutulması önemli oranda başanmıştır. Kürdistan'da isyanların ezilmesi ve bir kısım isyancıların da teslim alınarak uşaqlarından ardından, ruhun öldürülme çabalarından adım adım ilerlenmiştir. Bu açıdan, bu süreç ka-

dar Türk burjuvazisi "rahat"tır. Fakat, 1970'ler artık farklı bir gelişmenin, tarihin çarklarının dönüşünde önemli değişikliklerin bildirici yıllar olarak, bu rahatlığı bozmakta gecikmeyecektir.

Gençlik hareketi boyutlarını aşmadığı halde 1970'de devrimci-demokratik hareket yönelttilen saldırının anlamı bu gerçekler ışığında daha iyi görülebilmektedir. Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin ve arkadaşlarının o dönemdeki çıkışları ve direnişleri, bu açıdan bugün ulaşılan gelişmelerde önemli bir yer tutar. Subjektif planda ve tabii ki pratik açıdan da henüz çok geri bir gelişim seviyesinde olmasına ve hatalara düşülmesine karşın, Kemalizmin yaratmaya çalıştığı tek ruh, düşünce ve eyleme, sosyalist hareketin içinde bulunduğu duruma bir başkaldırı, devrimci bir çıkıştır. Bugün bu dönem değerlendirilirken, kesinlikle sahip çıkılması gereken yön budur.

O dönemde, gerek dışarda ve gerekse cezaevlerinde devrimcilerde yatılanlar hatırlanmalıdır. Henüz bütün ayrıntıları ve izahlarıyla açığa çıkarılmıyorsa da, mevcut veriler gerçeği görmek açısından yeterlidir. Burjuvazi, bu dönemde de yine ikili bir imha politikasını uygulamıştır. Bir yandan hareketin lider ve savaşçı kadrosu, açık vahşet düzeyine varan saldırılarla ve idam sehpalarında katledilmiştir. İkinci yön ise, cezaevlerinde işkence ve baskılarla ihanet ettirme, psikolojik gösterme ve ajanlaştırma olmuştur. Cezaevlerine alınan yargı unsurları işkence ile boyun eğitilmiş, düne kadar uğruna savaşmışlara dava küfür ettirilmiştir, adeta dine yeniden dönüş gibi Kemalizme dönüş, o sığınış tek alternatif olarak dayatılmıştır. 1970'lerde "eski dinine"-Kemalizme yeniden ve hem de daha sıkıca dönüş yapanların hiç de az olmadığı bilinir. Cezaevleri, günlük uygulamalarıyla beyinleri Kemalizme döven bir laboratuvar gibi ele alınmıştır. Ama kararlı devrimcilerin tutumu da bilinir. İdam sehpasında, yargı organları karşısında, işkence tezgahında ve dağlarda devrimciler, güçlerinin zayıflıklarını bile bile direniş sürdürürken, kurtarmaya çalıştıkları şey, açık ki filizlenen yeni militan devrimci ruhtur. Onlar, Kemalizmin laboratuvarında bu filizlenmenin kırılmasına ve dayatılan platformun kabul edilmesine kesinlikle izin vermemişlerdir. Örneğin bu dönemde, Türk burjuvazisinin ordularına karşı savaş gücünün zayıflığı neden gösterilerek yurt dışına çıkış önerildiğinde İbrahim'in cevabı çok kesin olarak, bunu kabul etmemek olmuştur. Daha ilk adımda böyle bir geri çekilmeyle zararlı bularak, ölüm pahasına bu çemberin yırtılmasını savunmuştur. Mahir ve Deniz'lerin tutumu da bu yönlüdür. Nitekim onların bu kararlı tutum ve direnişleri, daha sonraki yılların devrimci atılımının temelini oluşturmuş, direnişleri etrafında onbinler ve gidecek yüzbinleri kapsayacak alan bir sempati açılmıştır. Ve bu, burjuvazinin belki de ilk defa başarısızlığını ilan etmiştir. Doğmasına hiç bir zaman izin verilerek istenmeyen ruh, idam sehpasında, işkence tezgahında ve çatışmalarda delik-deşik edilen bedende doğmuş, dalga dalga topluma yayılmaya başlamıştır. Daha sonraki yıllarda, onların direnişleri etrafında bir çok kümelelenmenin ortaya çıktığı, onların devrimci direnişçiliği işçi sınıfı ve öğrenci gençlik içerisinde canlandırdığı bilinmektedir. Ama onların direnişine sahip çıkma adı altında en reformist tezlerin ve uzlaşma mantığının savunulduğu da bir gerçektir.

1970'lerde artık bir çöküş sürecine giren Türk burjuvazisi, nasıl ki doğuş yıllarında sol'dan ve ezilen ulustan gelen direnişleri ezerek hakimiyetini sağlamışsa, bu dönemden de aynı potansiyelin daha da geliştirilmesi taktikleriyle çıkmak istemiştir. CHP etkeni bir kez daha gündeme sürülmüş, kitlelere oluşan devrimci sempati bu kanala aktılmak istenmiştir. MHP ise, oyunun ikinci bir yüzünü oluşturmuş, sağ ve sol partilerle burjuvazi toplumsal çatışmalarını özünü boşaltmaya, asıl hedefi karartmaya çalışmıştır. Cezaevlerinde geçirildikleri işkence süreçinden sonra 1974 affı ile serbest bırakılanların devrimci safında ve hem de birer kahraman edasıyla boy göstermeleri ile, bu sürecin gelişim yönünün tayin edilmesinde, diğer etkenlerle birlikte belirli bir yer işgal etmiştir. Program, hedef ve ilkelerinde net ayrılmaklıyı koymamış bir çok gruplaşma doğmuş ve hatta bu süreç içerisinde bizzat devlet eliyle yaratılan örgütler de "sol" platformda

rollerine uygun olarak yerlerini almışlardır. Açıkça belirtmek gerekir ki, Türkiye cephesinde yaratılan ideolojik karmaşa ortamında, Mahir, Deniz ve İbrahim'lerin direniş mirası çarçur edilmiş, onlar adına geliştirilen düşünce ve pratiklerde anılana en büyük saygısızlık yapılmıştır.

1970'ler, Kürdistan'da da proletaryaya önderlik ettiği ulusal kurtuluş hareketinin ilk filizlerinin atıldığı yıllardır. Bu dönemde kadar, Türkiye sol güçleri tarafından da tümüyle inkar edilen Kürdistan gerçeği, bu yıllarda devrimci bir çıkışa duyurulmaya, inkar çemberi kırılmaya başlanmıştır. Kürdistan'da sömürgecilik çizdiği sınırlar içerisinde geliştirilmek istenen her türlü reformist-teslimiyetçi akım ve odaklaşmalar, sosyal-sosyal yaklaşım ve örgütlenmeler ve en genel deyimle Kemalizmin zırlı bu yıllarda ilk ve en temel darbesini yemiştir. Bu, TC tarihindeki en öldürücü darbelerden birisidir. Çünkü, TC, 50 yıllık varlığı süresince imhadan, günlük asimilasyon politikasına kadar her yölla çok ettiği sandığı kendi azınlığın karşısına dikildiğini görmüştür. 50 yıldır uyuyan bir halkın, uyanışının kendisi açısından yaratacağı sonucu ne olduğunu yeti bililen Türk burjuvazisi, bu nedenle saldırına geçmekte de gecikmemiştir. Henüz madde bir güce dönüşmediği, düşüncenin yaratılması sürecinde, tarihte örneğine rastlanmayan bir biçimde saldırına geçmiş, bu sürecin önünü imha ile kesmek istemiştir. 1977'de Haki KARE'nin katledilmesi bunun başlangıcı olmuş ve ardından yeni kompo ve suikast planları gündeme girmiştir. Kompo sadece önderlerin imha planıyla da sınırlı kalmayıp, Kürdistan adına oluşturulan ajan örgütler vasıtasıyla bilinç çarpıtılmak ve oluşum halindeki hareketi çöktürmek istenmiştir. Bu, özellikle Tekoşin örneğinde çok barizdir.

Bağımsızlık hareketi, düşmanın açık imha saldırıları, içten çöktürme çabalarının yanı sıra, ulusal sıronda kemalizmin mantığını aşmamış sosyal-zemini güçlerin ve Kürdistan'da bulunan ve diğer parçalardaki ilkel milliyetçiliğin birer uzantısı durumundaki reformist-küçük burjuva milliyetçiliğinin dört yandan saldırıları ve yarattıkları tahribata karşı geliş büyüdü. Türkiye ve Kürdistan'da sol adına yapılan şey de, bu dönemde, gerçekce Kemalizmin çizdiği çerçevede kalmıyordu. Kürdistan gerçeği bilince bile getirilmek istenmediği gibi, Türkiye'de sol adına yaratılan karmaşa da hedefleri tümüyle çarpıttı, devrimci hareketin temelini oturtamıyordu. Bu açıdan Kemalizmin zırlı her iki alanında da her şeyin üzerine örtelce kadar sağlandı. Ama, işte PKK'nin ilk filizler halinde belirmesi bile, sosyalistlik ve ulusallık adına yaratılan tüm sahte görüntüleri birer çöküş çıkardı. Bu nedenle saldırın çok yönlü ve yoğun olarak gelişti. Bu açıdan "sol" platformu yer alan sosyal-zemini ve reformist-küçük burjuva hareketlerden yönelen saldırılar da gerçekte bu güçlerin Kemalizmin platformunda hareket edişlerini ve o mantığı aşamamış olmalarının bir ürünüdür. Bağımsızlık Hareketi "bölücü", "provokasyon" vb. sıfatlarla nitelendirilebilir ve daha baştan böyle bir çıkışa saldırılan bu gerçeği bütünüyle ortaya koymaktadır.

Evet, yolunun son durağındaki Türk burjuvazisi, PKK'nin gelişmesinde, çizdiği ve bilinceli veya bilincsiz hemen her gücü de içine aldığı çerçeveyi, yarattığı tüm sahte görüntülerle parçaladığını gördüğünde, tam da tarihine yakışır bir biçimde ve bütün kollarıyla saldırılarını hızlandırdı. Kitle katliamları ve yoğun tutuklamalara, feodal eşya celerlerini yeniden donatıp saldırına geçirmeye ve içten çöktürme faaliyetlerine kadar her yöntemi gündemine alarak, ne pahasına olursa olsun PKK gerçeğini yok etmeye çalıştı. PKK'nin varlığı ve gelişimi, Türkiye'de 1970'lerde beliren devrimci çıkışın kesintiyi uğratılmasını da önleyecek, her alanda militan devrimciliği ve dayanışmayı dayatan bir özellikliydi. Bunun etkisini Türkiye cephesinde göstermemesi mümkün değildi. Yani, TC, sömürge ulustan gelen devrimci çıkışın, Türkiye proletaryasından da sosyal-zemini ve reformizm çemberinin kırılmasına temel bir rol oynayacağını çok açık farkındaydı. PKK, sömürgeci Türk burjuvazisinin elindeki ideolojik-politik plandaki silahlarını işlemezdüruma getiriyordu. Türk burjuvazisini çılgınca ordusuna sarılmaya iten en temel nedenin bu olduğu, bugün artık çok daha iyi anlaşılmakta-

dır. Ve artık, 12 Eylül 1980'de orduyu işbaşı getiren sömürgeci Türk burjuvazisi, devlet varlığını tehdit eden PKK olgusunu tümünden ezmezi önüne en temel görev olarak koydu. Devletin milleti ve ülkesiyle bütünlüğü şian, cuntanın hareket planının parolası oldu. Fakat, çok kısa pratiğinde rağmen halkla bütünlüşmüş olan PKK'ye saldırı, topyekün halka karşı bir saldırı olmak zorundaydı. Nitekim, 12 Eylül, Kürdistan'a açılan bir savaş oldu. PKK'ye selam vermiş insanlar, ve hatta bir PKK'liyle aynı köylü olanlar ve tabii ki tüm suçları Kürdistanlı olmak olanlar bu savaşın hedefleri oldular. Cezaevleri onbinler aşan insanlarla dolduruldu, yüzbinler işkence tezgahlarından geçirildi, köyler ve mahallelerde halkı sindirme ve pasifize etmek için yoğun bir terör estirildi. Bir yandan halk, kendi bağrından böyle bir gelişmeye yarattığı, düşmanın tüm çabalarına rağmen kırsılaşmamış olduğu için ikinci kez ölüme mahkum edildi ve bu kararın bir gereği olarak günlük baskı ve işkenceler, soygun ve talanlarla yaşadığına pişman ettirilmek istendi. Köy meydanlarına toplanan köylüler, hoporlörün eşliğinde Türk- lük andı içmeye, istiklal marşı söylemeye zorlandı. Halkın mahallî gışileri bile suçlu damgası yedi. Bizzat cuntanın başı Kenan Evren, Kürdistan'ın çeşitli kentlerindeki konusmalarında Kürt olduklarını hatırlattığı için bu gışilerle saldırıyordu. Ve elbetteki bunu, Türk'lük adına ve tipki M. Kemal'in ünlü "devrimlerine" bağlılık temelinde sürdürüyordu.

Cezaevlerinde ise, yok etme hareketinin en önemli bölümü sürdürüldü. Daha ilk gündün, tutukluların önüne iki yol dayatıldı. Ya teslim olacak, Partiyeye ve halka ihanet ederek, Kemalizme sığınacaklar; ya da öleceklerdi. Sömürgeciler, özellikle birinci yolu tercih ettiriler. Çünkü, idam ve diğer biçimlerdeki ölümler, ardından daha güçlü gelişmeleri doğuruyor, yok edilme istenen asıl şey, yani direniş ruhu ezilemiyordu. Oysa, içerde Kemalizme sığınma temelinde teslim olmayı gerçekleştirmeleri, bağımsızlıkçı ruha vurulan darbe olacak, teslim alınmış bir yapıdan yeniden bir doğuşun şekillenmesi mümkün olmayacaktı. İşte bu amaçla, daha 1979 Elazığ tutuklanmasında teslim alınan Şahin Dönmez haini başta olmak üzere ihanetçi takımı işi koştular. Adeta cezaevinde, doğrudan Genel Kurmay ve MIT tarafından yönetilen bir tasfiye karargahı oluşturarak, bu işin örgülenmesini Şahin haini ve diğer döknek takımına görev olarak dayattılar. Sömürgeci cunta, cezaevleri pratiğinden binlerce kişi, PKK'li tutukluları yasalar karşısında "suç" işlemiş siyasi bir mahkum olarak kabul etmek istememiştir. Yasa, onun sorunu, PKK karşısında yasaları dayatmak değildi. Bu nedenle de uygulamaları hiç bir burjuva hukuk kurallarıyla kıyaslanmaya imkan veremeyecek bir biçimde kısmıya çıktı-ğında şaşırıyordu. Bilmiyor ki, PKK'li tutuklulara kendi davalarını savunma hakkını bile tanımak istememiş, "vereceğiniz ceza siyasi olduğundan benim için şeref olacaktır" diye yükselen sesi, kamuoyundan gizlemeye çalışmıştır. Mahkemeleri de uzun süre bekletmiş, ihanet cetesinin belli sonuçlara ulaşmasını hedeflemiştir. Şahin-Yıldırım-Ali'der'i günceler ve hatta aylarca koğuş koğuş dolayarak ihaneti örgütlemeye çalışmış, PKK'ye karşı Kemalizmin kara bayrağını çıkmışlardır. Günlük işkenceler ve diğer baskı biçimleriyle PKK'nin yansıncı çöktürme stratejisi, karşısında güçlü bir direniş bulmuş, ya teslimiyet ya ölüm şiarına karşı: **Direnmek Yaşamaktır-Teslimiyet İhanet-Direnmek Zafere götürür** sloganı bayraklaştırmıştır. Başta Mazlum, Kemal ve Hayri voldaşlar olmak üzere PKK'nin tutuklu, öldürülen, militan ve sempatanları, bu şiar altında inanılmaz bir direniş sergilemiş ve cezaevlerindeki tasfiye hareketini kanlarıyla boşa çıkarmışlardır. PKK'nin ideolojisi, politikası ve geçmiş pratiğine sahip çıkması ve hatta cezaevinin o ağır koşullarında ileriye yönelik mücadele hedefleri göstermişlerdir. İhanet cetesinin karargahında çizilen planların, Mazlum'un direnişinde nasıl boşa çıktığı, Hayri ve Kemal voldaşların geliştirilmesi istenen ihanet karşı hayatlarını nasıl ortaya koydukları ve bugün tüm dünya yankılanan Diyarbakır Cezaevi direnişinin nasıl yükseldiği artık her kes tarafından bilinmektedir.

Cezaevinde PKK'yı teslim alma planının direniş temelinde boşa çıkarılması, mahkemeler ve cezaevinin

bağımsızlık sloganlarının haykırıldığı birer kürsü haline getirilmeleri karşısında sömürgeciler doğrudan imha planlarını uygulamaya geçirmiş, Yıldırım haininin "Mazlum öldürüldü" fetvasıyla katliamlar gününümüze kadar getirmiştir. Sömürgeciler ihaneti örgütlemeyi yalnız cezaevleriyle de sınırlı tutmayarak, Şahin-Yıldırım ihanet cetesinin dışı uzantılarını yaratmaya çalışmışlardır. Cezaevlerinden saldırları teslim alınmış unsurları, kitleler içerisinde Kemalizmin örgütlenilmesini görevlendirirken, PKK'nin diğer yansıncı, Semir haini vasıtasıyla çöktürme ve dağıtım hedeflemişlerdir. Semir hainin açığa çıkarılan alçağa faaliyetleri, sömürgecilerin hangisi sinsi hedefler peşinde koştuğunu ve bunun için hangi yöntemlere başvurduğunu göstermektedir.

Açık askeri saldırılarla başta PKK olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ve demokratik hareketi ezme hedefleyen cunta, PKK'nin geri çekilecek güçlü bir hazırlik sürecini yaşadığı cunta sonrası süreci, devrimci direnişin yükseltilmesinde atılım yılı haline getirmesi nedeniyle, en son şansını da elinden yitirmeye tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştir. Bir dağılmanın, devrimci safıların çözülmesinde beklediği bu yıllarda, PKK toparlanma, safıların sıkıştırma ve çelikleştirme yaşadığı gibi, bunu diğer devrimci-demokratik güçlere de dayatarak, cuntanın oyunlarını bozguna sonuçlandırmıştır. Cuntanın sol'a dayattığı tasfiyeciliğin boşa çıkarılması, tümüyle PKK olgusuna dayanmaktadır. PKK'nin cezaevleri ve dışarıdaki direnişleri iledir ki, Türk burjuvazisi tarihinde ilk kez son kozunu da kaybetmiştir.

12 Eylül'de iktidara oturan askeri faşist cunta, kendisi karşısında hiçbir alternatif güç bulamamacasına, tüm muhalefeti ezmezi amaçlamaktaydı. Ve tabii ki, bunun en başında da KUKH ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi beklemeydi. 12 Eylül'ün saldırları, başta bu hedefler olmak üzere, burjuva çevreleri de içine alan tüm bir muhalefete yöneldi. Demokratik kuruluşların, yasal sendikaların, dernek ve mesleki kurumların yönetici ve üyeleri de dahil, yüzbinlerce demokrat, ilerici ve yurtsver cezaevlerine dolduruldu. Açık bir saldırına maruz kalan ve buna hazırlıksız yakalanan devrimci güçler, üyelerinden çoğunu ya şehit vererek, ya da tutuklanmalarla ağır kayıplara uğradılar ve hemen her örgütün geride kalan güçleri cunta sonrasında yurt dışına çekildiler. Ama, bir hareketin yükseliş ya da çöküşünde çok önemli bir safha olan yurt dışına çekiliş, gözler daha çok Avrupa merkezlerine yöneldi. Kendi direktifleriyle geçiş yapan cuntanın ağır baskılarından ötürü yurt dışına çıkmak zorunda kalan güçlere, Avrupa kapıları sonuna kadar açtı ve bu yıllarda Avrupa'ya korkunç boyutlarda bir iltica açısı başladı.

Cuntanın sert darbeleri altında bitirilemeyenler, bu kez Avrupa ortamında bitirilmek istenmekteydi ve zaten Avrupa'nın kapıları cömertçe açmasının en başta gelen nedeni de buydu. Oyun çok yönlü sahneye konuldu. Cunta, bir yandan Anayasa referandumu, seçim yasaları ve ardından partiler ve seçimlerle oyunun bir yönünü sahnelerken, çok güçler ise cezaevlerinde teslim alınmaya çalışıldıkları gibi, yurt dışı ortamında da aynı kaynaklardan yönelen teslim alma çabalarıyla karşılaştılar. Yurt dışındaki bu baskılar elbette ki fiziki değildi. Ama bir hareketi gücünden düşürmenin, onu kof bir yapı haline getirmenin, ideolojik-politik olarak savaş örgütü olmaktan çıkarmanın her yolu denendi. Bu konuda özellikle Avrupa sosyal-demokrasisi bütün gücünü ortaya koydu ve genelde ulusal kurtuluş ve proletaryaya hareketleri karşı bir direniş tasfiye çabaları Türkiye ve Kürdistan sol güçlerine de uyarıldı. Devrimci-işçi'nin bu süreçte içine girdiği yönelim ve diğer sol güçlerin durumu bu gerçeği açıkça gösteriyor nitektir. Seçim sahtekarlığıyla demokrasie geçme oyununu utandırmasına oynayan cunta, iktidar ve muhalefet partileriyle senaryosunu tamamlamıştı. Cunta demokrasisinin bir uzvu olan Halkçı Parti ve ardından SODEP'in kuruluşuyla Kenan Evren sol'u yarattı. Bu sahte muhalefete karşı, gilesecek gerçek muhalefetin önünü tıkamak istiyordu. Yurt dışındaki Devrimci-işçi'nin yönelimi ise buna denk düşen bir biçimde geliştirdi. Cezaevlerinde Dev-Yol tutuklularının savunmaları okunduğunda, tek bir cunta kelimesine rastlanmaması, devlete

yönelik en küçük bir çıkışın bulunması bu gelişmelerle birlikte bakıldığında elbette ki daha iliyiye değer olmaktadır. Cezaevlerinde ve dışarda birbirine bağlı bir gelişmenin olduğu gerçeği görülmüştür. İçerideki teslimiyet, dış alanlarda da devrimci örgütlenme ve mücadelede karşı teslimiyet ve uzlaşma çizgisinin geliştirilmesiyle karşılık buluyor. Tüm bu süreçteki faaliyetlerden de biliniyor ki, cunta sol'a yönelik tasfiye hareketini iç ve dış tüm dayanaklarıyla birlikte ve çok yönlü olarak geliştirdi. İmha ve tasfiye işiçe geliştirildi. Devrimci-İşçi çizgisi sol'u tasfiye hareketinin önemli bir halkası olarak ele alındı ve inceden işlenen görüşlere örgütsüzlük, kaos, yılgınlık, reformizm, teslimiyet ve Marksizm düşmanlığı alabildiğine körlüklendi. Ancak, PKK'nın yurtdışı faaliyetlerinde sıcak bir savaş alanını seçmesi ve bu alandan devrimci gelişmeye yönelik mücadeleyi yükseltmesi bu hesapları da işlemez kıldı.

1980'ler, tıpkı 1920-30'lar gibi, sol'un bugün eğitildiği bir süreç haline getirilmek istenmekteydi. Bu yıllarda TKP'nin başına getirilenlerin daha geniş boyutlarda ve kesin bir hesapla olmak üzere Türkiye ve Kürdistanlı tüm güçlerin de akıbeti haline getirilmesi hedefleniyordu. 1920-30'larda sosyalist hareketin karşısına nasıl ki resmi komünist partisiyle birlikte çıktığı gibi, Kemal sol'u yarattıysa, 1980'lerde de Kenan Evren'in sahte sol'u çıkarılmak istendi. Mustafa Kemal'in 1932'lerdeki "kadro" dergisi etrafındaki kadrosu, 1980'lerde demokrat yafalı çevreler eliyle yaratılmak istendi. Bugün önemli oranda açığa çıkarılmış ve işleme kılınımsı olan bu oyunun, ileride daha da açıklık kazanması şüphesizdir.

Askeri faşist cunta, yürüttüğü ikili politikasıyla insanları ihanetten başka bir yol olamadığını dayattı. Önce ordu gücüne vurarak gücün düşürme, imha ile yok etmeye çalıştı. Ardından ise geride kalanlara doğrudan bir teslimiyeti dayatma politikasında kendisini gösteren bu ikili oyunda, yüzde yüz bir ölümden başka yol bırakılmamaktadır. Eğer fiziki varlığını korumak istiyorsanız, Kemalizmin Kenan Evren cuntasında biçimlenen yeni şekline boyun eğmek, faşizm ruhunu kabul etmek, onun propagandasını yapıp, onun için savaşmaktan başka alternatif yoktur denilmektedir. Askeri faşist cuntanın, sol'a bu yönlü dayatmaları en açık biçimde cezaevinde görülmektedir. Tüm sol güçler, ideolojik, politik ve örgütsel olarak provakatif ve tasfiyeci saldırılarla yüzüyle gelmişlerdir. Bunun hesaplaşması cezaevlerinde her örgüt içinde açığa yansadığı gibi, dış alanlarda da yaşanmaktadır.

Semir haini, genelde tüm sol'a ve özellikle PKK Hareketine karşı geliştirilen istenen provakasyon ve tasfiyeciliğin açığa çıkarılan en belirgin örneğidir. Onun yazdığı ve söylediği sözler göz önüne getirildiğinde bütün açıklığıyla görülecektir. Devrimci düşünceli bilincin karartılması, cuntaya karşı direnişi ihanet, proletaryanın çelikleğin örgütlenmesini kölelik, devrimci otorite ve disiplinli diktatörlük, halk için yaşamayı ve savaşmayı kişisel özgürlüklerin kısıtlanması olarak gören ve devrimci kadrolarla halk kitlelerini PKK'ye isyana davet eden bu kışarlanmsı pıyon, tüm sözleri ve eylemleri Kenan Evren'in halklarımızı karşı kin cunta kanlı ağızyla konuşurken, emperyalistler ve sömürgecilerle yapılan hesapları da ele vermiştir. Yine, bu pıyonun, Parti içindeki iğrenç hesaplarının açığa çıkarılıp teşhir edilmesi, tüm sol güçler açısından da önemli bir uyan ve ciddi bir kazanım olmuştur. PKK içerisinde oynanmak istenen alçakça oyunların boşa çıkarılması, cezaevlerinde olduğu gibi ülke içinde ve dış alanlarda da devrimci direnişinliği yükseltmesi, devrimin gelişmesi açısından temel bir güvenceyi yaratmıştır. Kısaca cunta, direnişinliği ayakta tutan PKK'ye vurmak istediği bu sinsi darbelerinde, tüm tarihi suçlarını da açığa çıkararak güçlü bir cevapla karşılaştı, ihanet ve teslimiyet mahkum edilerek, direniş ruhu büyütülmüştür. Cuntanın platformunda hareket etmesin dediği "sol" çevreler de yüzlerinin açığa çıkması ile yaşayamaz duruma gelmişlerdir.

Evren-Özal Af Anlayışı ve Devrimci Karşılığı

Geçtiğimiz ay cuntanın basın ve yayın kuruluşları MDP tarafından

hazırlanan bir yasa teklifinin parlamentoya verilisinden bahsetti. Haber aynen şöyle: "Silahlı örgüt ve çetelerin ele geçmesini sağlayacak örgüt elemanlarının cezalarının indirilmesi mezmını öngören bir yasa teklifi hazırlandı."

MDP Bitlis Milletvekili Faik Tarımcıoğlu tarafından TBMM Başkanlığına verilen yasa teklifine göre, yaptığı açıklamaları örgüt veya çetenin dağılmasına ve ele geçmesini sağlayanlar ölüm cezası yerine 10 yıl, müebbet hapis cezası yerine beş yıl ağır hapse mahkum olacaktı.

Teklifin gerekçesinde örgüt davalarının uzun bir süredir devam ettiği, kesin bir sonuç alınmadığı ve ıftıfta bulunmak isteyenlerin cezaevlerinde yoğun bir baskı altında tutuldukları görüşüne yer verildi. Gerekçe bu teklifin büyük pısmırları içinde bocalayan örgüt mensuplarını suçluluk uçuurumundan kurtaracağı örgütlerin mezmını anılayarak devlet yanında yer alan itilims suçluları toparlayacağı belirtildi. "Bu yasa teklifinin neyi amaçladığı hiçbir izah gerektirmeyen kadar açık."

Buradan da hemen anlaşılıyor ki, cunta, affı, sol'u tasfiye için araç olarak kullanmak istiyor. MDP'nin getirdiği af önerisi, devrimcilerin kendi örgütlerini savaş açmalarına yapılan çağırının en son halkasıdır. Cezaevinde ve dışarda, örgütüne savaş açmanın, örgüt üyelerini ele verip çikmesini sağlamanın, nedamet duyarak faşizme sığınanların en azından idare ve müebbet cezasından kurtulacakları ilan edilmiştir. Bu görülmeye bile bir durumdur. Cunta anayasasını bile çiğneyen ve tümüyle bir kural dışı olan bu durum, buna rağmen şaşırıcı olmamaktadır. Çünkü, her zaman olduğu gibi, bugün de Türk burjuvazisi için önemli olan, kendisinin çizdiği yasa ve kurallara değil, devlet varlığına nasıl korunacağıdır. Türk burjuvazisi, eğer gerekirse, kendi kural ve yasalarnı çiğneyecek kadar hukuk dışı ve kuralsız; burjuva muhalefet güçlerine bile ağızına saldıcak kadar tahammülsüz; en büyük vahşeti uygulayacak kadar insanlık düşmanı bir güçtür. Böyle bir gücün elinde yasal ve kurulların ne duruma geleceğinin anlaşılması pek zor olmasa gerek.

Bu af önerisi, cezaevindeki Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin devletin ihanete sahip çıkması isteğine de bir cevap niteliğini taşıyor. Şahin-Yıldırım ve diğer hain takımı, gazete sütunlarına yansıyan çağrılarında, kadroları ve kitleleri PKK'ye karşı savaşta davet ediyor, devletten de bu ihanetlerinin karşılığında onların bağışlanmasını istiyordu. "Bizlere devlet sahip çıkmalıdır" diye bağırarak tüm ihanetçilerin şimdi bu yasa önerisiyle hayatlarının bağışlanmakla da kalınmayıp, serbest bırakılmasını planladığı görülmektedir. Sömürgeci faşist cunta cezaevinde "devrimcilere örgütünüze ele verin, Kemalizmi ve Türklüğü kabul edip örgütünüze karşı savaşın, o zaman canınızı bağışlan"z" demekteydi. Semir haini de kadrolara "örgüte karşı ayaklanın, kitlelere PKK'yi desteklemeyin, örgütleri PKK'ye savaş açın" çağrılarla bu görevini dışarda yürütüyordu. Şahin-Yıldırım çetesi eliyle cezaevinde yaratılan "Genç Kemalistler" örgütü yani Kenan Evren'in örgütü, PKK'nın karşısına çıkarılmak isteniyordu. Cunta, bu doğrultuda en sinsi ve en alçakça abalar yürüttü, yıkıcılığı ve bozunculuğu geliştirme çalıştı. Ama, bunların hepsi teker teker sonuçsuz kaldı ve buna mahkumdur. Cuntanın PKK'yi tasfiye çabaları, gelişirilen direnişe boşa çıkmadı. PKK daha da güçlü ve saflarını sıklaştırmış, birliğini çelikleştirmiş olarak ülke zemininde mücadele bayrağını yükseltti.

Ama, düşmanın alçakça komplo ve planlarını devam edeceği de ortadaydı. Sömürgeciler, bu görülmüş kisa öngesiyle ihanet çetesinin geliştirilmesi ve serbest bırakılmasını eliyle kitleler içinde de aynı ihanet tohumlarını ekmek, PKK'ye karşı düşmanlığı geliştirme gayretinde olduklarını göstermektedirler.

Hemen belirtelim ki, düşmanın bu alçakça komploları salt PKK'ye yönelik olmayıp, tüm bir sol'u içine almaktadır. Af yasasının parlamentoya sunulduğu günlerde gazete sayfalarını dolduran "samimi itiraf" lar bunun sadece birer örneğidir. Cunta, karşısına hiçbir muhalif güç görmeye tahammül edememektedir. Her türlü muhalefeti ezip, Kemalizmin ve tabii ki faşizmin ideolojisi önünde boyun eğdirmek istemektedir. Tür-

kiye cezaevlerinde iki aya yaklaşan süredir devam eden direnişler vardır. Bu direnişlerde devrimci tutuklular, cuntanın ihaneti geliştirme ve teslim alma oyunlarına karşı hayatlarını ortaya koymuşlardır. Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Fatih Öktülmüş adlı devrimciler bu direnişte şehit düşmüşlerdir. İçerde ve dışarda tasfiye çabaları ve ihaneti geliştirme faaliyetlerinin hızlandığı bir dönemde yükselen bu direniş, cezaevlerinde tutuklu devrimcilerin dışardaki arkadaşlarına gönderdikleri en soylu mesajdır. İçerden açıklamalarda bulunarak, örgüte ihanet çağrılarını yarıptırlar hain takıma karşılık, bu devrimciler hayatlarını ortaya koyarak direnişe çağrı yapmaktadırlar. Dev-Sol'dan, Eylem Birliği'nden vd. birçok örgütten yakalanan ve mahkemeleri görülen bazı hainlerin "kandırıldık, vicdanımızın sesini dinleyp herşeyi açıklayacağız" diye örgüte Kenan Evren'in ağızından her türlü küfürü yağdırmaya başladıkları, dışarda içten çokertme çabalarının, yılgınlık ve devrime inancısızlığı geliştirilme istendiği bir dönemde, cezaevleri direnişi bu komplo ve ihanet çağrılarının vurulan güçlü bir darbedir. Açık ki, direnişe sonuna kadar sahip çıkmadığı ve yükseldiği yerde, ihanet varlık bulamaz. Ve cunta hangi yola başvurursa vursun sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Cuntanın ve onun ihanet örgütlerinin çarışısı açık. Örgütünüze dağıtın, tasfiye edin ve Kemalizmin bayrağını dalgalandırmaktadırlar. Ve bunun için af yasa tasarlanı hazırlayarak kendisine, sigımdığı ve nedamet gösterildiğinde "can" bağışlayıcı olduğunu kanıtlamak istemektedir. Cunta, devrimcileri, elinizi kanlı elime verin ve siz de benim gibi örgütünüze ve halkınıza kanlı ile yaşayın onlara karşı savaşın o zaman ben den yaşama hakkı isteyin demektir. Dışarıya serbest bırakılana da yine aynı görevi dayatmakta, dağıtıclık ve bozunculuğu ve hatta açığatan düşman saldırılarını önlerine görev olarak koymaktadır. İhanet takımı, gerek Kürdistan ve gerekse Türkiye cezaevlerinde, aynı doğrultuda yoğun abalar göstermekte, devrimci örgütleri karşı Kenan Evren'in örgütüne

ihaneti geliştirme çalışmaktadırlar. Devrimci maskesi altında boy gösteren bazı şahsiyet ve örgütlerde, tasfiyeciliği, bozunculuğu alabildiğine geliştirme çalışmaları, kendi yaşamlarını militan devrimciliğin ve mücadelenin gelişmesini durdurmakta görmektedirler. Ve cuntanın affı bunlar içindir. Direnişen savaşçılara herhangi bir af söz konusu değildir. Cuntanın kanlı saltanatı için halka ve örgütüne saldırılar, Türklülüğün ve faşizmin bayrağını dalgalandıranlar için geçerlidir. Yine örgütünü dağıtarak devrimci saflarda bozunculuğu ve teslimiyeti geliştirilenler için söz konusudur.

Ama böyle bir yaşamın ölüme demek olduğuna, yaşamak için direnmek gerektiğini, hayatlarını ortaya koyarak bağımsızlık ve sosyalizmin bayrağını yükseltenler, devrimcilerle ve kitlelerle çoktan öğttiler.

Mazlum, Hayri ve Kemallerin kanla yazdıkları "DİRENMEK YASAMAKTIR" şiarında ifadesini bulan yaşamın gerçek anlamı, bugün Partimize ve tüm halk kitlelerine yol gösteriyor. Düşmanın, halkımız için artık kesin bir imha demek olan hiçbir dayatması kabul edilmedi, içte ve dışta tüm alçakça komploları boşa çıkmadı. İhanet, yılgınlık, teslimiyete karşı direniş; dağınıklık, bozunculuğa karşı Parti ve mücadele birliği çelikleştirilerek cevap verildi. En sıcak mücadele alanlarında hazırlik sürdürülerek, direniş bugün kitleler içerisinde sökülmemek üzere köklendirildi. Düşman artık çaresizdir, tüm oyunları boşa çıkmıştır ve bu nedenle de daha saldırgandır.

Türkiye ve Kürdistan devrimlerine karşı düşmanın son saldırıları da başta cezaevleri olmak üzere her alanda devrimci karşılığını bulmak zorundadır. Şimdi Türkiye cezaevlerinde iki aya yakındır süren direniş bu devrimci cevap veriliyor. Türkiyeli sol güçler bu çağrıya cevap vermediler. Özellikle Avrupa zemininde, örgütleri direnişin gerçek zemininden uzak tutmaya çalışan, anlayış ve çabaları boşa çıkmamıştır. 1970'lerde Deniz, Mahir ve İbrahimlerin atıkları, ama ardından iyi takipliğini yapılamadığı mücadeleciler adamlar şimdi gerçek zeminde atılmadılar.

Onların anılarına sahip çıkış, halkın yaşadığı acılara sahip çıkış ve bugün zindanlarda yükselen çağrıya cevap veriş ancak böyle mümkündür.

Cuntanın affına evet mi denilecektir? Yoksa, bağımsızlık ve sosyalizm için kanlarını bayraklaştıran mücadele şehitlerinin ardından mı yürünecektir? Şimdi buna kesin olarak cevap verilmek zorundadır. Eğer yaşam, cuntaya sığınmak, onun halka karşı bir pıyonu olmakta görülüyorsa; izlenecek yol ne pahasına olursa olsun ülke zemininde direniş geliştirmek olabilir. İbrahimlerden günümüze ulaşan ve bugün zindanlarda yükselen çağrı budur.

PKK, Türk burjuva egemenliğine ve bugün sömürgeci-faşizme karşı atılan her devrimci savaşa sonuna kadar sahip çıkarak ve bunun gereklerini pratikte yerine getirerek, devrimin örgütünü yükseltmektedir. Cezaevinde ve yurt dışında bozunculuk, tasfiyecilik ve dağınıklık karşı da mücadele ederek gerekli karşılığı vermektedir. Bu anlamda PKK, en küçük bir yılgınlık, mücadele birliği önündeki en küçük bir engeli dahi Kenan Evren'in bayrağını yükseltmek olarak değerlendirmekte ve buna karşı acımasız olmayı devrimciliğin temel bir kuralı olarak kabul etmektedir.

Ya proletaryanın ve halkın devrimci birliği ve mücadele örgütü, ya da Kenan Evren'in örgütü. Başka hiçbir yol yoktur. Ve hemen belirtelim ki, Kenan Evren ve şurasaki, ihaneti örgütlenmiş çabalarında, ihaneti teşvik için bir çok yol deneyebilirler. Ve bu yolların birisi olarak af yasaarı çıkarabilir, ihanetlerinin karşılığında hain takımının iğrenç yaşamını bağışlayabilirler. Ama, cuntanın affına sığınarak yaşamaları kurtaracakları sananlar bilmelidirler ki, PKK'nın yeni devrimin yasalardan kurtulmasını mümkün olmayacaktır. Halkımız onları hiçbir zaman affetmeyecek ve gerekli cezayı mutlaka verecektir.

Tüm devrimci güçler ve biryeyen, en kararlı biçimde Kenan Evren'in tasfiye örgütlerine karşı tutum almalıdırlar. İhanet ve bozunculuk her yandan parçalanarak, devrimin bayrağı yükseltmelidir.

Elazığ Askeri Cezaevinde Açlık Grevi...

Baştarafı 1. sayfada

Diğer taraftan, Elazığ'da uzun aralıklarla yapılan mahkemeler direnen devrimcilerin giyabında sürdürülmekte; yeniden devrimci mücadeleye katılacakları korkusuyla, üzerlerinde hiçbir "suc" kanıtı olmayan devrimciler bile salıverilmemektedirler. Direnen devrimcileri kisa ve uzun vadede olarak imhaya amaçlayan sömürgeciler onlara en ağır cezaları vermeye hazırlanmaktadır.

Bütün bu insanlık dışı koşullara karşı insan olmanın onurlu ya mücadele eden ve şimdi de açlık grevine başlamış olan devrimciler üzerinde çeşitli imha planları hayata geçirilmeyle hazırlanan sömürgeci cellatlar, önder düzeydeki PKK'li savaşçıları tek tek faşistlerin hücrelerine dağıtarak, onlara katlettilerinin hain çabası içerisinde. Çeşitli vaad ve tehditlerle davalanlara ihanet ettirmedikleri bu insanların gücü karşısında acizleşen sömürgeciler, 1979 yılında da aynı şekilde faşist usaklarının ellerine silahları vererek havalardan indirilerek devrimcileri kurşun yağmuruna tutmuş; direnişin önderlerinden Aytekin TUĞLUK voldaşı açığa yarılmışlardır. Ancak bu alçakça komplolarıyla devrimcileri sindirip ihanete sürüklemek bir yana, onların daha da kinlenmiş ve bilimsiz olarak mücadeleye sahip çıkmalarına yol açmışlardır.

Bugün de bir taraftan sicilli usakları faşistler eliyle devrimcileri katletme planları yaparken, diğer taraftan da "modern faşistler" olan usakları hain teslimiyetçilerin vasıtasıyla devrimcileri direnişten geçirme ve ihanete sürüklemek çabalarını hız vermişlerdir. Ancak, Diyarbakır Direnişinde en yakından etkilenniş olan PKK'li savaş esirlerinin, sömürgeciler ve usaklarının tüm çabalarına rağmen ihaneti reddederek ölümleri pahasına da olsa direniş yükseltmekte kararlı oldukları görülmektedir. Yine belirtildiğine göre; son ikibüyük yıl içerisinde Elazığ askeri

cezaevinde kısa ve uzun vadeli 20 kadar açlık grevi yapılmıştır.

Bilindiği gibi; Elazığ cezaevi, sömürgecilerin üzerinde en çok durdukları ve ihaneti örgütlemek için çeşitli katliam ve oyunlar tezgahladıkları cezaevlerinden biridir. Çaygımız İdris-i Bitlisileri ve hain Rayberlerini temsil eden "Genç Kemalistler" örgütünü elebaşları, Kürdistan halkının utancı Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit hainlerinin de içinde yer aldığı Elazığ davası, sömürgecilerin ihaneti egemen kılardık diğer cezaevlerinde de bir salgın gibi buluşmasını istedikleri bir davaydı. Ancak, 1979'da dönük Şahin Dönmez'in ihaneti ile başlayan cezaevlerindeki teslimiyet eğiliminin boşa çıkarılması ve yerini direnişine bırakması için en şanlı direnişlerin de yaşadığı bir davayı ifade etmektedir aynı zamanda. Direnmenin önderlerinden Aytekin Tuğluk voldaşı katledilmesiyle ilk şehitlerini veren Elazığ zindanlarındaki PKK'li savaş esirleri, bu voldaşımızın kanına ve direnme ruhuna sahip çıkarak, direniş bayrağını günden güne yükseltmiş ve 2 Aralık 1984 günü sonuçlanan ilk Elazığ PKK davasında 3 yoldaşımıza verilen idam cezalarını "Direnmek Yaşamaktır", "Yaşasın PKK", "Yaşasın Bağımsız Kürdistan" sloganlarıyla karşılayarak doğruya ulaştırmışlardır.

Direniş ile teslimiyet arasında kıyasıya bir mücadeleyi ifade eden Elazığ davası, Hamili Yıldırım, Mehmet Yıldırım ve Cevdet İnak voldaşları verilen idam cezaları ile "ölümde yaşamı yaratmanın" onurlu bir sayfasını açarken; buna karşılık başta Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit dönekleri olmak üzere ihanet çetesinin hayatlarının bağışlanmasında da Kürdistan tarihine geçen bir kara leke oldu. İdam cezaları, direnme karşısında sömürgecilerin acizini ve tek kurtuluşu ölüm cezası yağdırmakta buluşlarını ortaya koyar ve bu niteliğiyle de sömürgecilerin siyasal yenilgisini ilan ederken; sefil yaşamlarını

kurtarmak için her şeylerini satan ihanetin iğrenç yüzünü ve sömürgecilerin ihanete "ödülü"nü sergileyen ihanetçilerin hayatlarını bağışlanmasında ise, şu soylu gerçeği bir kez daha ortaya koydu: sömürgeciler, yıllardır önlerine koydukları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurma ve bu mücadeleden önderi PKK'yi yoketme hedefine ulaşamamışlardır ve bu amaçları için sefil usaklarının yardımlarına hala ihtiyaç duymaktadırlar. İşte bu nedenle ki, şimdilik kayıyda onların sefil yaşamlarını bağışlanmadır!

Ancak, şu gün hemen belirtelim ki; sömürgeci-faşist Türk cuntası hangi oyuna başvurursa vursun kendi çürümüş varlığını PKK önderliğindeki kutsal ulusal kurtuluş mücadelemizle sona erdirmesini artık engellemeyecektir. Geçmişte halkımızın örgütsü ve öndersiz olmasından yararlanarak onun başına bela ettiği işbirlikçi hain usakları, günümüzde tarihsel "başarılarını" bir daha sergileme gücünü bulamayacak, efendileri ile birlikte bir daha canlanmak üzere layık oldukları yere gönderileceklerdir. Devrimci Hareketimizin yurtdışında hazırlık çalışmalarını yürüttüğü ve faşist cuntanın kendisini en güçlü zannettiği geçmiş üç yıllık dönemde hertürlü baskı ve işkenceye rağmen direniş bayrağını günden güne yükselterek başeğmez bir tutum sergileyen PKK'li savaş esirleri; Partimizin ülke içinde faaliyetlerini yoğunlaştırdığı, eylemleriyle cezaevlerine direnme mesajları gönderdiği ve bu mesajların cezaevi duvarlarını aşarak direnen yoldaşlarımızın beyninde yankılandığı bu dönemde daha da görkemli direniş destanları yaratacaklardır. İçeride ve dışarda alevlenen mücadelemiz hertürlü karşı-devrimci komploya boşa çıkarak, bütün Kürdistan halkını bağımsızlık ve özgürlük yolunda ayağa kaldıracak ve hiçbir güç sömürgecileri ve usaklarını halkımız önüne ve lanetinden kurtarmayacaktır.

Provakatörleri Teşhir Edelim . . .

Baştarafı 7. sayfa

mekte, düşmanın yolladığı bir provakatör olmasa da, Parti içinde küçük-burjuva aydın yaşamını örgütlemek ve geliştirmek isteyen bir kişi olduğu açığa çıkmaktadır. Bu nedenle kişileri sürekli olarak Parti mercerği ile incelemek zorundayız.

Amma bu şuna da dönüştürülmeli; herkesten şüphe etme ve dolayısıyla Parti içinde şüphecilik yayma olmamalıdır. Böyle bir özelliği de Partiye ve gelişimine zarar verir.

Çıkarılması gerekli sonuçlar arttırılabilir. Sanırım bu kadar yeterlidir.

Sonuç olarak;

Tasfiyecilik rüzgarının en sert estiği böyle bir dönemde Partimiz; provakasyon çizgisini, gerek bundan kaynaklanan ve gerekse küçük-burjuva aydın özelliklerden kaynaklanan tasfiyecilik olgusunun tarihsel ve sınıfsal anlamını çabucak kavrayabilen ve bunu kadro ve kitlelerine de kavratarak, devrimden uzaklaşma ve kararsızlığın yaşandığı bir süreçte; adeta devrimci değerlere karşı geliştirilen haçlı seferlerini kararlı adımlar atarak, boşa çıkarmasını bilmiş; devrimci değerleri korurken, şehitlerin anısına bağlılığın en anlamlı örneğini de göstermiştir.

Partinin katettiği bu gelişmeler, gösterdiği çabalar, militanların politik bilincinin artmasına, sahte tutumların ardındaki gerçeklerin görülmesine sahte ve gerçek tutumların gerisindeki anlamların kavranmasına ve dikkat edilmesine yol açtı. Doğru yanlış tutumu birbirinden ayırdedebilen sigortası ise, Parti çizgisinin kavranması ve bunun eksiksiz uygulanmasıdır. Bu süreçte; Parti çizgisinin tavizsiz uygulanması, militanların bilincini de geliştirdi.

Parti saflarında bu eğilimlerin ortaya çıkması Partinin zayıfladığı anlamına gelmez. Tam tersine parti sağlıksız ve vücudu sürekli tehdit eden hastalıklardan arınmasıyla daha da güçlenmiş ve vücudu tehlikeli mikropardan arındırabilmiştir. Bu durum ise, proleter ögelerin Parti etrafında

daha sıkı kenetlenmesine yol açmıştır. Nasıl, vücut hastalıklardan arındıkça güçlenir, Parti de sağlıksız ve yıkıcı unsurlardan arındıkça güçlenir.

Sonuç: Tasfiyeciliği ve Provakasyon Çizgisini Altıdelim, Partiyi Koruma Savaşında Birliğimizi Daha da Güçlendirelim!

Yoldaşlar;

Bu bölüme kadar tasfiyecilik ve provakasyon çizgisine ilişkin derli-toplu olmasa da bazı açıklamalarda bulunmaya çalıştım. Yazımı bitirirken birkaç genel noktaya daha işaret etmek istiyorum.

Genel Tasfiye tehlikesi karşı sağlam mevziler kazanılmış olmasına rağmen, yine de bu mevzileri pekiştirmeyi ertelemek gerektiği son derece açıktır. Çünkü bu savaş sürekli ve her kadronun karşı karşıya olduğu bir görevdir.

Bu nedenle tasfiye ve provakasyon çizgisinin dış özelliklerini de ortaya koymak gerekiyor.

a- Tasfiye anlayış ve provakasyon çizgisi farklı kutuplarda görünüyorsa da özünde birleşik bir bloktr. Bu basit bir bloklaşma olmayıp, belli bir yönlendiricilik altındaki karma bir bloklaşmadır.

Hepsinin ortak noktası oportünist taktiklere sarılmanın ve devrimi tasfiye etmek istemeleridir. Bu ortak yanları doğal olarak ideolojik-politik ve örgütsel bir çatı altında toplamaya zorlamaktadır. Halihazırda tasfiyeciliğe karşı mücadele eden Partimize karşı kutsal ittifaklar halinde bloklaşmaları gerekmektedir. Tek tek kalmaları onların güçsüz kıldığını güçlerini birleştirmeleri ve devrimi durdurma ittifakı halinde birleşmeleri kaçınılmaz bir gelişme olarak görülmelidir.

Bu blokun gerçek amaçları her geçen gün biraz daha ışığa çıkmaktadır. Daha da derinleşmeye başladıkça fazla boy vermeden

ezilmesi sağlanabilir.

b- Bu bloklaşma "yenilikçi", "sol" bir maskeli kandırma malzemesi olarak kullanılmaktadır. "Devrimci" bir maske ile ortaya çıkmazlarsa, ömürleri kısa olacak, dolayısıyla önlerine koydukları kirli amaçları başaramayacaklardır. İçlerinde orijinal "bağımsız" veya kendilerini hiçbir partinin "anlamadığı" bulunmaz otoriteler sanan tiplerin de olması kaçınılmaz gibi görünmektedir.

O halde bugün boyutlanan tasfiye ve düşmanca yönelimlerin ne için yapıldığı anlaşıldığına göre; tasfiyecilik ve provakasyon çizgisinin dikkatle takip edilerek, savaşılması gereken bir olgu olduğunu, herkesin kabul etmesi gerektiği sonucuna ulaşmalıyız. Türkiye ve Kürdistan devrimlerini açıkça veya nezaketle reddeden bütün tasfiye çabaları; halklarımızın karşı karşıya kaldıkları en büyük tehlike olması itibarıyla, buna karşı azimle durulması proletaryaya adına hareket eden veya bu iddiada bulunan bütün güçlerin ertelenmez görevleridir.

Proleter partilerin en basit görevlerinden biri de tasfiyecilik olgusunun birçok yanılla bağlantılarını ortaya koymaktır. Bu yönelimlere karşı mücadele verilmediği müddetçe, çok önemsiz de olsa kendiliğinden ortadan kalkmaz. Buna karşı mücadele etmeyi önemsemeyen veya küçümseyen birçok güç tarih karşısında sorumluluktan kurtulmayacaklardır.

Bu görevler de en kabataslak olarak, örgütlemeye bolşevik modeli güçlendirmek, devrimci direnişçiliğe yönelmek ve yazın alanında tasfiyeciliğin bütün varyasyonlarını ortaya koymak ve Leninizmin bayrağını yükseltmek vb. leridir.

Devrimci direnişçiliğin yeniden yükseltilmeye çalışıldığı içinde yaşadığımız yıllarda, Türk burjuvazisi uzlaştırmacı partileri özellikle teşvik etmektedir. Belki bu partileri tam anlamıyla toplumsal bir dayanak olarak

almıyor, ancak siyasetin ağırlık merkezinin bu alana kaydığı da bir gerçektir. Bu aşamada emperyalizmin -Avrupa sosyal-demokrasinin- en tehlikeli toplumsal dayanaklarını ülke dışında küçük-burjuva reformizmi ve tasfiyeciler oluşturmaktadır. Bunlar emperyalizmle halk kitleleri arasındaki Kadetler olacaktırlar. Bu yüzden tasfiye anlayış ve partilerin içyüzünü ortaya koymadan, sürekli bir teşhir geliştirilmeden halk kitlelerini bu partilerden koparmadan ve bunları tecrit etmeden fazla gelişmeler sağlanamaz. Sağlansa bile bu bloklaşma hep set olarak devrimci mücadele karşısında dikilecektir. Asıl ideolojik darbelerin bu yüzden tereddütsüz indirilmesi gerekir. Çünkü bu tehlikeli anlayışlar yeni dönemde devrimci mücadelelerin güçlüklerinde proletarya partilerini hep tuzağa düşürmek isteyeceklerdir.

Bence sorunun özü burada yatmaktadır. Partimiz yeni dönemde ülkemizin en doruk alanlarında devrimci direniş mücadelesini yükseltirken; görevlerini yerine getirmede, basit sorunlar engel olarak dikilememelidir. Partinin içine girdiği bu süreçte uygun olarak bir gelişkinlik yaşamamak zorundadır. Partinin ve halkımızın çağısına bu alanda da gereken cevabı vermek zorunda olduğumuz açıktır. Her yönüyle, en zor koşullarda ve en küt olanaklarla mücadeleli Parti çizgisine sonuna kadar bağlılıkla sürdüreceği bir düzeye çıkarmak zorundadır.

Bolşevik bir ruhla, daha bilinçli ve güçlü bir tarzda devrimci direnişçiliğe yönelen proletaryaya devrimciliği; binlerce kez doğruluğu kanıtlanan ve yüzlerce şehidin kanını taşıyan bolşevizmin bayrağını her türlü tasfiye ve düşmanca çizginin önünde topplayıp teslim etmeyecek; onu daha kararlı ve yükseltilmeye çalışarak direnişçiliğe bilecektir. O halde, Partinin ve halkın çağısına cevap vermek isteyen tüm militanlar, sempatanlar ve yusteverler:

● Partiyi Koruma Savaşında Saflarımızı Daha da Sıklaştıralım!

● Hertürlü Provakasyon ve Yıkıcılığa Karşı Geçilmez Bir Set Oluşturalım!

● Hiçbir Provakasyon ve Gericilik Partimizi Sarsamayacaktır! 22.4.1984

Halk Şahittir . . .

Baştarafı 5. sayfa

yaşamızı diyerek başımıza asker dikti. Başlayın dediler. Fakat kimse gübreye el bile sürmedi. Tüm ısrarlarına rağmen, hiç kimse bunu kabul etmedi. Birbirimize vurduğumuz güncüme evlerden getirdikleri lastik eldivenleri askerlere giydirecek, suratımızı, her tarafımızı gübre içinde baktırlar.

Bununla da yetinmediler, bu kez kadın etkilerini getirecek, zorla bize giydirdiler. Tümümüzü pantolonlarımızı indirterek, "herkes ekteki yukarı çeksin, dizler görün-sün" dediler. Daha sonra hepimizi okul bahçesine getirdiler. Eşlerini, analarını, çocuklarını hepimiz ordaydı. Hepsi kin ve nefret dolu gözleri ile bakıyorlardı. Düşmanların kimler olduğunu çoktan farketmişlerdi.

Yüzbaşı benim eşimin yanına yaklaşıp "bak kız dedi, bunlar şimdi karı değil mi" diye sordu; karım hiç cevap vermedi. Yüzbaşı hiddetlenerek, "söyle kalcak bunlar karı değil mi!" Karım "niye kadınlar da insan değil mi" deyince, yüzbaşı-

nın öfkesi daha da artarak, adeta çılgına döndü. "Vay or.... seni, demek ki komünistler burda besledin. Bu fikri onlardan öğrendin" diyerek, tekme-tokat dövmeye başladılar. O esnada ihtiyar kanlar içinde getirdiler. İhtiyar dayana-mayarak, "yüzbaşı hamile kadını dövmeyin, beni öldürün" diyerek karşı koymaya başladı. Fakat gözü dönmüş yüzbaşı dinler mi, yeniden ihtiyarı dövmeye başladı.

İşkence, bu şekilde askerler köyden çıkana kadar devam etti. Hepsini yazsam sayfalar yetmeyecektir. Bu alçakların yaptıklarına tüm yöre halkı şahittir, tarih buna göz yummayacaktır.

Eli kanlı katiller umduklarını bulamadılar. İhtiyar amcadan çok örnek aldık. Onun her hareketi düşmanın oyunlarını boşa çıkardı, onları çılgına çevirdi. Biz sempatanlarda da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük inanç yarat-tı.

Basel'den bir PKK sempatanı.

Üç Devrimci . . .

Baştarafı 1. sayfa

lerini bu nokta üzerinde odaklaştırmıştır.

Metris ve Sağmacılarda başlatılan açlık grevi ve ölüm orucu, faşist cuntanın tüm bu girişimlerini boşa çıkarmaya, oynamak istenen oyunu sonuçsuz bırakmaya yöneliktir. Nitekim, bu amaçla ve kararlılıkla geliştirilen direniş, cuntanın hesaplarını boşa çıkarmış, geliştirilmek istenen ihanetin kirli yüzü sergilenmiştir. Son direnişler kanıtlanmıştır ki, cunta hangi oyuna başvurursa vursun kirli hesapları sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Cunta, daha önce de Diyarbakır cezaevinde günümüzde kadar ulaşan aynı yönlü çabaları sürdürmüş, en alçakça kompo ve planları hayata geçirdiği halde, direnişin çeliktin

duvarına çarparak bozguna uğramıştır. Bugün de hala cezaevinde ve bunun bir uzantısı olarak da dışarda sürdüğü, teslim alma, ihaneti geliştirme çabaları ve bozguncu faaliyetleri her alanda yükselen bir direnişle sonuçsuz bırakılmaktadır.

Cuntanın, Türkiye ve Kürdistan devrimlerini tasfiye amacını güden çok yönlü sinsi ve kanlı hesaplarına karşı, Metris ve Sağmacılar cezaevlerinde yükselttilen direniş, bu anlamda tüm Türkiye ve Kürdistanlı devrimci-demokratik güçlere bir çağrı niteliğini de taşımaktadır. Cezaevlerinde korkunç olanaksızlıklar içerisinde yükselttilen bir direnişin çağrısına, dışarda mutlaka cevap verilmelidir.

Cuntanın ve onun her soydan usaklarının faşizmin kara pençesini halklarımızın başına geçirme çabaları, devrimin kızı bayrağını yükselterek sonuçsuz bırakılmaktadır. Cezaevlerini direnişine ancak bu şekilde cevap

Baştarafı 3. sayfa

hiçbir insan bu denli korkunç ve ağır işkenceler altında yara, kan, irin içinde gücünden yoksun yaşayamaz. Hiç bir insan soyu kendi varoluş tarihinde bu denli köhne, ağır, ezici ve zulümkar bir ortamda insan fiizliğini ve iradesini eriten yoğun baskılar karşısında insanı özelliklerini koruyamaz. Bunu hiç bir insan soyu başaramıştır. Zaten bu insan fiizliğinin ve eristiği evrimin diyalektik bütünlüğü ile çelişir. Diyarbakır'da insanlığın toplumsal kurtuluşunu omuzlayan bu yiğit insanların yine "insanlar" tarafından işkenceden yok edilircesine geçirilmeleri, insanlığımızın Ölümlü Orucuna yatmaları karşısında, duygusuz bir cellat soğukluğuyla durarak, nice yiğit insanın ölümüne neden olan uygulamaları insafsızca dayatarak, bugün yeniden katliamlara girişecek, üç devrimciyi kursunlayıp katletmeleri ve yüzlerini yaralamaları yanısıra, zindan kapılarına yığılan yüz-

lerce fedakar ananın göz yaşı ve çığlıkları kümelendikleri zindan kapılarında, polis yine o "soylu" kahramanlığına yarışı biçimde saldırmış cop ve tekmelemler anneler uzlaştırmak istenmiştir. Tek suç evlatlarını sevmek ve onları görme istemi olan annelerin, zulmün şakıyan kırbaçlarına ve iğrenç adı küfürlerine hedef olmaları, insanlık için ve özellikle modern çağın, kendine "uyganm" diyen insanları için utanç verici, yüz kızartıcı bir durum ve gerçek bir suçtur! Bugün zulmün ve zorun dikenli bir ağ gibi sarıp sarmaladığı mazlum insanlarımız, zindanlarda kendi kaderlerine terk edilmişlerdir. Aynı gerçek ve nedenlerle bulunduğumuz tutukverlerde biz tutukluların da, zulüm ve vahşetin kol gezdiği bir ortama itilmek istendiği gözlemler ise açıktır. Çünkü, bugün biz tutukluların siyasi ve özel kişiliğini, insani varlığını hedefleyen uygulamalar, bilinçli ve programlı, sos-

yal yaşamımızı engelleyen dayatmalar ve içinde bulunduğumuz "ortam ve yaşam" haklılığını açıkça vurgulamaktadır.

Ancak bilinmelidir ki, canlı evrimin, uygar, toplum bilimsi, mücadelecili, atılan ve duygulu tüm insani vasıflarına sahip olan biz tutuklu insanlar ve benzerlerimiz, insanlığı ve tarihi geleceğin, zindanların kör karlanlığına kapkara zincirlere vurmak isteyen, iğrenç zulmün ve zorun her türden gayri insani ve haksız dayatmaları karşısında, insan olmanın gurur ve onurlu tüm insanlık için yine de duracağı.

Bugün burada Diyarbakır ve tüm zindanlarda zulmün aldığı her biçimi ve uygulamaları lanetleyerek insanlık adına protesto ediyoruz! Sorunlarımıza eğilmeniz talebiyle arz ederiz.

Devrimci Yaşam ve Mücadele Üzerine . . .

Baştarafı 15. sayfa

nedenle hiçbir biçimde görevlerin gerçekleştirilmesi, savsaklanması gerekmektedir. Koşullar ne olursa olsun (Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve onun önder gücü PKK'nın gelişiminin en zor koşulları ve en küt olanaklarla olduğu bilinmektedir), zorluklar ne kadar fazla olursa olsun görevlere sonuna kadar bağlı kalmak ve bunları mücadelemize en uygun bir biçimde

verilebilecek, halklarımızın devrimci arzu ve beklentisi karşılığı ancak bu biçimde bulabilecektir.

– Ölümlü Orucunda Şehit Düşen Üç Direniş Şehidinin Anısı Ölümsüzdür!

– Cuntanın Dayatmalarına, Daha Güçlü Direnişle Cevap Verelim!

– Yaşasın Faşizme Karşı Halklarımızın Devrimci Mücadele Birliği

– Yaşasın FKBD!

gerçekleştirmek temel felsefemiz olmalıdır. Kaldı ki, mücadeleyi tarihimiz ve güç kaynaklarımız, bu konuda yeterli bir aydınlanmayı sağlamaktadır.

Böyle son derece soylu görevleri gerçekleştiren, üzerinde hareket ettirmiş zeminin özelliklerini kavramalı ve bunu en güçlü bir biçimde mücadelemizi geliştirmeye doğrultusunda kullanmalıyız. Tabii ki bu alanın maddi gerçekçi inkar edilemez, fakat, bunun mücadelenin karşısına dikilemeyeceği de açıktır. Bu yönüyle de koşulların subjektif değerlendirilmesine gidilmemelidir. Oluşu gibi değerlendirilmeli ve devrimci müca-deleyi geliştirmeye nasıl kullanılabileceği kavranmalıdır.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz: olumsuzluklarla yüklü bir alan da olsa, Avrupa'da da güçlü bir devrimci gelişimin koşulları bir hayli fazladır. Devrimden kopuşu ve uzaklaşmayı ifade eden eğilimler üzerine gidilerek, teşhiri yapılmalı; tümüyle ülke devrimi ve gerçekliğinden kaynaklanan bir devrimci özellik tut-

turulmalıdır.

Bunun için de, Parti gerçekliği dışında şüphe ve bu biçimde hiçbir araya, insan soyunun basit duygularını tatmin yoluna gidilmemelidir. Parti yaşamı, halka, ülkeye, devrime ve ideolojye sonusuz bağlılık korunmalıdır. Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin yüzlerce şehidinin anısına bağlılık korunarak, Onların yol göstericiliğinde, güçlü devrimciler haline gelmek için en küt olanaklarla da olsa, devrimciye yatmalıdır.

Bunların dışında hiçbir yöntem, birakılmak geleceğimizi, bugünü mü bile kurtarmaya yetmeyecek; halkımız için vazgeçilmez olan devrimci yaşam ve mücadeleyi geliştirmeyi sağlamayacaktır. Mücadeleye ve halka ihanet eden birer soysuz varlık haline gelmek istemiyorsak, ulusal kurtuluş mücadelemizin arzu ettiği devrimci militan özelliklere ulaşmak ve bunları geliştirmek zorundayız.

ABDÜLAZİZ YOLDAŞIN PROLETER DEVRİMCİ RUHUNU

MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin çok sancılı, acılı ve bir o kadar da şerefli bir mücadele olacağı tesbitiyle yola çıkan Hareketimizin bu düşüncesinin ne kadar doğru olduğu pratik mücadele tarafından hergün biraz daha açıkça ortaya konmaktadır. Pratik mücadele alanı, acıyı ve tatlıyı diyalektik bir bağ içerisinde bağında barındırmakta; her acı olay çoğu zaman özünde onurlu bir geleceğin tohumunu da taşımaktadır.

İşte Abdülaziz ... yoldaş da bu bilinçle ülkesinin kurtuluş mücadelesine gönül vermiş bir Kürdistanlı olarak halkının şanlı önderi PKK saflarında 1978 yılından beri savaşmaktaydı. Ancak talihsiz bir çığ düşmesi olayı, yoldaşımızı mücadelesinin en verimli çağında aramızdan koparıp aldı. Elbette ki, böylesine beklenmedik veya az rastlanır olaylar sonucunda yoldaşlarımızı kaybetmemiz bir yandan bizi kedere boğarken, diğer yandan da sömürgeciğe olan kin ve nefretimizi katketecektir. Her ne kadar bir doğa felaketi sonucu yoldaşımızı kaybetmişsek de esas sorumlu faşist Türk devleti ve emperyalizmdir; çünkü, ülkemizi ve halkımızı sefaletle sürükleyen, hayatı yaşanmaz hale getiren, doğa felaketleri karşısında eli-kolu bağlı bırakan, zindanlara dolduran, zulmeden, işkencelerden geçiren ve kitleler halinde katledenler sömürgeciler ve emperyalistlerdir.

Abdülaziz yoldaş, manevi olarak aramızdan ayrılmış değildir. Çünkü, hepimiz O'nun uğruna can verdiği davanın, ideolojik ve politik anlayışın birer atom parçasıyız. O'nun proleter-devrimci fedakarlık ruhunu ve mücadelesini her an kalbimizde hissedeceğimiz ve yaşatacağımız kesindir.

Abdülaziz yoldaşın tüm yaşamı bir proleterin yaşamıdır. Mardin-Kızıltepe'nin yoksul bir ailesinden olan yoldaşımızın bütün yaşamı işçilikle geçmiş; buğday alım-satımından hamallığa ve kantarcılığa kadar çok sayıda işde, çok zaman karnı tokluğuna ve muhtaç ailesine bir ölçüde yardımcı olmak amacıyla çalışmıştır. Bu dönemlerde çok sade ve sessiz bir yapıydı. Ancak ateşli yurtseverliği O'nu devrimcilikle kısa zamanda bütünleştirdi ve artık sessiz bir yaşamdan fırlayıp fırtına koparan bir sesliliğe dönüştü. Abdülaziz yoldaşın kısa bir sürede atak yaparak yurtsever işçilikten proleter devrimciliğe ulaşmasında büyük devrimci önder ve kahramanların rolü büyüktür. Diyarbakır zindanlarının devrimci direnişçi önderlerinden Ferhat KURTAY'ın; Şikestün Direnişinin kahraman partizanları Ahmet KURT, Mehmet KURT, Salman DOĞRU'ların;

Bloka Direnişinin yiğit devrimcileri Davut ULUÇ, Zeki PALA-BIYIK ve İdris AKTAŞ'ların öğrenciliğini yapmış ve onların yüce devrimci direnişçi ruhuyla yoğrulmuştur.

Hamurunu bu temelden alan Abdülaziz yoldaş, yıllarca baskılarını sinesinde yaşadığı feodal-kompradorlara, işbirlikçilerine ve teslimiyetçi reformist yapılanmalara büyük bir kin ve öfke duyuyordu. Bu ihanetçi güç ve mihraklara karşı çetin bir savaş pratiğini yaşadı, en ön saflarda savaştı. Devrimci mücadele pratiği bununla da kalmadı, daha geniş alanlara sıçradı. Askeri-faşist cuntanın iktidara gelmesinin ardından Partimizin uyguladığı geri çekilme taktiğine uyararak, Lübnan ve Filistin sahasına gitti. O alanlarda, Partimizin hazırlık döneminin bir gereği olarak, siyasi ve askeri eğitimi hem teorik ve hem de pratik olarak tamamlama doğrultusunda büyük çaba sarfetti. Güney Lübnan ve Filistin sahasının en sıcak savaş alanlarında, İsrail siyonistleri ve uşağı Suad Haddat'a karşı en ağır silahların başında iki yıl-

da ülkeye dönüş yapan ilk yoldaşlar arasında yer aldı. Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarına, aslı görevinin yanı başına gelerek faaliyeti sürdürmeye başladı. Bu alanlarda önderlerimizden Mehmet KARASUNGUR başta olmak üzere, birçok yoldaşımızın inanç, bilinç ve direnişçi kişiliklerinden esinlenerek devrimci proleter yapısını daha da yetkinleştirip pekiştirdi. Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'ın Van yö-

lük mücadelesinde köylülüğün oynaması gereken rolün önemi, Marksizm-Leninizm önderliğinde yürütülen mücadelede güçlü köylü önderlerin çıkarılmasının da mümkün olduğu gerçeği, Abdülaziz yoldaşın devrimci yaşamı ve mücadelesiyle açıkça kanıtlanmıştır. Son derece dürüst ve yurtsever bir kişiliğe sahip olan Abdülaziz yoldaş, arkadaşlarına karşı alçakgönüllülüğü bir yaşam biçimi kabul etmekteydi. Diğer nedenler yanında bir de bu nedenle doğasına son derece aykırı olan küçük-burjuva anlayışlara karşı, gerek Parti dışında ve gerekse içinde aralıksız biçimde karşı durdu. O, her türlü düşman ideolojisine karşı savaşımı kural olarak kabullenen ve verilen görevleri yerine getirmede dinmek bilmeyen bir çaba gösteren örnek bir devrimciydi. Devrimci çalışmalarda son derece önemli olan kitlelerle kaynaşma, onların dil, din, örf ve adetlerine dikkat ederek ulusal kurtuluş mücadelesine çekme konularında oldukça yetenekli olan Abdülaziz yoldaş, propaganda ve ajitasyonla kitleleri etkilemek ve devrim

kurtuluş mücadelesinin bir emekçisiydi.

Gerek Yaşar ORGAN yoldaşın vahim bir kaza sonucu şehit düşmesi, gerek Ethem AKCAN (Mehmet Sait) yoldaşı ani bir iç kanama sonucu yitirmemiz ve gerekse Abdülaziz yoldaşın az rastlanılan bir doğa felaketi olan çığ düşmesi sonucu aramızdan ayrılması, bizi bundan sonra bu tür ani felaketlere karşı çok daha dikkatli ve tedbirli davranmak zorunda bırakmaktadır. Nasıl ki, toplumda olumlu ve olumsuz yanlar bir arada bulunuyorsa, doğada da aynı durum söz konusudur. Ve nasıl ki, toplumdaki olumsuz yapıya karşı savaş yürütüyorsa, doğadaki olumsuz şartlara karşı da savaş yürütmemiz ve olumlu yapıyla kaynaşmamız gerekiyor. Hiç unutulmamalıdır ki, mücadelemizin esas olarak kursal alana dayanmasından dolayı, Kürdistan'da savaş tarihinde olduğu gibi günümüzde de yalnız sömürgeci güçlere karşı değil, ülkemizin çetin doğa ve toplumsal koşullarına karşı da sürdürülmektedir. Bu nedenle KUKM'sini yürütmekten sorumlu tüm kadro ve taraftarlar kendilerini her iki savaşa da önemle hazırlamalı, gerekli donanım ve dayatıye mutlaka sağlamalıdır.

Döneme denk düşen Ulusal Kurtuluş Cephesini geliştirmede önemli rol oynayabilecek halk önderi özelliklerini kendisinde somutlaştıran Abdülaziz yoldaşı böyle bir dönemde aniden kaybetmemiz büyük bir talihsizliktir. Ancak, O'nun uğruna can verdiği davanın zaferi için harcadığı çaba, fedakarlık, inanç, halka ve Partiye bağlılık ruhu yolumuzu sürekli aydınlatacak; onlarca Parti militanı ve halk önderi yaratacaktır. Abdülaziz yoldaş ve diğer devrim şehitlerimizle aynı davanın neferleri olarak bizlere düşen görev; onların hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin uğruna savuştıkları ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü yolunda bu mücadelenin önder gücü PKK'nın sömürgeci-faşist Türk devletine karşı açtığı mücadele bayrağını daha da yükselterek, bu yoldaşların mücadelecileri alımlarına sahip çıkmak ve direnişçi ruhlarını somut pratikte yaşatmaktır.

●Şehitlerimizin Direnişçi Ruhları Onurumuz ve Önderimizdir!

●Bu Yüce Değerleri Yaratın Partimiz PKK Zaferin Teminatıdır!

Bir Mücadele Yoldaşı.

26.5.1984

★★★

Hüseyin ve Süleyman Tuğcu yoldaşlar Filistin eğitim kamplarında bir grup yoldaşıyla birlikte.

dan fazla savaşarak, bir yandan ülkeye dönüş aşamasının hazırlıklarını yaparken, diğer yandan da Kürdistan ve Filistin halklarının kardeşliğinin ve enternasyonalist görevlerin pratikte gerçekleştirilmesinin gözde örneklerini sundu.

Partimizin, I. Konferansı ve ardından II. Kongresiyle birlikte geri çekilme ve hazırlık taktiklerinin doruk noktasına ulaşarak, artık ülkeye geri dönüş taktiklerinin başlamasıyla birlikte Abdülaziz yoldaş

resinde faaliyet yürütmek üzere görevlendirildi. Bir yıla yakın sürdürdüğü bu yöredeki faaliyetleri süresince üstün başarı örnekleri sunarak birlikte çalıştığı tüm yoldaşları için örnek bir devrimci timsali oldu. Aynı şekilde, bütün yöre halkı için yakın bir dost, gerçek halk önderi vasfını kendisinde somutlaştırdı.

O, Kürdistan halkının tüm olumlu özelliklerini kişiliğinde somutlaştırmayı bilen seçkin bir köylü önderiydi. Ulusal bağımsız-

sorunlarını dinlemekte başarılı çalışmalar yürüten bir halk örgütleyicisiydi de.

Abdülaziz yoldaş, sömürgeci-faşist düşmanın karşı-devrimci tüm çabalarına; doğa şartlarının acımasızlığına ve zorluklarına rağmen, devrimci görevinin başından bir an bile ayrılmayan, tam tersine canlı bir pratik içerisinde faaliyetlerini canla, başla, yorulmak nedir bilmeden yürüten ve tüm zorluklara bilinçli bir tarzda göğüs geren bir devrimci, ulusal

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.